

BĂIAȚUL SAMAN

Caroline Pitcher

biblioteca rao

Caroline Pitcher

BĂIAȚUL ȘAMAH

Traducere din limba engleză
IULIA-OANA ȚARĂLUNGĂ

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

PITCHER, CAROLINE

Băiatul Șaman / Caroline Pitcher; trad.: Iulia-Oana Țărălungă

București: RAO International Publishing Company, 2009

ISBN 978-973-103-933-6

I. Țărălungă, Iulia-Oana (trad.)

821.111-31 = 135.1

**RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117–119, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro**

**CAROLINE PITCHER
The Shaman Boy
© Caroline Pitcher, 2007
Toate drepturile rezervate**

Copyright ilustrații © David Wyatt, 2007

**© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română**

2010

ISBN 978-973-103-933-6

*Pentru Richard, Lauren și Max,
cu toată dragostea mea*

NOTA AUTOAREI

Când s-a ivit prima dată în imaginația mea, bărbatul cu păr de gheață și mantie în culori pământii nu era singur. Era urmat de un leopard al zăpezii, un vultur auriu, rândunele, o haită de lupi, o vidră, un iepure de câmp, un uliu, o bufniță și multe alte ființe din lumea naturii. Și acolo apărea și Luka. De fapt, aceasta este povestea lui Luka. Călătoriți împreună cu el! Împărtășiți-i temerile și bucuriile, și vrăjile care îl pot salva sau, dimpotrivă, îi pot pune viața într-un mare pericol!

CUPRINS

PARTEA I: IARNA

1. ÎN CUFĂRUL CU PĂTURI	17
2. CASA DE SCORTIȘOARĂ	21
3. PODUL SUSPENDAT	27
4. PUSTIETATE	31
5. BĂRBATUL CU PĂRUL DE GHEAȚĂ	36
6. CAMIONUL BLINDAT	40
7. CORUL LUPILOR	47
8. USTUROI ȘI BUDINCĂ	52
9. PRĂPĂȘTIILE	56
10. VRĂJI DE DEMULT	59
11. TRANSFORMAREA	64
12. ȚÂNDĂRI ȘI OASE	69
13. ZMEUL FĂRĂ SFOARĂ	74
14. PERETELE INVIZIBIL	80

15. UMBRA DIN MAGAZIA DE LEÑNE	82
16. DANSUL LUI LUKA	86

PARTEA A DOUA: PRIMĂVARA

1. HOȚUL DIN ZORII ZILEI	93
2. ÎN OCHII VULTURULUI	96
3. MOARTE ÎN CER	99
4. SFÂRȘITUL POVEȘTII	103
5. PRIN GAURA DIN ACOPERIȘ	110
6. DORINȚE RELE	113
7. UN COȘ CU CIREȘE	119
8. DISPĂRUT ÎN NEANT	126
9. GÂNDURI NĂVALNICE CA MÔRILE DE APĂ	131
10. VIZIUNI	134
11. CASTELUL ROȘU-SÂNGERIU	137
12. CHIPUL DIN OGLINDĂ	141
13. ȚESTOASA DIN RAI	144
14. GHEARA URIAȘĂ	148
15. PURTĂTORUL DE CUVÂNT	150
16. CAPUL DE FANTOMĂ	154
17. CUM DE STRĂLUCEȘTE GRĂDINA TA?	158
18. ȘOARECII CHIȚĂITORI ȘI URȘUL MORMĂITOR	162
19. ATAC ÎN PICAJ ASUPRA BRUTARULUI	167
20. ÎN ZĂPADĂ	170

10	CAROLINE PITCHER	
21.	NORII DE BEZEA	173
22.	BANDA DE FANTOME	180
23.	DIN VREMEA CÂND KATRIN CEA ÎNALTĂ ERA FETIȚĂ	183

PARTEA A TREIA: VARA

1.	VRĂJI MALEFICE	191
2.	CINEVA LA FEREASTRĂ, CEVA LA UȘĂ	196
3.	LUKA ÎȘI DEZVĂLUIE SECRETUL	198
4.	CEASUL DIN TURN	202
5.	GHIRLANDE DE GLOANȚE	209
6.	ÎN GLOBUL MAGIC	215
7.	ÎNTUNERICUL DIN PĂDURE	217
8.	PACHETELE CU CADOURI	222
9.	ÎN ARINUL DE PE MALUL RÂULUI	227
10.	BĂIATUL-PEȘTE	231
11.	LECȚIA DE GĂTIT	234
12.	ADIO, BĂIATULE-PEȘTE!	238
13.	GRĂDINI ÎN PARAGINĂ	240
14.	CĂLĂTORIA LUI LUKA PESTE APE	246
15.	FRATELE CEL MARE PLÂNGE	252
16.	TATUAJE ȘI CIUPERCI OTRĂVITOARE	256
17.	FESTIVALUL	262
18.	DANSATORUL ÎNFLĂCĂRAT	266

19. FANTOMA DIN MĂSLIN	270
20. FIUL LUI GABRIEL	273
21. TOBA DE CULOAREA MIERII	278

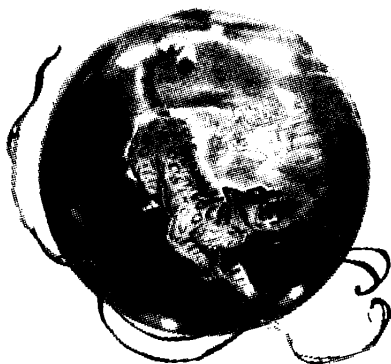
PARTEA A PATRA: TOAMNA

1. GOANA A ȘAPTE LUPI	285
2. ȘAPTE FLORI DE OMAG	288
3. ȚINUT ARGINTIU ÎMPIETRIT	291
4. ÎN BĂTAIA SOARELUI	296
5. PĂMÂNTUL FERTIL	303
6. AIDAN NU SE MAI PLECTISEȘTE	308
7. DINCOLO DE CEASUL DE LA MIEZUL NOPTII	313
8. CÂT AI BATE DIN PALME	317
9. CU BURTICA PLINĂ	322
10. SECRETE ASCUNSE	327
11. POAME ÎN FLĂCĂRI	335
12. COPILĂRIE SĂLBATICĂ	339
13. LUPTA VRĂJILOR	346
14. AUTOBUZ ÎN FLĂCĂRI	350
15. ÎNTR-O LUME NECUNOSCUȚĂ	354
16. PEISAJUL CU LEOPARZI	357
17. O CALE DE IEȘIRE DIN SAT	363
18. MANTIA DE ȘAMAN	371
19. CÂNTECUL LUI LUKA	375

PARTEA ÎNTÂI

IARNA

Un hărbat străbate munții. Părul lui e alb ca de gheață.

*Pe umăr are o bufniță, iar un iepure de câmp
aleargă pe lângă el.*

Șapte lupi așteaptă la câțiva pași.

Bărbatul este un șaman din timpuri de demult.

*Dintr-o răsucire, el răstoarnă mănunchiul de nuiele
de pe spinare. Cu puțină iască și o bucată de fier,
face un foc și pe fața lui se ivesc lumini aurii.*

*Privește în jur. Lipsește o făptură, așa că omul cu părul
de gheață își pune degetele în gură și începe să fluiera.*

*De undeva, din munți, aleargă în salturi un leopard
al zăpezii. Blana felinei este acoperită de pete de nori. Ea se
așază lângă foc încolăcindu-și coada lungă împrejurul său.*

Un băiat va porni în căutarea acestei pisici a norilor.

Băiatul va deveni și el șaman.

Dar Băiatul Șaman este nesăbuit.

ÎN CUFĂRUL CU PĂTURI

Luka stătu treaz toată noaptea, dar nu din pricina frigului. Strigătele bufniței răsunau din pomii fructiferi despuiați, dar nici acesta nu era motivul pentru care nu adormise.

A vrut să stea treaz. În sfârșit, auzi ceea ce aștepta să audă. Ceva veni tiptil de prin copaci, prin gaura din zid și apoi în curtea înzăpezită, și fornăi la ușă, *hrrrrr... hrrrrr*. Venise după el.

Vederea lui Luka se estompa. Era aproape orb și putea să vădăască doar umbre. Părinții lui nu mai erau. El nu voia să își petreacă toată viața în beznă, nu încă, și nu voia să mai audă acea șoptă defăimătoare: „Prostule! Față de lopată! Lunaticule! Mama mea știe cine ești cu adevărat“.

Luka nu mai avea nimic de pierdut, așa că voia să își urmeze visul.

Stătea ghemuit sub pături lângă foc. Îl auzi pe fratele lui Jez trezindu-se și plecând la brutărie. Ușa se închise și, deodată, Luka se smuci din culcușul de pături și reuși să își croiască drum pe casa scării pipăind treptele. Trebuia să fie atent pentru că Jez tăiasse o parte din lemnărie pentru a face

focul în această iarnă cumplită. La etaj, podeaua era putrezită și înțesată cu dinastii de șoareci care locuiau sub ea. Luka se târî pe burtă până când putu să întindă mâna și să atingă cufărul cu pături.

Jez îi povestise că străbunicul lor făcuse cufărul dintr-un stejar, sculptând ghinde în chipuri de copilași năstrușnici și frunze de stejar de jur împrejurul capacului.

Lui Luka îi plăcea să le urmărească conturul cu degetele și să le simtă nasurile ascuțite și gurile zâmbitoare. Cufărul cu pături era cea mai bună ascunzătoare. Luka ridică apoi capacul și intră înăuntru. Abia dacă încăpea înăuntru, deoarece cufărul era plin de pături scorțoase primite pe timpul războiului.

Luka lăsa capacul să cadă peste el și se ghemui trăgând cu urechea la orice zgomot.

Auzi cățeaua care adulmeca în jurul cufărului. Auzi autobuzul, care se mișca prin zăpadă asemenea unei bătrâne, urcând dealul pentru a ajunge la el să îl ducă la orfelinat pentru încă o zi interminabilă. Motorul tuși și se opri. Șoferul autobuzului, Peter, tușea și el pentru că fuma prea mult. Luka detesta acel miros de tutun din autobuz, în fiecare dimineață.

Se auzi un ciocănit grăbit în ușă. Cățeaua lătră. Luka își ținu respirația. Ciocănitul se auzi iar. Din nou cățeaua lătră. Apoi, motorul tuși și autobuzul se îndepărtă duduind. Luka răsuflă ușurat. Cu buzele lipite de păturile scorțoase, spuse:

– Îmi pare rău, Imogen, dar nu pot să vin astăzi la orfelinat. De azi înainte voi schimba lucrurile.

Luka tresări exaltat cu gândul la ceea ce voia să facă.

Ieși din cufăr. Se târî pe scări până jos și începu să bâjbâie prin culcușul de pături căutându-și ciubotele. Se încălță. Erau

încă pline de apă de la zăpada de ieri și se lipiră de glezne cum se lipesc mâinile ude și Luka regretă că nu le lăsase mai aproape de foc noaptea trecută. Deodată simți un curent de aer rece și își dădu seama că era cățeaua care își gudura coada pentru că își imagina că vor pleca undeva.

– Dă-te din calea mea să nu cad peste tine!

Târâi scaunul până la ușa din spate și se poticni în el. Căută încuietorile. Încuietoarea de sus era înțepenită. Cea de jos era ușor de deschis, dar trebuia să tragă tare de ușă pentru că lemnul se umflase din cauza umezelii. Încă o smucitură puternică, și ușa se deschise. Priveliștea de un alb amețitor îl izbi. Zăpada parcă era făcută din paiete.

– Încetează, luminează orbitoare! spuse Luka.

Apoi, cu ochii întredeschiși, se strădui să vadă urmele din zăpadă. „Da. Aici erau. O potecă cu trandafiri negri pe zăpadă.“

Luka întinse mâna dreaptă ținând palma deasupra unui trandafir negricios. Era așezat invers. Se ridică de pe treaptă, coborî în curte și se întoarse către ușă. Cu vârful degetelor nimeri urma rece a unei pernuțe rotunde din amprenta unei labe. O atinse cu palma. Dădu de patru degete puternice, dar nu găsi degetul mare.

– Are labe de trei ori mai mari decât mâinile mele! exclamă el.

Se ridică și merse în casă să își ia mănușile, pachetul cu mâncare pe care i-l pregătise Jez pentru orfelinat și toba de un galben ca mierea. Le îndesă în rucsacul pe care și-l puse la spinare. Cățeaua vru să vină cu el, dar Luka trânti ușa și ea nu apucă să iasă. Băiatul încercă din răspuțeri să zărească urmele de pe zăpadă, mergând de-a bușilea de jur împrejurul curții până la gaura din perete.

Căteaua schelălăia și zgâria la ușa bucătăriei. Adulmecase miros de iepure de câmp mai devreme, dar acum simțise ceva mult mai pătrunzător. Îi mirosea a pericol și a fiară sălbatică. Urletele pe care le auzise în nopțile de demult de pe vremea când trăia în sălbaticie se auziră și acum, și nu erau urlete de câini. De teamă, în jurul gâtului blana i se ridicase țepoasă și semăna cu un guler.

CASA DE SCORTIȘOARĂ

Jez abia își târa picioarele pe străduțele înzăpezite. De-a lungul anilor, războiul distrusese aproape tot satul și lăsase în urmă ruine asemenea turnurilor din lego răsturnate ale copiilor de la orfelinat. Jez nu a înțeles niciodată cine cu cine se lupta și pentru ce. Micul lor ținut din Europa de Est era ticsit de soldați din alte țări și își schimbase numele de atâtea ori încât nimeni nu își mai amintea cum i se spunea la început.

Un iepure mare îi tăie calea. Se așează pe marginea străzii privind-l pe băiat.

– Dispari, iepuroiule, strigă Jez. Ai noroc că nu am o pușcă la mine.

Iepurele își ciuli urechile negre, fugi țopăind și se ascunse după un maldăr de pietre. Jez grăbi pasul uitându-se în toate direcțiile. Nu aveai cum să știi dacă în spatele ușii sau într-o casă părăsită nu se afla un țințaș decât dacă auzeai scrâșnetul puștii sau țipătul victimei lui. Întotdeauna exista un dușman nevăzut. Acest dușman aprindea chibrituri și le arunca în canistrele cu combustibil ale oamenilor, ca ei să ardă în flăcări. Acest dușman se ascundea în turla bisericii și deschidea

focul când băteau clopotele. Acest dușman fura găini și oi, smulgea varza de pe ogoare, dezgropa cartofii, cufunda orașul în beznă și punea otravă în fântâni și în țevile de apă. Acest dușman provoca țipete de groază care îi trezeau pe Jez și pe Luka devreme, făcându-i să își astupe capetele cu pernele pentru că nu puteau îndura acest chin.

Castanul era încă acolo. Jez se opri sub el și se holbă la împletitura de crengi împodobite cu țurțuri albi. Văzu muguri strălucitori care semănau cu niște copite mici. În fiecare toamnă, tatăl lui îl ridica în brațe să ajungă la castane.

„Despică învelișul verde și spinos, și caută castana care se ascunde în catifea. Înmoai-o în oțet, înșir-o pe o sfoară și să înceapă lupta!“ Jez fusese campion pe școală la conker¹ trei ani la rând.

Jez oftă și imaginea tatălui lui zâmbind îi dispăru din minte.

La capătul străzii în paragină se afla brutăria. Era o casă înaltă cu un acoperiș în două ape inegale și o ușă albastră. Casa stătea aplecată pe un colț ca și cum se întreba dacă să se prăbușească la fel ca suratele ei dărăpănate sau nu. Frățiorului orb al lui Jez, Luka, îi plăcea să vină aici să facă pâine în formă de stelute și peștișori frământând și lovind aluatul moale și elastic. Dimitri brutarul le băga la cuptor la micul dejun. Uneori Dimitri îl puneă pe Luka să îi facă o pâine în formă de rândunică pentru că era pasărea lui preferată. Apoi Luka se juca cu Syrup, pisica portocalie și cei șase pisoai ai ei, cu lăbuțele lor moi ca niște pernuțe.

Jez deschise cu efort ușa cea albastră și mare, și inspiră mirosul calduț. S-au copt aici atâtea briose și mere umplute cu miere și stafide, de atâta amar de vreme, că până și cărămizile

¹ Conker – joc de copii în care jucătorii încearcă să lovească și să spargă castanele celorlalți; în engleză *conker* înseamnă castană sălbatică. (n.tr.)

În perete erau îmbibate de dulceața parfumată a scorțișoarei și la fel și țiglele de pe acoperiș.

După lumina cenușie și difuză din stradă, brutăria părea neagră ca smoala. Lângă cuptoare se putea vedea o formă albă semănând cu un dragon cu o aură de flăcări ce pâlpâiau cu un furnal deasupra capului. Dragonul se ridică și strigă:

– 'Neața, Jez!

Era Dimitri cu șorțul lui legat strâns de-a curmezișul pântecului și cu boneta de bucătar trasă pe ochi până la sprâncenele negre ca niște omizi.

– 'Neața, Dimitri! mormăi Jez, apoi își spală mâinile în apă rece ca gheața.

O tavă cu cocoloașe de cocă era gata de băgat la cuptor. Jez le unse cu lapte și începu să presare mac pe deasupra.

Ușa de la intrare se deschise și o rafală de vânt rece pătrunse în brutărie vuind. Katrin cea înaltă își scutură cizmele roșii pe rogojină „Un', doi!“ și apoi trânti ușa. Își scoase fularul albastru și își scutură părul. Zăpada zbură pe dalele de piatră ale pardoselii și licări un timp până se topi. Scoase din haina de blană un ziar împăturit și îl trânti pe masă. Se uită la Dimitri și apoi la Jez.

– Pregătește-ne niște ceai, Katrin, spuse Dimitri. Ceaiul e sus la etaj, iar cafeaua aici. Așa a fost dintotdeauna și așa este și acum.

Katrin urcă treptele tropăind.

„Așa este și acum“, îngână Jez ca pentru el. Spuneau aceleași lucruri în fiecare zi și lui îi plăcea asta. Îi plăcea rutina. Când termină de presărat macul pe pâine, băgă tava la cuptor și îl închise.

– Avem aici pâine pregătită special pentru noi, pentru micul dejun, spuse Dimitri, bătându-se cu mâna pe burtă.

Se auzi ca și cum cineva ar fi spart o pungă de hârtie. Katrin coborî scările tropăind cu o tavă cu ceainicul maroniu

așezat ca o coroană regală pe o pernă. Cei trei își încălzeau mâinile pe cămile de ceai. Pe mijlocul mesei stătea pâinea aburindă special făcută pentru ei, cu brânză topită din belșug, proaspăt scoasă din cuptor. Ceaiul îi potoli stomacul lui Jez.

– Ce mai face frățiorul tău? întrebă Dimitri.

Jez oftă.

– E nepăsător. Mă sperie, Dimitri. Vederea lui e din ce în ce mai proastă, dar nu va recunoaște asta niciodată.

– Poate că e din cauza șocului provocat de moartea părinților voștri, adăugă Dimitri. Știi bine că eu și Katrin vom face tot ce ne stă în puteri să vă ajutăm.

Katrin cea înaltă încuviință, apoi lăsă capul în jos amintindu-și de cei trei străini care o opriseră pe stradă în acea dimineață. Erau doi bărbați și o femeie cu fața umbrită de o bonetă împodobită cu blană de hermină, care se aplecă către Katrin și îi spuse:

– Am fost trimiși să luăm orfanii.

Lui Katrin i se făcu pielea ca de găină.

– Vă vom da bani buni pe ei, spuse femeia. Dar unde sunt? „Să cumpere copii?” Katrin ridică brațul și indică drumul ce ducea la ieșirea din sat.

– Vreți să spuneți că au fost luați deja? spuse femeia.

Katrin încuviință cu înverșunare. Străinii ezitară, aruncându-și priviri bănuitoare. Se întoarseră și o porniră la drum. Abia când nu se mai zăriră, Katrin grăbi pasul gândindu-se: „Oare când se vor întoarce aici după căutarea lor zadarnică?”

Katrin cea înaltă oftă. Luă ziarul, îl despătură și îl netezi pe masă. Se uită la Dimitri și apoi la Jez. Pe prima pagină era o poză.

– E doar un troian de zăpadă, zise Jez. Ce este așa deosebit? Dimitri își puse ochelarii pe vârful nasului și privi din nou.

– Nu este doar un troian de zăpadă, Jez. Este o fiară sălbatică slobodă. N-ai auzit? A furat o oaie și a târât-o într-un

copac. A mâncat doar o parte din ea și restul l-a păstrat pentru mai târziu.

– Aiurea! spuse Jez. Este o vulpe înfometată sau cineva care nu avea mâncare să-și hrănească copiii. Vor să scrie și altceva în ziar în afară de război. În plus, ziarul e de acum patru zile.

Dimitri își propti degetul plin de făină pe o umbră ștersă din colțul pozei.

– Asta este o fiară, insistă el.

– Este un troian de zăpadă, Dimitri, spuse Jez, râzând în hohote.

– Poate că este, poate că nu. Ai grijă, Jez. Și ai grijă și de frățiorul tău.

– A! Trebuie că este deja la orfelinat acum, zise Jez. Îi place de Imogen, cea care lucrează acolo. Va fi în siguranță cu ea.

– Foarte bine, pentru că este un pericol iminent, avertiză Dimitri. Femeia aceea Vaskalia a fost ieri pe aici și a spionat brutăria. Katrin crede că îl căuta pe Luka.

– N-am mai văzut-o pe Vaskalia de atunci de la școală, spuse Jez.

– Când la școală? Povestește-mi.

– S-a întâmplat cu ani în urmă, înainte de război, când școala era încă deschisă. Fiul Vaskaliei, Simlin, era la fel de ascuns și de dușmănos ca o urzică. Avea un semn ca un scorpiu pe frunte... mă batjocorea. În timpul orelor, mă înțepa cu bolduri în spate. Odată s-a cățărat pe grinzi și a turnat lapte acru pe mine. După ce tata a... a murit, a început să sușotească pe la spate despre Luka destul de tare încât să se facă auzit. Îl făcea „nătărău, imbecil, chior“.

– Ce viperă! Luka era foarte micuț atunci. Și ce s-a întâmplat?

– I-am dat o palmă lui Simlin. Tare. I-a rămas o urmă roșie ca macul pe obrazul alb ca laptele. La început m-am simțit mult mai bine. Nu mai avea să-mi ponegrească fratele.

– Nu te învinuiesc, Jez, spuse Dimitri, dar pariez că povestea nu s-a sfârșit aici.

– Sigur că nu, zise Jez. Dimineăta următoare copiii strigau: „Păzea că vine mama lui Simlin, piaza rea!“ Am încercat să o evit, dar m-a înhățat de mână și m-a amenințat cu vârcolaci și strigoi dacă nu îmi cer scuze de la fiul ei. Timp de trei zile în jurul mâinii am avut ca o brățară sângerie, iar la degetul de la picior unde m-a scuipat mi-a apărut o umflătură ca o ciupercă portocalie.

– Bietul Jez, mumură Dimitri. Nimeni nu ar trebui să se pună rău cu Vaskalia, cu atât mai puțin tu și Luka. Astfel de lucruri rele s-au mai întâmplat în trecut.

– Ce lucruri?

– Vaskalia voia să se căsătorească cu tatăl tău.

Jez o văzu pe Katrin cea înaltă aprobându-l și simți un fior de teamă pentru că avea o mină serioasă și ochi înspăimântați.

Dimitri continuă povestirea.

– Vaskalia îl voia pe tatăl tău numai pentru ea. Dar el a plecat în călătorie și s-a întors cu frumoasa ta mamă. Vaskaliei nu i-a picat bine. Era întruchiparea geloziei, Jez. Ea știe un secret despre familia ta. Nu prea iese din casa ei cu cinci laturi, așa că, dacă este prin sat... ai grijă, ai mare grijă.

Jez se ridica și spuse:

– Dimitri, *te rog*, încetează! Mă sperii. Voi avea grijă de Luka. Îl voi ține departe de Vaskalia și de acea fiară sălbatică.

PODUL SUSPENDAT

„De ce mai merg de-a bușilea?”

Luka se ridică în picioare și privi printre gene la urmele din zăpadă. Pesemne făptura e de mărimea leului din cartea pe care mama i-o citise în fiecare noapte cu ani în urmă, înainte să înceapă bombardamentele nemiloase, exploziile aducătoare de praf și pocnetele armelor. Era o carte deosebită, cu o copertă de culoarea florilor de gențiană, plină de povești cu monștri, balauri și făpturi sălbătice dansând în jurul focului. Și mai era pe lângă toate astea un bărbat cu o frumoasă mantie multicoloră. Când cartea era închisă, marginile paginilor aveau ceva din strălucirea durabilă a aurului întocmai ca verigheta mamei lui.

Apoi au început să dispară oameni din lumea lui Luka. Nu știa ce se întâmplase cu tatăl lui. Jez nu vru să vorbească despre asta. Curând după dispariția tatălui său, vederea lui Luka începuse să slăbească. Și, ce era și mai rău, mama lui se îmbolnăvise și apoi fusese luată de lângă ei.

Luka știa că era diferit. Cu ochii minții se vedea pe el, stând în spatele unui perete de sticlă, cu mâinile rezemate

de acesta. De cealaltă parte a sticlei, Jez, Dimitri, Katrin cea înaltă, Imogen și copiii de la orfelinat citeau, coceau aluaturi, se jucau și desenau. Privindu-se în ochi, își puteau surprinde unul celuilalt fețele triste sau vesele ca într-o oglindă. Luka nu trăia în lumea lor și își căuta o lume de vis, numai a lui. Noaptea trecută, Pisica Norilor venise să îl caute, mergând în jurul casei lui, în orașul mohorât, lăsându-și urmele ca el să găsească drumul.

– De astăzi totul se va schimba! strigă Luka, mergând după urme cu brațele întinse pentru a-și ține echilibrul.

Chicoti gândindu-se că seamănă cu un pinguin.

Trebuia să aibă grijă. Undeva departe de sat erau munții. Ca să ajungă acolo, era nevoit să traverseze dealurile și spera că Pisica Norilor nu-l va conduce către ținuturile prăpăstioase ale Lumbului. La început, lui Luka îi plăcu cadența pașilor săi înceți și apăsați. Peisajul înzăpezit era neclintit. Dar curând ochii începură să îl usture din cauza vântului. Vru să închidă pleoapele. Plămânii îl apăseau cu fiecare respirație și gâfâia. Îl durea în gât. Liniștea îl apăsa. Nu mai zări urmele Pisicii Norilor. Se opri.

Simți că stătea lângă ceva înalt.

– Și tu ai înghețat? întrebă Luka. Nu primi nici un răspuns.

Bâjbâi cu mâna încet. Era un copac. Nu, era prea neted pentru a fi un copac.

Era un stâlp acoperit cu gheață. De la el pornea o frânghie. Luka întinse și cealaltă mână și descoperi încă un stâlp și o frânghie. Luka își scoase mai întâi o mânășă, apoi pe cealaltă și le lăsă să cadă în zăpadă lângă stâlpi, apoi îngenunche.

„Bușteni. Sunt bușteni găunoși.“

Își înfipse degetele într-o scobitură din lemn și începură să se clatine toți buștenii. Erau legați între ei printr-o frânghie. Împinse încet un buștean și începură toți să se bălăngăne.

Cu inima strânsă, Luka își dădu seama că ajunsese la podul suspendat. Își aminti de vorbele lui Jez: „Să nu treci podul, Luka. Dacă vei cădea în prăpăstiile Lumbului îți vei găsi sfârșitul“.

Luka clipi, cercetând podul încărcat cu zăpadă pufoasă. Iută! Pe alocuri zăpada era răscolită. De bună seamă Pisica Norilor trecuse pe acolo.

Cum puse piciorul, podul începu să se miște. Luka apucă frânghia cu ambele mâini încercând să-și mențină echilibrul. Podul scârțâi și se legănă. Atunci ținu frânghia și mai strâns. Își închipui cosițele groase ale lui Imogen și în momentul acela și-ar fi dorit să se agațe de ele în locul frânghiei care era subțire și roasă în bătaia puternică a vântului. Luka se opri și își spuse: „Mergi înainte, nu te opri, trebuie să ajungi la capătul celălalt înainte ca frânghia să cedeze“.

Mai făcu un pas. Drumul îngust ducea undeva în jos. Un vânt năprasnic spulberă zăpada în toate direcțiile, astupând orice urmă.

În apropierea lui se auzi un foșnet în zăpadă. Oare ce să fie? Luka era prea obosit ca să-i pese. Singurul lucru pe care și-l dorea era să se întindă și să doarmă fie chiar și pentru o clipă. Nu. Dacă s-ar fi culcat, ar fi murit înghețat. Se șterse la ochi. Țurțuri mici îi atârnavă din păr. O pojghiță de gheață îi astupase nările. Simțea junghiuri în plămâni. Avea lacrimi înghețate pe obraji, dar își spuse: „Totul va fi bine de îndată ce o voi găsi pe Pisica Norilor“.

Cărarea începu să urce devenind abruptă. Simți denivelări sub zăpadă. Poate că erau urme de pași sau bolovani.

Ajunsese din nou în patru labe, trudindu-se să-și croiască un drum sigur. De frig, stomacul i se făcuse cât pumnul. Își ținea ochii înlăcrimați întredeschiși pentru a se feri de zăpadă.

Nu mai erau bolovani. Luka încercă să-și recapete echilibrul și se ridică împleticindu-se. Când deschise ochii, avu impresia că se uită printr-un binoclu. Cercuri de zăpadă se formaseră în jurul ochilor. Ba mai rău de atât, era lovit din toate părțile de rafale dușmănoase de vânt, care vâjâiau și îi biciuiau fața. Lui Luka i se păru că aude o șoptă: „Prostule! Prostule!“ Se ghemui la pământ ca pentru a se ruga, în timp ce rafalele de vânt îl izbeau ca o gașcă de bătauși. Suspinele umpleau văzduhul. Era vocea *lui*.

– Jez? JEZ! suspină el.

Vântul își schimbă direcția. Luka își dădu seama că nu vântul era cel care îi sufla în față și îi biciuia obrazii, ci o vietea. Se auzi un fâlfâit de aripi. Era ceva mare. Orice ar fi fost îl pândise și așteptase ca el să își piardă ultimul strop de vlagă.

– Te rog, nu face asta! imploră el, agitând mâinile în aer pentru a se apăra.

Era inutil. Nu putu să atingă vietatea. Își încolăci brațele în jurul capului, în timp ce bătăile aripilor se auzeau tot mai aproape.

Luka auzi un țipăt și în momentul acela știu că nu avea nici o scăpare.

PUSTIETATE

În întunericul acelei după-amiezi, Jez își târa cu greu picioarele către casă. Ținea strâns o traistă cu biscuiți calzi și o bucată de unt învelite cu grijă în pânză de muselină de către Katrin cea înaltă. Îi lăsa gura apă. Se gândea că Luka ar vrea să le mănânce cu gem de cireșe.

Zăpada domnea peste străzile distruse, acoperind dărâmăturile și transformându-le în castele ca-n basme. Iarna se așternuse cu luni în urmă și nu mai plecase. Lumea era cu susul în jos, lipsită de lumină și căldură, și uitase să revină la viață.

Jez auzi un scârțâit. Privi peste umăr cu teamă, dar își spuse că probabil era doar un acoperiș ce se tânguia sub povara zăpezii. Se grăbi și apoi se opri câteva clipe ținându-și respirația.

De pe o alee apăru o arătare voinică. Se îndrepta greoi către Jez. Era un bărbat care mergea împleticindu-se pe lângă un măgar ce își făcea loc cu greu printre bolovanii de pavaj acoperiți de zăpadă.

Jez ezită. Ce să facă? Să o ia la fugă? Văzu că și bărbatul era la fel de speriat ca și el și se făcuse mic ascunzându-se după măgarul lui ca și cum ar fi vrut să se facă nevăzut. Măgarul era

împovărat de coșuri de răchită. Pe spinare ducea o femeie înfocolită ca pentru iarnă. Erau *refugiați*.

Cu toate că bărbatul avea capul înfășurat în broboade, Jez putu să îi observe privirea înspăimântată. Avea ochii migdalați. Jez era sigur că era un om al munților.

Oamenii aveau totuși ceva ce îl făcură pe Jez să se înduioșeze. Se întoarse și îi privi cum mergeau legănat pe potecă. Cu toate că era neîncrezător din fire în străini, strigă după ei: „Drum bun!”

Bărbatul nu se întoarse, în schimb ridică brațul în semn de mulțumire.

Jez se gândea la focul din sobă și la biscuiții calzi, și se grăbi să ajungă acasă.

Descuie ușa și dădu buzna înăuntru.

– Luka? M-am întors! Am adus biscuiți și UNT.

Căteaua veni tiptil și se așează la picioarele lui. Urechile îi erau date pe spate scoțându-i în evidență ochii.

– Ce se întâmplă cu tine? Ai ochii cât cepele. Luka? LUKA!

Vocea lui Jez răsună în toată casa. Urcă scările în fugă. Se uită în jur. Trase cu putere de capacul cufărului în care îl găsisese adesea ascuns pe Luka. Dar băiețelul nu era acolo.

Jez coborî scările tropăind. Cineva încuiase la loc ușa care dădea în curte. Jez trase tare de ea și aruncă o privire afară. Se așternuse un strat proaspăt de zăpadă. Intră înapoi și zăvorî ușa și, când se întoarse, călcă pe laba cătelei care începu să scheaune. Jez o bodogăni și apoi ieși în grabă pe stradă împleticindu-se, coborî dealul și străbătu satul păraginit către orfelinat. În urma lui alerga căteaua cu burta atârându-i până la pământ.

Orfanii locuiau într-o clădire în paragină cu spărturi în acoperiș și cu ferestre astupate cu scânduri. Fusese școală

imi întâi, dar, când a izbucnit războiul oamenii au preferat să îl țină copiii acasă. Școala a fost închisă.

Acum clădirea era înconjurată de moloz. Ușa de la intrare era ca o sită. Niște bărbați înarmați căutaseră un fugar care se ascunsese acolo. Ciuruiseră ușa cu gloanțe și făcuseră praf ferestrele mai bine decât ar fi făcut-o niște puști aruncând cu pietre.

Intră valvârtej înăuntru căutându-l cu privirea pe Luka. O fetiță cu părul negru și cârlionțat ședea pe podea fredonând un cântec ca pentru ea, în timp ce construia un castel din cuburi de lemn. Așezase un rând de arcade în vârf. O altă fată o privea nemișcată.

Jez văzu pătuțurile de fier masiv ale copiilor orânduite într-un colț. Un copilaș în scutece stătea în picioare într-unul dintre ele, ținându-se de gratii ca și cum ar fi fost într-o cușcă. Îl privea cu ochi mari pe Jez. Eva, care lucrase la școală se grăbi să ajungă la copil. Jez își aminti de râsul Evei și de vremea când se jucau la școală „Împărate, împărate, cât e ceasul la cetate?” Ea obișnuia să le cânte copiilor cu vocea ei cristalină de clopoțel. La scurt timp de la începerea războiului însă, casa îi fusese bombardată și fiul ei murise. Fața îi era posomorâtă, iar ochii îi deveniseră șterși de atâta plâns. Se transformase într-o femeie îmbătrânită prematur care nu putea face rău nici unei muște.

Ușa de la capătul celălalt al încăperii se deschise și intră o fată înaltă cu un copil în brațe. Era Imogen. Când ajunsese ea prima oară în sat, Luka nu își pierduse vederea de tot. El descria înfățișarea lui Imogen, cosițele ei lucioase și pielea ei fină ca o caisă. Jez nu o privise cu atenție niciodată până astăzi. Însă ochii ei mari și negri îl făcură pe Jez să se fâstâcească.

Băiețelul pe care îl ținea Imogen în brațe nu avea picioare. El se aplecă spre Jez și îi dădu un ghiont în coaste.

– Îl cauți pe Luka, nu-i așa? spuse el cu o voce pițigăiată. N-a venit astăzi.

„Cred că el este Aidan. Luka are dreptate, vocea lui este ca un scârțâit.“

Aidan făcu ochii mici de parcă avea un secret important de împărtășit. El zise:

– Luka e un băiat rău. El nu vede și crede că nici noi nu-l vedem pe el. Bate toba aia mică și dansează prefăcându-se că nu este aici. Este foarte obraznic.

– Nu este mai obraznic decât tine, Aidan, spuse Imogen cu vocea coborâtă ca a unui violoncel.

Ea avea sprâncene arcuite și fine care îi aminteau lui Jez de aripile lucioase ale unei rândunici. Îl așezase pe Aidan pe un scaun. El se încruntă la ea și își țuguie buza de jos. Jez se uită la coada groasă care îi atârna pe spate lui Imogen și o asemui cu sfoara clopotului din biserica cea veche.

– Poate că Luka s-a dus să te aștepte la muncă, spuse ea.

– N-ar fi plecat fără cățea, bombăni Jez.

– Simte nevoia să fie independent înainte să-și piardă vederea complet.

– Mda. Doctorul acela care a venit cu ocupația străină a spus că s-ar putea să fie o boală de-ge-ni-ra...

– Degenerativă, spuse ea.

– Știu cum se numește, răspunse Jez pe un ton obraznic. Luka este mai norocos decât mulțimea *asta* de orfani. Mă are pe mine, are cățeaua, un acoperiș deasupra capului și mâncare, și...

– Și în curând va rămâne orb, așa că încearcă să-și testeze limitele.

– Îmi testează mie limitele, mormăi Jez, dar își zise în gând: „Poate că are dreptate. S-o fi dus la brutărie de unul singur să mă aștepte“.

Lui Jez îi apăru în minte imaginea lui Luka stând la masă în brutărie și înfulecând briose în timp ce Dimitri sforăia pe scaunul lui. Jez zâmbi când își aminti cum îl lua Dimitri în brațe pe Luka și îl învârtea doar ca să-l așeze la masă unde îl aștepta plăcinta cu mere a lui Katrin cea înaltă.

„Ceea ce îmi doresc în fiecare zi este alinare. Siguranță. Rutină.“

Jez oftă. Se simțea de parcă purta o cingătoare grea. De ea atârnavă mici efigii de metal reprezentând tot ceea ce pierduse: bicicleta promisă, o undiță de pescuit, un set de unelte pentru sculptură, o minge de fotbal să joace cu tatăl său, tortul pentru aniversarea a paisprezece ani, prima aniversare fără părinții lui, partitura pentru cântecul pe care mama lui îl cânta în bucătărie în timp ce creștea modele de diamant pe cartofii mari, așezându-i lângă carnea ce sfârâia și doi oameni făcuți din metal: mama și tata. Lucrurile pe care le pierduse atârnavă ca trofee din metal rece, trăgându-l în jos și îngreunându-i respirația.

Niciodată nu-i trecuse prin cap că ar putea să-l piardă și pe Luka.

BĂRBATUL CU PĂRUL DE GHEAȚĂ

Imogen spuse:

– Mă duc să-ți fac un ceai și ceva de mâncare.

Jez stătea chircit pe un scăunel. Genunchii osoși aproape că-i atingeau bărbia. Copiii îl priveau atent cu chipurile lor drăgălașe.

Imogen îi aduse un castron plin cu terci fierbinte de ovăz cu lapte, un bulgăre de gem de prune și o cană de ceai de mere îndulcit cu miere.

Aidan se întinse spre castronul lui Jez, clănțănind furios din dinți ca o veveriță. Imogen râse și se duse să îi prepare și lui terci. Aidan duse castronul la gură și începu să lipăie zgomotos. Imogen se întoarse către Jez și îi zâmbi, iar el se înroși la față și în acel moment se întrebă cum arată, încercând să își netezească părul care era aspru și puțin cleios. Jez mormăi:

– Îmi cer scuze. Mă enervez repede mai ales când vine vorba de Luka. Acum să nu îmi spui să îmi țin respirația și să număr până la zece.

– Până la zece e prea mult, Jez. Eu îi pun pe copii să numere până la șapte. Trebuie să se gândească la șapte lucruri

lrumoase. Câteodată se gândesc la șapte povești preferate. Nu le cer niciodată să se gândească la șapte persoane preferate pentru că, de cele mai multe ori, ele nu se află lângă ei. De obicei le place să numere șapte feluri de mâncare pe care le plac cel mai mult. Este mai simplu pentru ei pentru că toți pot face asta.

Ea chicoti încet și Jez se întrebă dacă ea îl considera un Țăran neîndemânatic, lipsit de bune maniere, care mânca prea repede.

– Nu ești de prin părțile locului, nu-i așa? Ai accent diferit. Zâmbetul ei se stinse.

– Sunt din sud. N-am putut să rămân în orașul meu natal. Într-o bună zi, în timp ce eram la facultate, mi-au luat familia, toți frații și surorile. Tot ce mai rămăsese din casa mea era un morman de pietre. Acum lucrez aici cu acești copii. Le ofer un cămin.

– Cred că te înnebunesc de cap, spuse Jez, aruncând o privire la stropii de terci de pe nasul lui Aidan, la băiatul cu ochi de viezure care trăgea de gratiile pătuțului și la fetițele care se ciondăneau pentru cuburi.

– Cu ei îmi trece timpul mai repede. Sunt prea ocupată ca să mă mai gândesc la altceva pentru că trebuie să am grijă de ei, spuse ea.

Vorbea domol. Se gândea înainte să spună ceva. „Nu ca mine!” gândi Jez și zise:

– Eu... Și părinții mei s-au stins.

– Întotdeauna se va găsi cineva care să te ajute, Jez. Nu ești singur pe lume.

Jez își simți ochii jucând în lacrimi. „Repede, să nu mă vadă!” Înghiți în sec și zise:

– Ce a vrut să zică Aidan despre Luka și toba aceea?

Imogen se duse la un dulap și luă o tobă mică de culoarea mierii. O puse pe masă. Era confecționată din lemn și deasupra din piele fină, bine întinsă. De jur împrejur erau sculptați urși, lupi și cerbi cu coarne, alergând. Oameni stilizați din bețe dansau și își unduiau mâinile, și Jez observă un foc mic de forma unui cort cu norișori de fum.

– Erau două tobe, spuse Imogen, dar cealaltă a dispărut. Luka bate la ele cu palmele și degetele. Parcă ar fi inima lui bătând. Închide ochii și câteodată dansează. Poartă mantaua aceea de blană din lada cu costumații. Ne pune să ghicim ce animal imită. Se lasă dus de val și se cam pierde în spațiu, nu-i așa?

– Da și de data asta s-a pierdut de-a binelea, oftă Jez, luând toba și răsucind-o pe toate părțile.

Se gândi la fața mică și gravă a lui Luka, cu pielea atât de fină încât aveai senzația că e transparentă. În jurul ochilor pielea era delicată ca petalele unei brândușe pline de vinișoare liliachii.

– Ți-a povestit vreodată despre visul lui? întrebă Imogen. Luka *încercase* să îi povestească, dar Jez îl ignorase.

– Nu am timp de vise. Sunt preocupat de muncă și de ce pun pe masă.

– El ține foarte mult la tine, Jez, zise Imogen.

Ridică privirea. Imogen avea o gură frumoasă, proeminentă, cu buze arcuite ca acelea ale statuetei îngerului care orna odinioară cornișa bisericii satului. Jez se jenă, înroșindu-se la față.

– Am pictat visul lui Luka, zise ea. Privește!

Îi arată o pictură ce reprezenta un grup de siluete în jurul unui foc.

– Este foarte frumoasă, spuse Jez. N-am mai văzut niciodată un bărbat cu pielea verde-aurie... E ca o ghindă înainte să se coacă.

– Luka zice că e la fel ca verdele-auriu al unui măr crețesc. Părul bărbatului are străluciri de gheață. Poartă o mantie. El este stăpânul creaturilor sălbaticе. Le cheamă pe toate la un loc, își pune două degete în gură și fluieră așa... și Imogen începu să șuiere ascuțit ca un tren cu aburi.

Toți copiii în afară de Maria începură să țipe și să râdă.

– La poalele munților sălășluiește o pisică mare. Se vântură pe lângă picioarele bărbatului ca o adiere. Luka îi spune Pisica Norilor. Ea se așază lângă foc. Când respiră, toarce atât de profund încât freamătă tot pământul. Pisica Norilor își încolăcește coada lungă în jurul capului ca pe o eșarfă și adoarme. Luka spune că ea crede că nu poate să o vadă nimeni dacă își acoperă ochii cu coada. Imogen zâmbi mușcându-și buza. Oare Luka s-a dus în căutarea visului? Lui i se pare atât de real! Știa perfect cum arăta această Pisică a Norilor. Cred că este un leopard al zăpezii. Așteaptă, Jez!

Dar Jez deja o zbughise afară cu cățeaua alergând la picioarele lui.

CAMIONUL BLINDAT

Jez alergă până la brutărie. Dimitri era în curte adunând lemne pentru dimineața următoare.

– Dimitri, nu-l găsesc pe Luka, suspină Jez.

– E periculos... N-ar fi trebuit să plece mai ales că fiara sălbatică umblă după pradă și...

Dimitri se opri la timp.

Avea o presimțire rea ca și cum ar fi știut unde se afla Luka, dar nu vru să-l îngrijoreze pe Jez și mai tare. Așa că zise:

– Mă voi duce să-l caut.

Șiroaie de lacrimi izvorâră din ochii lui Jez. Știa că Dimitri îl va ajuta. Întotdeauna a făcut-o.

– Mulțumesc, Dimitri. Dacă îl cauți tu prin sat, eu mă duc spre munți. Sunt sigur că a traversat prăpăstiile Lumbului doar pentru că i-am interzis eu să facă asta. Jez începu să tremure și, ca să-și ascundă frica, îngăimă: Brrrr! E așa de frig și întuneric! Nu uita să închizi ușa șopronului cu lemne. Nu cred că vrei să se ude lemnele.

Apoi se grăbi să ajungă acasă.

În casă era frig ca într-un cavou gol. Jez alergă afară în curte.

– Luka! LUKA!

Vocea lui spartă răsună deasupra zidurilor și apoi deasupra dealurilor. Nu răspunse nimeni.

Alergă înăuntru și împachetă un sac de dormit. Luă un rucsac în care puse o lanternă, chibrituri, un ghem de sfoară groasă, un cuțit cu mâner sculptat care fusese al tatălui lui, mere și o bucată de brânză. Deasupra puse biscuiții și untul. Se întoarse să plece și începu să fluiera o melodie pe care o auzise des la radio. Era un cântec despre o mierlă care cânta în noapte și apoi învăța să zboare.

Fluieratul i se stinse de pe buze.

O pereche de ochi galbeni îl priveau prin fereastră. Clipiră și apoi dispărură. Se auzi un fâlfâit de aripi pe lângă geam.

Cățeaua, care se afla lângă el, scheună. Jez își luă inima în dinți și fluieră din nou ca un ibric de ceai în clocot. Parcă îi mai trecuse puțin spaima.

Afară, în curte, urmele erau deja răvășite și presărate cu zăpadă proaspăt căzută. Jez văzu o urmă a gheții lui Luka. Erau și niște urme mai lungi, urme de iepure și altele mai mari și rotunde. Toate duceau spre gaura din zid. Jez trebui să se aplece ca să încapă. Cățeaua sări în gaură urmându-l.

I se părea ciudat să urce dealul fără ca Luka să îi atingă brațul din cinci în cinci minute pentru a se asigura că era prin preajmă. Se așternuse tăcerea. Jez văzu doar o luminiță jos în sat, răsărind pe străzi ca un licurici.

„E Dimitri! Poate că Imogen are dreptate. Nu sunt de unul singur.“

Jez și cățeaua se plimbară când în sus, când în jos, încercând să meargă pe urmele lui Luka. Cățeaua se opri brusc. O ureche era ciulită, iar cealaltă pleoștită ca o ciupercă. Era ceva care se mișca acolo în fața ei și parcă o chema. Avea urechi lungi și negre la vârfuri. Cățeaua alergă după arătare către vârful colinei, făcându-se în scurt timp nevăzută.

– Cățelușo! Treci imediat înapoi! zbieră Jez.

O strigă, o fluieră și o blestemă, dar ea nu se întoarce.

„Toți mă părăsesc, chiar și cățeaua.“

Jez porni la drum pe coasta dealului către Prăpăstiile Lumbului. Purta haina tatălui său și pălăria mamei pe post de armură. Se străduise să răzbată în viață fără părinții lui. Lumea era rea. Prostul de Luka nu-și dădea seama în ce se băgase.

O pată cenușie îi atrase atenția. Începu să zboare neregulat și fără zgomot. O fantomă! Nu îndrăzni să se întoarcă să o privească. Zbură pe deasupra lui. Se înalță spre vârful dealului și veni înapoi de parcă ar fi vrut ca Jez să o vadă.

Îi mai dădu târcoale o dată și apoi ateriză într-un copac. În momentul următor, se auzi un țipăt puternic. Lui Jez i se făcu inima cât un purice. Arătarea cenușie țipă din nou. Tremurând, tânărul își luă inima în dinți și se uită spre ea. Doi ochi galbeni îl priveau mânioși ca și cum el ar fi fost singura vietate din toată pustietatea înzăpezită.

Era o bufniță.

– Dispari din calea mea, bufnițo! strigă Jez și apoi bătu din palme.

De ce nu-l lăsa în pace? Încercă să meargă către răsărit bolborosind și blestemând, dar, în ciuda eforturilor, picioarele nu-l ascultară, schimbând direcția. Merse greoi spre bufniță, o creatură mare și înaripată ca o oază de speranță în pustietate.

Bufnița țipă triumfătoare. Glasul ei răsună în tăcerea nopții ca sirena unui vapor pe mare. Țâșni în aer și Jez o urmă.

Deodată se porni cea mai cumplită furtună de zăpadă pe care o văzuse Jez vreodată. Era un vârtej de fulgi de nea. Între cer și pământ nu puteai vedea nimic altceva decât zăpadă și Jez avu sentimentul că se află pe un titirez alb care îl învârte. Furtuna se întetea, iar văzduhul părea tot mai întunecat. Jez

Își ridică privirea. Fulgii ca niște bucăți mari de funingine îl nufocau. Mii de ace reci îi săgetau fața.

Orbit de viscol, Jez se împletici și se lovi de ceva dur. Era un zid de piatră. Se sprijini cu umărul de el și înaintă cu pași mici, trecu un colț, se prăvăli înăuntru printr-o intrare, ajungând în sfârșit la adăpost. Pe dușumea era zăpadă, niște fân ud și o vatră mică. Undeva, sus, fusese odată o fereastră mică. Acum nu mai avea geamuri. Jez se lăsă în genunchi. Părea a fi o colibă pentru păstorii de capre.

Băiatul fu cuprins de un sentiment de ușurare care îi inundă corpul ca o băutură caldă. Făcu un efort, se ridică în picioare și trase ușa spre el, târând-o prin stratul gros de zăpadă. Ar putea să rămână aici până în zori.

Când se trezi Jez, era întuneric. Nu își dădu seama dacă era noapte sau dimineață. Căzuse așa de multă zăpadă, încât formase un bloc de gheață în ochiul de fereastră. Nici o rază de lumină și nici un firicel de aer nu pătrundea înăuntru.

Jez se năpusti la ușă. O lovi cu pumnii și strigă, dar ușa nu se clinti. Era prins între troiene.

Se auziră zgomote jalnice și înfiorătoare. Erau urlete de foame... aproape... tot mai aproape. *Lupii!* De bună seamă că îl auziseră țipând. Se îndepărtă de ușă. Urletele veneau acum chiar din fața colibei. La scurt timp încetară. Le putea auzi respirația și se gândi la boturile ascuțite cu limbile roșii salivând și la colții lor tăioși ca sabia.

Se așternu liniștea. Apoi se auzi alt zgomot mai rău decăt un urlet. Dezgropau zăpada de la ușă.

Jez tremură de frică. „Sunt o halcă de carne așteptând în zăpadă.“ Erau la fereastră acum. Săpau încontinuu cu îndârjire. Ar fi încăput un lup pe acolo. S-ar fi strecurat unul câte unul și l-ar fi încolțit. Oare câți erau?

Jez auzi pocnetul unei puști în depărtare. Fusese suficientă o rafală de armă ca să îi alunge. Începu să dea la o parte zăpada care bloca fereastra. Săpăturile lupilor o îndepărtaseră. În colțul din partea dreaptă a ferestrei zăpada începu să se sfărâme. Plângând cu sughițuri, Jez trudi să îndepărteze îndeajuns de multă zăpadă să iasă.

Afară, în pustietatea aceea observă că zăpada era răscolită de urme. Cu toate acestea, lupii nu se zăreau nicăieri. Cerul era mohorât. De la zăpadă, văzduhul devenise cețos. Jez avu impresia că își croia drum cu greu prin cenușa uscată a unui vulcan. Prin ceața deasă, zări un copac în care stătea bufnița care îl aștepta.

Cu cât înainta, cu atât zăpada era mai înaltă. Jez își pierdu echilibrul și se trezi îngropat până la brâu într-un troian. Se dovedi istovitor să iasă de acolo. Pășea încet și cu greutate deoarece bocancii săi erau îmbibați cu apă.

– Așteaptă, bufnițo! strigă el.

Se așezase într-un copac scuturându-și aripile și acum se întorsese către el îmbufnată, ca și cum i-ar fi spus: „N-ar trebui să fii trează în timpul zilei. Ar trebui să dorm și să nu te văd în fața ochilor“.

Jez scotoci în rucsac căutând un biscuit făcut de Katrin cea înaltă. Avea un gust aromat și dulce. Mânca stafide, pierdut în gândurile sale. Avea apă din zăpada topită, avea mâncare și chibrituri ca să facă un foc.

Jez știa că totul va fi bine atâta timp cât își făcea de lucru. Toată viața cioplise bucăți de lemn. Voia să confecționeze lucruri minunate la fel ca bunicul său. Acesta nu era timpul și nici locul potrivit pentru a sculpta lemnul, dar își putea face niște șoșoni pentru a putea merge mai ușor prin zăpadă. Se cățără într-un mestecăn și coji două fâșii de scoarță argintie. Le legă de bocanci în jurul călcâiului cu sfoară din ghemul

din rucsac. Se ridică în picioare și pași cu grijă. Șoșonii alunecară pe zăpada ca mătasea.

Jez se întoarse și privi în jos către sat. Acoperișurile caselor pe care încă le mai zărea erau ca niște stoluri de păsări albe și dincolo de ele se putea vedea marea de un cenușiu de culoarea gheții cu licăriri argintii. Se vedea și strada care ducea la ieșirea din sat. Acolo o văzuse Jez pe mama sa pentru ultima dată, fiind luată de lângă ei în remorca unui camion. Jez privea neputincios scena cu Luka ținându-se strâns de picioarele lui. Mama lor privea spre ei; fața ei licărea ca o stea palidă în bezna din camion. Chiar și acum, aducându-și aminte, Jez avea sentimentul că îi smulge cineva inima din piept cu ambele mâini.

Zăpada era de un alb orbitor aici sus. Îl dureau ochii. Jupui coaja de pe o creangă și cu cuțitul tatălui său își făcu o mască pentru a-și proteja ochii de lumina puternică. Făcu două găuri în fiecare parte, trecu prin ele o bucată de sfoară, își puse masca la ochi și o legă la spate.

Jez era foarte încântat de improvizațiile sale. Cel puțin acum zăpada nu îl mai orbea. Apoi începu să își facă griji, întrebându-se cât timp va supraviețui Luka în sălbăticia asta. În curând se înnoptă. Era cea de-a doua noapte petrecută aici.

Ceva voluminos își făcea loc prin zăpadă. Jez se trânti la pământ rugându-se ca zăpada care se așternea să îl facă nevăzut.

Un camion blindat, cu roți uriașe acoperite cu șenile trecu pe lângă el. Auzi voci, făcu ochii mari și văzu niște căști.

Jez stătu acolo nemișcat mult timp după ce pământul încetă să se mai cutremure.

Se așternuse noaptea. Luna strălucea transformând zăpada într-o mare de argint. Bufnița zbura fluturându-și ușor aripile

ca o molie uriașă. Ateriză din nou privindu-l urâcios. Jez auzi o apă curgătoare și observă un șuvoi de ape de culoarea mercurului. Pesemne de aici izvorea râul.

De-a lungul apei, erau șapte pietre strălucitoare și albe asemenea perlelor așezate ca o potecă. Bufnița stătea pe pia-tra din mijloc. Ea zbură deasupra râului ducându-l pe băiat pe o terasă a muntelui.

– M-ai adus pe munte pe o altă rută, nu pe deasupra Prăpăstiilor Lumbului, zise Jez, respirând ușurat. Îți mulțumesc, bufnițo!

Se cuibări pe tăpșan. Voia să doarmă. Își scoase sacul de dormit și se vârî în el.

În depărtare se auzi explozia unei grenade și pocnetul unei împușcături. Jez simți că aceste sunete erau o parte din viața lui.

Visând cu ochii deschiși, îi apăru în minte chipul drag, ca o rază de soare, al tatălui său în timp ce se ghemuia lângă peretele casei murmurând: „Stai aici“.

În cele din urmă, din păcate, visul se spulberă.

Ce îi urmă se dovedi îngrozitor.

CORUL LUPILOR

Dimitri se îndrepta către ieșirea din sat, și de aici spre drumul ce ducea spre mare. Pe drum, ciocănea la ușile oamenilor și îi ruga să îl caute pe Luka. Merse cu greu până ce ajunsese la o casă mică cu cinci pereți. Ochiurile de geam erau crăpate și pline de pulbere maronie, ca și cum nici o ființă umană nu ar fi privit prin ele de ani de zile, dar Dimitri simți miros de lemn ars în aerul rece. Vaskalia era acolo.

Ciocăni ușor în ușă. Aburii respirației lui se împrăstiau în întuneric.

Nu peste mult timp ușa se deschise scârțâind.

Dimitri era un bărbat scund, dar până și el era mai înalt decât femeia aceasta înfofolită în șaluri și fulare.

Vaskalia purta mănuși fără degete dintr-un material negru și încâlcit. În jurul încheieturilor firave avea brățări de aramă. Îl cercetă cu ochi curioși. Avea privirea rătăcită și el se întrebă dacă vedea dincolo de el.

Fiul ei, Simlin, zăbovea în pragul ușii în spatele ei. Dimitri îi observă fața palidă, mâinile lungi și picioarele subțiri ivindu-se în jurul ei de parcă împreună formau o creatură

ciudată asemenea unei zeităţi. Dimensiunile mari ale Vaskaliei ascundeau corpul slăbănog al fiului ei. Cercetând casa, atât cât putu vedea pe lângă Vaskalia, Dimitri observă un glob de foc strălucind în mijlocul duşumelei. Diferite obiecte atârnavau de grinzi, în bătaia vântului care intra prin uşa deschisă. Puteau fi peşti uscaţi, mănunchiuri de ierburi şi flori sau şaluri de schimb.

Pe podeaua pământie erau oase aruncate.

Dimitri îşi dresе vocea şi spuse:

– Îl caut pe Luka, pe băiatul orb.

– Ştiu foarte bine la ce băiat te referi, zise ea, clănţănind din dinţi. L-am văzut în tot felul de locuri. Nu putem să vă ajutăm.

– Scorpie fără inimă! strigă Dimitri, neputând să se abţină. Oamenii te-ar ajuta dacă ar dispărea fiul tău.

– Fiul meu *n-ar* dispărea, brutarule, pentru că nu pleacă niciodată de lângă mine. Tu eşti un prost să-ţi laşi brutăria nesupravegheată. Cine ştie ce nenorocire se poate întâmpla.

– Lasă-mă cu prostiile astea de superstiţii, femeie! spuse Dimitri.

– Bagă de seamă cum vorbeşti cu mine şi ai grijă în sălbăticia aia, îl avertiză ea. S-au întors lupii în pădure. Ai fi o masă nemaipomenită pentru ei, brutarule. Apoi îşi puse mâna la ureche şi şopti: Ascultă... ascultă cum cântă lupii.

Cum pomeni de lupi, Dimitri îi auzi în depărtare. Mai întâi urlă un lup, apoi altul, apoi altul, pe mai multe voci ca într-un cor jeltor.

– Ştii, un cor de lupi prevesteşte moartea, fredonă încet Vaskalia, şi ţi-ai uitat *puşca*. Este o iarnă grea, brutarule, dar nu atât de grea precum iernile din copilăria mea. Mergeam la şcoală călare pe un ţap cu călimara vârată la subsuoară ca să nu îngheţe. Copilăria mea a fost plină de neajunsuri.

– Crezi că a mea nu a fost? zise Dimitri. Dar iarna asta nu se compară cu nici una. E mult mai grea, și știi asta.

Vaskalia nu răspunse. Din maldărul de șaluri și fulare scoase o cănuță strălucitoare de aramă și i-o întinse. Un zâmbet discret i se ivi pe buze.

Dimitri ezită, gândindu-se că ar putea să dea de necaz dacă îi refuză ospitalitatea. Duse cana la gură și dădu pe gât licoarea.

Mmm... era dulce și aromată cum nu mai băuse niciodată. Îi alunecă pe gât și simți flăcări în piept.

– Asta a fost o băutură de bun venit din partea casei, făcută după o rețetă de-a mea, murmură ea ca și cum ar fi cântat o serenadă. *Așa* mă bucur că ți-a plăcut! Apoi tonul curtenitor se transformă într-un răcnet de mânie: Pleacă odată, grăsanule! Dacă ești înțelept, și nu e cazul, vei avea grijă când o să vorbești cu mine altă dată.

– Nu-ți face griji. Plec, strigă Dimitri și plecă valvârtej: Du-te și pune-ți cazanul la fiert, cotoroașo! mormăi el, regretând că a stat de vorbă cu ea.

Mergea greoi luminându-și calea cu torța a cărei lumină se proiecta pe zăpadă ca o pară de foc. Hanul era la o cotitură. De când îl văzuse ultima dată Dimitri, acoperișul îi fusese luat de vânt. Brutarul zări lumină în spatele ferestrelor și auzi voci murmurând în timp ce trăgea de zăvorul masiv.

Dintr-odată lumina se micșoră. Vocile încetară. Cu timpul, oamenii începuseră să se teamă de sunetul zăvorului, de străinii de la ușă. Cine ar putea fi? Bărbați cu salbe de gloanțe în jurul gâtului sau cineva care să aducă medicamente pentru copilul tău?

Dimitri cercetă în întuneric. Sticle și pahare luceau în lumina focului, dar nu se zărea nimeni.

– Om bun, strigă el. E Dimitri de la brutărie.

Oamenii se ridicară de după mese. Lămpile se aprinseră din nou și le luminează ușor fețele de parcă ar fi fost un tablou în ulei.

– Dimitri Founari! strigă hangiuul. Ce vânt te aduce aici pe o astfel de vreme?

– Îl caut pe micuțul Luka. A dispărut.

– Băiatul acela ciudat? Frățiorul lui Jez?

– Da. Vă rog pe toți să fiți cu ochii-n patru. El ar putea dormi în hambarul vostru sau e posibil să fi căzut pe undeva și să-și fi scrântit glezna.

Hangiuul îi turnă un pahar lui Dimitri.

– E din partea casei, spuse el, împingând monedele oferite de Dimitri. Mă bucur să te văd, cu toate că o întâmplare nefericită te-a adus aici. Off! Iarna asta mi-a prefăcut coniacul în sirop. Te rog să iei loc, Dimitri!

Dimitri se conformă plin de recunoștință. Turnă pe gât paharul care îi înfierbântă gâtulejul. Aruncă o privire în jur. Recunoscuse fețe pe care nu le mai văzuse de luni de zile: George cizmarul, Peter șoferul de autobuz, Ivan fierarul și bătrânul doctor.

– Băiatul acela orb nu a mers în dimineața asta cu autobuzul meu, brutarule. Am ciocănit și iar am ciocănit, dar nu mi-a răspuns nimeni.

Înainte ca Dimitri să dea un răspuns, o voce necunoscută spuse:

– O fiară sălbatică e în libertate. Voi, bărbații, ar trebui să o vânați.

– Pădurea noastră e plină de fiare sălbatice, zise hangiuul, în timp ce lustruia un pahar. Nu prea ies la drumul mare din cauza războiului.

– Ar trebui să faceți ceva în privința asta, scârțâi vocea necunoscută ca o cizmă alunecând pe pietriș.

Dimitri băuse atât de mult că acum nu mai vedea decât trei siluete vagi stând într-un ungher lângă șemineu, trei capete acoperite cu glugi.

El zise:

– Noi am trăit întotdeauna laolaltă cu animalele sălbatice. Nu ne deranjează.

– Ar trebui să le omorâți înainte să vă omoare ele, pufni vocea. Gândiți-vă câți bani puteți să câștigați pe blana lor.

Dimitri se ridică. Fețe schimonosite îi jucau în fața ochilor. Ochii sătenilor sclipiră la gândul vânătorii. El oftă. În ultimii ani fuseseră prea multe împușcături și crime, dar puțină mâncare, puțini bani sau tihnă.

El văzu pe o masă cutia unei viori. Nu mai cântase la scripca lui de ani de zile. Zăcea pe un raft la brutărie, acoperită de praf, pentru că nu se mai țineau nunți, petreceri sau baluri. Erau numai înmormântări, la care toată lumea bocea și se jeluia de durere. Acum a dispărut și Luka. Lui Dimitri îi dădură lacrimile pentru că îi iubea pe Luka și pe Jez ca pe propriii fii și ei suferiseră deja prea mult.

Deschise cutia, scoase scripca și o puse pe umăr. Luă arcușul și începu să cânte o muzică plină de tristețea meleagurilor lor. Nu cântă mult. Începu să se simtă rău. Îl dorea capul. Se simți amețit. Se îndreptă către ușă împleticindu-se.

Străinii cu glugi se aplecară și îl urmăriră cu privirea cum se depărta.

USTUROI ȘI BUDINCĂ

Dimitri voia să îl mai caute pe Luka, dar se simțea rău. Picioarele știau drumul spre casă. Când ajunsese la brutărie, urcă clătinându-se până în dormitor și adormi imediat încălțat și cu paltonul pe el. Avu vise înspăimântătoare. Se făcea că era urmărit de un trol¹ care saliva și avea o tăietură în jurul capului.

Se trezi într-o zăpușeală copleșitoare. În casă se simțea o *dogoare ca-n iad*. Dimitri coborî încet scările. Avea o presimțire rea.

Instinctul său de brutar îl împinse să se uite la ultima fărâ-mă de drojdie, miracolul brutarului.

Drojdia se transformase într-un noroi maroniu.

Se duse în cămara cu provizii, își coborî privirea către urciorul mare și alb și adulmecă. Laptele avea miros de pește mort. Dimitri simți un gol în stomac.

Podeaua de piatră și pereții cămării țineau răcoare. Cum se stricase laptele așa de repede?

---

¹ Trol – spiriduș zburdalnic, care trăiește în munți sau în păduri, întruchipând forțele rele ale naturii. (n.tr.)

Dar untul? Katrin cea înaltă îl folosea la prăjituri din trei în trei zile când se termina pâinea. Dimitri luă taburetul cu trei picioare, se urcă pe el balansându-se din cauza amețelii. Untul era întins pe dalele de marmură ca o mocirlă. Începuse să picure pe podea și se transformase într-o baltă galbenă de grăsime.

— E precum ceara de lumânare, mormăi Dimitri. Bălăngănindu-se pe scăunel, își băgă degetul în unsoare și îl duse la gură. Puah! E rânced, zise el, scuipând.

Mânerul ușii de la intrare se mișcă. Dimitri sări de pe taburet și se ghemui pe podea cu mâinile pe cap. O auzi cum își scutură cizmele pe preș: *un! doi!* Dimitri își răsuci capul sub mâini și deschise un ochi. O văzu stând în picioare cu haina pe ea. Femeia strâmbă din nas. Dimitri se ridică și o văzu prin ușa cămării. Își scoase fularul și îl așează cu grijă pe masă.

Dimitri respiră adânc și țâșni afară din cămară.

— Bună ziua, Katrin. Ăăăă... drojdia... laptele... și untul...

Se simți ca un puști obraznic la școală mințindu-și profesoara. Îi arătă firimiturile noroioase de drojdie care nu mai erau bune să crească aluatul și apoi laptele. Katrin se uită la el și apoi la laptele acrit. Strâmbă din nas, deschise o fereastră, luă urciorul și vărsă tot conținutul urât mirositor afară în zăpadă.

Apoi se îndreptă să vadă untul. Dimitri alergă după ea și se urcă pe taburet ca să fie la aceeași înălțime cu ea. Ochii lui Katrin îi aminteau lui Dimitri de zahărul maroniu-închis amestecat cu scorțișoară pe care îl presăra din abundență pe briose așa încât să se topească și să se transforme în caramel.

Dimitri începu să pălăvrăgească despre cocioaba cu cinci pereți, despre peștele uscat, oase, ierburi și despre Simlin ghemuit lângă foc.

— Katrin, Vaskalia vorbea despre stricăciuni și moarte, și spunea că l-a văzut pe Luka în tot felul de locuri...

În mintea lui se adunară laolaltă dușmăanii vechi, discordiile din familii și răul străvechi. Se gândi la minciuni, farmece rele, ace înfipite în gâtul păpușilor și blesteme rostite pe la colțuri.

Katrin cea înaltă îl privi îndelung. Luă o bucată de pânză și puse untul rănced în ea, înnodând capetele, apoi șterse marmura. Scoase și fărâma de drojdie care nu mai era bună de nimic și o împachetă în muselină.

Katrin tăie niște felii groase dintr-o prăjitură. Aceasta era prăjitura preferată a întregului sat, o budincă făcută din resturi de pâine, fructe și marțipan. Ea alege o prăjitură cu ghimbir ce arăta ca o bucată de bronz, o prăjitură aurie presărată cu cireșe și o prăjitură înzorzonată cu nuci ca și semințele dintr-o pălărie de floarea-soarelui. Din fundul unui dulap scoase niște cartoane împăturite și asamblă o cutie mare. Așează prăjiturile pe care le alesese în cutie și umplu golurile cu felii de budincă.

— De ce ai pus atât de multe? strigă Dimitri. Unde ți-e mândria, Katrin?

Katrin își puse fularul și îl legă sub bărbie. În tot acest timp nu-l slăbi din ochi pe Dimitri. El se întoarse și privi înapoi. Ochii aceia puteau preface un bărbat în cremă de zahăr ars.

— Așteaptă, vin cu tine. Știu exact ce e de făcut.

Alergă până la cămară și băgă mâna sub un raft unde ținea un coș cu legume. Scotoci până ce mâna lui atinse un bulb ce părea învelit în hârtie satinată. Era un bulb mare de usturoi, succulent, format din căței roz și albi înveliți în pojghița lor subțire ca hârtia.

Dimitri îl flutură prin fața lui Katrin. Ezită puțin apoi deschise larg gura, îndesă căpățâna de usturoi și mușcă din ea. *Usturoiul!* ASTA era soluția împotriva blestemelor, vampirilor

și a vrăjilor de demult. Dimitri îngăimă ceva și apoi tuși. Ochii și nasul i se umeziră atât de tare încât trebui să se înde-
părteze de Katrin și să scuipe pe podea usturoiul mestecat.

Katrin îl privi. Își agită mâna ca să împrăstie mirosul și se strâmbă. Îi dădu lui Dimitri o bucățică de budincă să îi atenu-
eze gustul înțepător de usturoi din gură.

Apoi ea închise la loc cutia cu prăjituri și așteptă ca Dimitri
să deschidă ușa.

PRĂPĂSTIILE

Acel ceva îl împinse pe Luka în Prăpăstiile Lumbului.

Se rostogoli iar și iar într-o ploaie de pietre și grohotiș huruitor. Se opri. Se zbătu să stea drept. Îl dureau spatele. Simțea cum mii de înțepături îi străbat corpul. Îi era atât de frig, încât îl dureau oasele și nu putea să respire normal. Își simți fața apăsată și rece. Scoase limba și gustă. Era zăpadă. „Prostitule! Prostitule!”

Luka își fixă ochii minții la Pisica Norilor. Torcea undeva departe, ascunsă în peisajul ei de leopard străjuit de zăpadă și pietre. Se oprise cu silueta sprintenă și încordată sărind peste o prăpastie a munților. Grația și puterea pisicii îi ridicară moralul lui Luka. Vigoarea i se împrăștie în mâini și picioare în timp ce ochii minții o priveau cum se plimba țănoșă cu petele șerpuitoare de pe blana ondulându-se pe trupul puternic. Se întoarse și aruncă o privire de parcă s-ar fi uitat direct în ochii lui.

Luka începu să sape cu mâinile. El împinse și împinse cu umărul drept, săpând și îndepărtând zăpada chiar dacă brațele lui erau fără vlagă. Cu un scârțâit, zăpada din partea

dreaptă se crăpă, se sfărâmă și căzu. Luka se târî mai departe de nămete. Zăcu acolo amorțit.

Pisica Norilor îi dispăru din minte.

El auzi o vibrație ca și cum Dimitri ar fi smuls o coardă de la scripca lui. Ceva se învătea pe sub pământ. Vibrația se înteti într-atât încât Luka fu nevoit să își astupe urechile cu mâinile. Zgomotul care venea chiar de sub el era ca acela făcut de tancurile care împânziseră satul alunecând pe scoarța pământului. Oare ce este?

Luka își aminti că Imogen spunea de fiecare dată când se simțea rău: „Singura cale este înainte!“ Adunându-și și ultima picătură de energie, Luka încercă să fugă de ceea ce voia să-l prindă, cățărându-se pe munte. Ceva încercă să îl prindă de gleznă și să îl tragă în jos. „Totuși, trebuie să merg înainte.“

Fu nevoit să se cațăre încontinuu. Alunecase de două ori, nu mult, dar îndeajuns să îl facă să plângă de frustrare.

Apoi își simți pleoapele de un alb imaculat. Se făcuse ziuă. Lumea se deschisese în fața cerului. Auzi un behăit. O vietate se îndepărtă sărind din stâncă-n stâncă. Poate e o capră de munte sus pe coastă.

Îl dorea în gât ca și cum ar fi țipat prea mult, dar se gândi triumfător: „Jez, am reușit să ies din Prăpăștiile Lumbului“.

Se ridică în picioare și puse rucsacul pe genunchi, lăsând să alunece bretelele de pe umeri. Scoase toba. O bătu ușor. Unde erau mânușile? Îl dureau mâinile și, cu toate astea, începu să bată cu degetele un ritm ușor. Sunetul era liniștitor ca un cântec de leagăn numai că nu îl adormea. Îi încetini respirația și îl calmă. Gândul îi zbură iar la Pisica Norilor. Era acolo, departe, sărind peste piscuri cu etichete ei puternice. Îi văzu ochii ca niște bucăți de aur înghețate, omoplații alunecând ca niște pistoane sub haina târcată.

„Te rog, vino mai aproape! Te rog, vino la mine!“

Bătăile tobei stăruiau în aer în jurul lui. Pisica Norilor era de negăsit. Din cauză că se gândise la ea prea mult, lui Luka îi slăbiră puterile. Oricât încercă, nu reuși să o aducă mai aproape.

Cum stătea el și batea la toabă, un șobolan înfometat o zbughi spre podul suspendat, se cățăără pe buturugile podului în direcția opusă lui Luka și roase frânghia până ce aceasta se rupse.

Podul se năruí cu șobolanul care se ținea strâns de frânghie, apoi se legănă zadarnic de partea cealaltă a defileului. Acum nu mai era cale de întoarcere pentru Luka și nici de trecere pentru Jez.

Șobolanul se cățăără până în vârf ca și cum s-ar fi imbarcat pe o navă și apoi o luă la sănătoasa spre o nouă viață.

VRĂJI DE DEMULT

Katrin cea înaltă străbătu satul în lung și-n lat. Cizmele ei roșii scârțâiau. Merse cu pași grăbiți până ce ajunse în fața căsuței cu cinci laturi. Fum negru pufăia prin hornul din mijlocul acoperișului. Katrin bătu cu putere de trei ori în ușă și întreaga casă se cutremură.

Bucăți de zăpadă alunecară de pe acoperiș și se izbiră de pământ.

Bătu din nou la ușă. Ușa se deschise scârțâind. Katrin văzu fața palidă a lui Simlin. O privi fix fără să clipească. De mic copil Katrin cea înaltă fusese campioană la privitul insistent și nici acum nu era mai prejos. Curând, Simlin își plecă privirea către picioarele sale slăbănoage și goale. Katrin cea înaltă auzi zgomote răsunătoare și o bufnitură înăbușită când Vaskalia căzu din pat și își târî picioarele până la ușă. Vaskalia apăru lângă fiul ei. Fața ei era zbârcită de atâta răutate.

— Cum ți-a ieșit pâinea astăzi, căpcăuno? o batjocori ea.

Katrin cea înaltă își feri capul și se strecură înăuntru. Cizmele ei stacojii striviră ceva. Katrin strâmbă din nas. Cocioaba mirosea a babă, a haine nespălate și a lucruri care nu și-ar

avea rostul în casa *nimănui*. Katrin așează cutia cu prăjituri, drojdia și untul stricate pe masa soioasă.

Ochii Vaskaliei se rotiră ca ochii unui cameleon. Ea strigă:

– Crezi că *eu* am încins brutăria? Crezi că *eu* am stricat și rânțezit untul și drojdia? Oare am eu asemenea puteri? Ei bine, ai dreptate. Eu am făcut-o.

Katrin cea înaltă deschise cutia. Vaskalia începu să saliveze, privind cu lăcomie.

– Ha-ha! Prăjiturile! Prăjiturile! Îți accept oferta și scuzele, și nu îți voi mai strica drojdia de acum încolo.

Katrin își înclină capul cu grație. Vaskalia și fiul său începură să se îndoape cu prăjituri.

– Asta să vă fie învățătură de minte, îngăimă Vaskalia. Să nu uitați niciodată vrăjile de demult. Soldații de peste mări au adus noi vrăji. Au adus podoabe, poze mișcătoare, ace pentru oamenii bolnavi, cutii care îți fac fața să dispară. Când soldații pleacă, își iau și vrăjile cu ei, dar vrăjile vechi rămân aici. Și așa va fi întotdeauna. De aceea, v-aș sfătui să-l țineți pe băiatul cel orb în casă.

Un strop de salivă cu firimituri ateriză pe bărbia lui Katrin. Ea își scoase batista și își șterse fața cu grijă spunându-și în gând: „Măine voi avea o pată portocalie în locul acesta“. Vaskalia se linse pe buze cu limba ei ascuțită, adunând toate resturile și Katrin făcu un pas înapoi să se ferească.

– Și ei transformă tot, ei, cei de peste mare. Au făcut iarna asta mai rea cu vrăjile lor noi, cu mașinăriile lor și cu fleacurile lor. Ar trebui să stea acasă și să facă rău acolo.

Ceva lovi ușa. Vaskalia se repezi și o deschise.

La început, Katrin crezu că e un gândac uriaș, pentru că avea o carapace cu aripi lungi, dar avea numai două picioare, nu șase, care păreau destul de puternice să ridice un copil. Era un vultur imens cu un cap golaș, dar cu pene în jurul ciocului.

Vulturul merse legănat până la Vaskalia și îi trânti la picioare un iepure plin de sânge. Întoarse capul spre Katrin și o privi cu ochi neclintiți ca de piatră, apoi își desfăcu aripile și le flutură atât de tare încât rafale de aer rece făcură flăcările să pălească.

Simlin era ghemuit într-un ungher. Nu îl plăcea pe Sfarmă-Oase. Știa mult mai multe lucruri decât o pasăre obișnuită și mânca tot ce găsea până la ultima firimitură.

Vaskalia spuse cu șiretenie:

— De ce nu îl întrebi pe Sfarmă-Oase al meu dacă l-a văzut pe băiatul orb?

Se îndreptă spre un raft înalt. Katrin văzu acolo păpuși înfășurate în bandaje murdare, la fel ca mumiile, pline de ace. Vaskalia încercă să ajungă la ele pentru a cotrobăi după ceva, dar Katrin ajunse acolo înaintea ei, găsi un obiect care-i atrase atenția, îl luă și îl ridică, ținându-l strâns să nu-i fie luat.

Vaskalia zbiera plină de mânie și sări în sus și în jos, lovind-o pe Katrin cu pumnii înveliți în mănușile negre fără degete, apoi își înfipse dinții în brațul lui Katrin, dar aceasta o zgâlțâi la fel cum un terrier zgâlțâie un șoarece și se uită în jos la ceea ce ținea în mâini.

Era un glob de sticlă ce semăna cu pluta unei plase pescărești. Globul era mânjit de unsoare și funingine. Katrin îl întoarse și i se tăie respirația. Înăuntru era Luka.

El se lupta cu ceva din interiorul globului. Lovea cu mâinile, apoi se opri și se ghemui ascunzându-și fața.

Vaskalia șuiera printre dinți:

— Ce vezi? Rupe tăcerea, căpcăuno!

Katrin tăcu. Dacă i-ar fi zis vreun indiciu sau secret despre Luka, această femeie l-ar fi folosit împotriva lui.

Vaskalia luă toporul și, holbându-se la Katrin, încercă să afle ce văzuse aceasta în glob. Lama toporului lucea în lumina focului. Pe masă erau o piatră netedă, acoperită de frunze,

mănunchiuri de fructe de pădure roșii ca focul și fâșii de coajă de copac. Vaskalia începu să ciopârțească ținând toporul cu ambele mâini. Fructele roșietice sângerară pe piatră. Un os căzu de sus de pe o grindă, dar Vaskalia nu se opri din ciopârțit, așa că îl transformă și pe acesta în mici fărâme în timp ce ochii îi jucau în cap. Amestecul mirosea a brânză stricăță. Vaskalia se lăudă:

– Fiecare ingredient prețios este din grădina mea. Am mai mult de o sută de ierburi acolo.

„Face vrăji vechi. De ce? Ce are cu Luka?”

Vaskalia îi ghici pe dată gândurile lui Katrin. Ea șuieră:

– Să-ți zic eu ceva, pentru că știu că vei păstra tăcerea. În familia lui Jez și Luka există un har. El vine o dată la câteva generații și *acum* a apărut. Jez, sperietoarea asta slăbănoagă, nu e înzestrat cu nimic. De ce tocmai Luka să primească darul asta? Ar trebui să fie rândul fiului *meu*, rândul lui *Simlin*.

În fața privirii îngrozite a lui Katrin, Vaskalia răsuci toporul deasupra capului din ce în ce mai iute, văicărindu-se:

– Tatăl lui Luka ar fi trebuit să se căsătorească cu mine. Ia gândește-te ce pereche nemaipomenită am fi fost și ce copii înzestrați am fi avut, de s-ar fi dus vestea. Numai uită-te cu ce gură-cască m-am ales.

Vaskalia azvârli toporul. Puțin îi lipsi să-l nimerească pe Simlin. Se înfipse în perete, vibrând asurzitor. Își roase brățările de aramă, apoi își umplu gura de salivă și scuipă tare în foc. Flăcările explodară și sfârâiră, și se făcură verzi ca smaraldul.

Simlin scânci în colțul lui. „Biată ființă palidă”, gândi Katrin. Pentru prima dată zări pe fruntea lui un semn din naștere roșu. Era în formă de scorpion ce avea coada cu acul veninos răsucită pe spate.

Vaskalia zise:

– Luka nu știe că are acest har. Dacă descoperă că îl are și îl folosește măcar o singură dată, va deveni din ce în ce mai

puternic. Îl va avea pentru totdeauna și viețile noastre se vor schimba. Dar *eu* am ceva ce este legat de acest har.

„Ce o fi oare?” Katrin înclină capul. „Și unde este?”

– Ha-ha! Nu mă păcălești tu să-ți spun așa ceva, se făli Vaskalia. Este ascuns într-unul din cele mai secrete locuri.

Katrin cea înaltă privi la globul ce se afla în mâinile ei și ridică din sprâncene.

– Familia mea folosește de sute de ani acel glob, spuse Vaskalia încântată. Nu suntem țărani ca voi, oameni din popor. Pot să-l văd pe Luka oriunde ar fi.

„Minte”, își zise Katrin, punând globul înapoi pe raft.

Vaskalia spuse cu viclenie:

– Dar cu ce grijă umbli cu globul magic! Știu că îl vezi pe băiatul orb acolo. Dacă globul magic se sparge, oricine se află în el va muri.

Katrin cea înaltă se grăbi să ajungă la brutărie. Un bilet atârna pe ușă. Era scris cu un creion gros pe o bucată de carton maroniu dintr-o cutie, fixat cu două cuie:

**NU AVEM PÂNE ASTĂSI DIN CAZA
UNOR ÎMPREJIRĂRI RELE.
NE PARE RĂU.**

Lui Katrin îi miroși a cafea. Dimitri avea nevoie de o oală plină cu cafea pentru a se liniști. Și Katrin avea nevoie după ce fusese la femeia aceea.

Împreună trebuiau să pună la cale cum să îi găsească pe cei doi frați înaintea Vaskaliei.

TRANSFORMAREA

Urcând pe munte, Luka se împiedică înaintând prin zăpadă. Parcă ar fi călătorit zile în șir într-o pustietate alburie.

Foc de armă. Una, două, trei împușcături se auziră în văzduh și Luka se trânti la pământ, stând neclintit și şușotind:

– Te rog, Jez, stai acasă în siguranță.

Armele amuțiră. Luka ascultă tăcerea, dar în mintea lui răsunau acele cuvinte șoptite: „*Prostule! Față de lopată! Lunaticule! Mama mea știe cine ești cu adevărat. Prostule!*”

Șoaptele acestea îl făceau întotdeauna să dea înapoi, dar acum mânia luă locul ezitării. De acum înainte *nu* va mai auzi aceste insulte. Și-a dat seama că își va pierde vederea într-o zi de vară când și-a întins mâna să elibereze un fluture galben din pânza unui păianjen. De fapt, era doar o frunză. Acum era aproape orb, dar nu era prost. De ce nu tăcea Șoptitorul și de ce nu înceta să se mai lege de el?

Luka strigă cât putu de tare:

– Deci mama ta știe totul despre mine, nu-i așa, Șoptitorule? Știe cine sunt cu adevărat, nu? Ei bine, o să-ți arăt cine *sunt* cu adevărat. O să-ți arăt ce pot *să devin*. O să vă arăt tuturor.

Se ridică și bătu din picioare în zăpadă. Se învârti ca un titirez și căzu din nou, chicotind neputincios. După ce se potolii, Luka se ridică țațoș. Se simțea calm și sigur pe sine. Mânia dispăruse și ea, lăsând în urma ei fermitate dură și rece ca fierul. Merse voinicește înainte până când se simți în siguranță în ținutul care părea că îl primește cu brațele deschise.

Luka își drese glasul. Se așeză să cânte din nou la tobă. Bătăile ușoare urmau ritmul inimii. De data asta continuă până când spiritul lui se trezi la viață. Broboane de sudoare îi năpădiră fața și tot corpul.

Brusc, Pisica Norilor își făcu apariția lângă el. Luka putea să îi atingă blana bogată și albă. O mângâie. Blana era deasă și tărcată cu cercuri negre ca și cum picături de zăpadă topită căzuseră din copaci și creionaseră modele pe ea. Pisica gâfâia ușor și Luka îi simți respirația fierbinte pe obraz. Luka se uită lung la capul ei rotund cu urechile mici. Pe spatele fiecărei urechi era câte o pată albă în mijlocul blănii negre. Îi văzu corpul puternic și coada groasă ca un fular și înțelese că nu o mai vedea cu ochii minții.

Pisica Norilor venise, în sfârșit, la el.

Îi venea să se ridice și să danseze de fericire! Îi venea să se avânte în lumină. Viața lui era ca o cușcă și Pisica Norilor venise să îl ajute să iasă din ea. Curenți de energie caldă adiau între ei. Băiatul strigă:

– Pisica Norilor, ia-mă cu tine! Lasă-mă să *fiu* tu și să văd prin ochii tăi, te rog!

Luka se opri din cântatul la tobă și stătu nemișcat. Pisica îi umpluse gândurile. Îi simți respirația tăioasă și fierbinte, și îi văzu dinții curbați. Un hârâit se auzea din gâtul ei. Se uită în ochii ei ca două pepite de aur și simți cum îl absorbeau, până ce uită de el. Pisica era peste tot, în stânga, în dreapta, în față și în spate. Apoi Luka simți că pășește de pe un versant

de munte în gol. Era pierdut, dar se simțea fericit și nu îl durea nimic. Inima i se opri. Aluneca, trecând pe lângă lucruri pe care credea că ar fi trebuit să le simtă, dar nu le simțea. Lumea întreagă se dădea din calea lui.

Luka își părăsi trupul. Își schimbă înfățișarea și deveni totuna cu Pisica Norilor, în sfârșit.

Alergau pe o cărare întortocheată; Luka simți umeri puternici tremurând și labe rotunde pășind pe zăpadă. Undeva, în apropiere, auzi o respirație precipitată și profundă care devenea mai vioaie pe măsură ce urcau și se depărtau de Prăpăstii, pe stâncile atât de abrupte, încât Luka se simți amețit, dar totuși în siguranță.

Respirația lui era agitată și iute, iar când răsuflă, împrăstie un nor de cristale.

Cu un foșnet ușor, ploaia de cristale a răsuflării lui se revărsă pe stratul de zăpadă. Deci acesta era sunetul necunoscut pe care îl auzise el.

Luka putea să vadă. Aproape de el văzu blană deasă, cu imprimeu de trandafiri de cărbune, iar în depărtare se întindeau cerul albastru și lanțuri de munți cu vârfuri albe. La poalele munților erau răspândite pădurile împovărate de zăpadă. Printre copaci țâșneau animale mici mereu ocupate. În apele râurilor Luka văzu peștii strălucitori și ochii luminoși ai animalelor acvatice cu trupurile lor maronii și lucioase.

Aici sus, pe versanții munților, vântul vâjâia printre piscuri, intonându-și cântecul sălbatic. Îi aducea un miros sărat și răcoros de departe, și Luka văzu marea prin ochii vigilenți, o mare argintie și violetă, mișcându-se și apoi stând neclintită.

Cei doi țâșniră într-o arcuire înaltă, peste un loc întunecat, peste torenți de apă înspumată și aterizară doar ca să alerge din nou în salturi peste pietrele înghețate și albe ca perlele. Nu se auzeau împușcături, nu erau oameni, nu se lupta nimeni.

Gustul libertății îl făcu pe Luka să vrea să strige în gura mare. Strigătul semănă mai degrabă cu un răget.

Umblau prin zăpadă cu picioare calde și îmblănite, care nu distrugau crusta stratului de zăpadă, alergând în salturi lungi peste stânci netede, de un albastru argintiu asemenea unui lac înghețat, într-o întunecime prietenoasă. Era uscăciune. Vântul tăios nu mai bătea acum.

Limba aspră și caldă îi curăță fața. Se cuibări în această peșteră, foarte înfometat, găsi un sac cu mâncare, mîncă, *hap! hap!* Privi la acoperișul albastru-închis, cu stânci împodobite cu stele precum cerul noaptea. Începu să toarcă de plăcere. Obosise. Era așa de liniștitor aici, în afara pericolului, în siguranță. Apăru sentimentul de mulțumire.

Peste tot în jur se lăsase un întuneric profund și nu erau umbrele încețoșate ale vederii lui slabe. Era un întuneric liniștitor asemenea catifelei albastre pentru că această peșteră era făcută din stânci albastre strălucitoare. Luka își recăpătase puterile. Percepu un ritm ca și cum degetele sale ar fi continuat să bată toba. Luka ascultă. Își zise că este inima pisicii și a lui, dar se mai auzeau încă *două* bătăi ca două tamburine și un miros puteric de pisică de parcă erau multe pisici ca Syrup și pisoii ei, dar mai aprig.

Se simțea și un miros de lemn ars.

Luka auzi pârâiturile și scânteierile ramurilor.

Zidurile peșterii licăriră portocalii. Luka văzu o umbră întinzându-se pe peretele de culoarea portocalei. Era umbra unei pisici înălțându-se deasupra lui. Își întoarse capul și, mârâind, se aplecă peste umbra unui băiat care stătea ghemuit lângă peretele stîncos și îl împinse cu botul.

Ecouri străbătură peștera prin rocile poroase ca un fagure. Erau cuvinte. Cuvintele răsunară și alunecară unul după altul ca niște piese de domino. Erau cuvinte ca desprinse din vis

care aduceau mai mult a muzică decât a vorbe, dar îi erau adresate numai lui.

„Luka! Băiat nechibzuit! Ai ales de prima dată cea mai dificilă transformare. Iepurele și bufnița s-au oferit să-ți fie călăuze la prima ta schimbare, dar tu nu ai vrut. Luka a vrut-o pe Pisica Norilor. Luka a țintit sus.“

– Pentru că mi-am dorit-o pe ea mai mult decât orice, strigă Luka.

„Pisica Norilor a coborât din munți pentru tine. Nu poate să stea prea mult de data asta. Nu te-ai gândit la ce pericol ai expus-o. Trebuie să înveți să fii prudent și răbdător dacă vrei să fii un șaman adevărat și să porți mantia...“

Umbra imensă a pisicii se mișcă pe peretele portocaliu. Traversă peștera de-a curmezișul și trase umbra băiatului în ea însăși.

ȚÂNDĂRI ȘI OASE

Vaskalia fusese ocupată întreaga seară, înfigând ace în păpușile ei. Ochii ei se roteau, fiecare într-o altă direcție, iar din când în când reveneau amândoi la normal și atunci ea împungea acul adânc. Păpușa cea nouă era una mare cu ochii negri, desenați cu o rădăcină din grădină, iar picioarele și tălpile erau colorate roșu aprins, în loc de cizme. Pentru ea folosisese toate acele din cutie.

Vaskalia își puse din nou niște licoare din urciorul ei mare de aramă. Băutura avea culoarea purpurie a măselariței¹ din cauza poamelor negre înmuiate la fundul vasului. Ochii îi lăcrimau și i se făcea gura pungă. Se apucă să lucreze la o altă păpușă, una mai mică cu burta rotofeie. Voia să-i pună o bonetă albă de brutar, dar nu găsi nimic alb în cutia ei cu mărunțișuri. Furioasă, Vaskalia scuipă fața păpușii grase și se duse cu pași apăsăți spre pat.

Simlin auzi arcurile metalice ale patului scârțâind. În fiecare noapte mamei lui îi lua destul timp până să adoarmă.

---

¹ Măselarița – plantă erbacee otrăvitoare, cu frunze vâscoase și inflorescență galben-verzuie (n.tr.)

O tot auzi foindu-se, murmurând ca pentru sine: „Ține secretul bine ascuns. Ține-l în siguranță...” în timp ce patul zăngănea și se hâțâna, dar într-un final o auzi sforăind și şuierând ca un porc. Se furișă de îndată să caute resturi de mâncare. Cotoare de măr, sâmburi de prune, bucăți de zgârciuri, oase de copane, grăsimi de pe masă, ar fi mâncat orice pentru a-și astâmpăra foamea ce-i rodea stomacul. Mama lui mânca tot ce era mai bun.

Simlin se cățără pe perete până la grindă. Când cu o mână, când cu cealaltă înaintă repede. Nu era nici o delicat-să acolo... Pipăi cu mâna și dădu de un craniu îmblănit cu un bot subțire și ascuțit. Cu degetele pipăi ochii ca de sticlă afundați în fața scofâlcită. Aceasta fusese odată o vulpe cenușie cu coada stufoasă ce alerga pe coastele dealurilor. Mai era și o blană de vulpe albă ca zăpada, lipsită de viață acum. Mama lui își înfășura în jurul gâtului blănurile moi ori de câte ori ieșea afară. Când Simlin era mic ochii sticloși și fețele ascuțite îl înspăimântau. Acum însă îi era milă de ele. „Săracele vulpi goale pe dinăuntru!”

Cum stătea el atârnat de grindă, examinează păpușile mamei lui de pe raftul înalt. Luă păpușa-brutar și o miroși, sperând că miroase a pâine. Însă nu era așa. Simlin adulmeca adesea cu poftă acel miros dulce de pâinișoare proaspete care venea dinspre casa înaltă a brutarului. Oare ce gust aveau?

Puse păpușa la loc și sări ușor înapoi pe podea. Văzu un schelet mic lângă un lemn uscat. Se năpusti asupra lui și începu să îl roadă la fel cum o veveriță roade o nucă, dar Sfarmă-Oase mâncase deja și ultimele rămășițe de carne de pe os.

„Globul de sticlă...” Simlin sări pe masă întinzându-și mâna către raft până ce reuși să apuce globul. Picioarele i se împleticiră. Își recăpătă echilibrul și apucă mai bine

globul. Coborî cu atenție și se ghemui lângă vatră, focul luminând globul.

„Mamă proastă.“ Ea uitase cum pusese mâna pe acest glob. Nu-i spusese adevărul femeii celei mari. Globul nu aparținuse niciodată familiei mamei lui. Globul venise singur la Simlin. Când fusese bebeluș, Vaskalia îl ținuse într-o cutie. Crescând mai mărișor, reușea să deschidă capacul. Începuse să se târască și să meargă de-a bușilea. Mama lui îl puneă înapoi în cutie apăsându-i capacul deasupra. Simlin credea că toți băieții mici trăiesc în cutii.

Când Vaskalia se ducea la piață să-și vândă leacurile și licorile, îl ținea pe Simlin sub tarabă într-o cutie de lemn laolaltă cu ceapa și guliile din grădina ei. Într-o dimineață, el auzise ceva rostogolindu-se pe strada pietruită. Se ridicase dintre zarzavaturi și văzuse un glob care cobora dealul, apoi căzuse într-un șanț și se rostogolise de-a lungul lui ca într-un joc. Era strălucitor și încântător, smulgându-i lui Simlin un strigăt de fericire.

Globul se opri. Șanțul era înfundat cu frunzele unui nuc bătrân care se înălța în mijlocul satului, ferind piața de insecte târătoare și de muște. Globul nu se putea rostogoli mai departe. Soarele scânteia pe sticlă. Vaskalia îl auzi pe fiul ei scâncind și mișunând în cutie, și se aplecă cu gândul de a-l înșfăca de ceafă, dar el întindea mâinile după globul care strălucea în șanț. Uitându-se în stânga și în dreapta, Vaskalia o rupse la fugă pe drumul pietruit, luă globul, îl dosi sub bluză ca pe un al treilea sân și îl mască cu fularele.

– Al meu, al meu! bolborosi Simlin.

Mama lui îl lovi tare peste ureche. Își puse marfa în cutia cu ceapă, aruncând deasupra lui legumele, licorile și pastilele, grăbindu-se să ajungă acasă. În cutia pe care o sprijinea de șold era Simlin care plângea și căruia îi curgea nasul.

Simlin nu apucase niciodată să se joace cu globul de sticlă. Locul lui era sus pe raft. Încercase mereu să-l miște și să-l dea jos, dar Mama îl baricadase, punând nesuferitele de păpuși în jurul lui ca să nu se rostogolească. În fiecare seară îl lua și se holba în el cântând. Ea nu îi dădea voie lui Simlin să îl țină în mână, dar el o făcuse în secret când Sfarmă-Oase ieșea noaptea la vânătoare, iar Mama lui dormea. Apoi se cățara pe cei cinci pereți și privea în glob.

Odată văzuse un lup cu fălcile salivând. Altă dată văzuse un scorpion... dar nu îi spusese mamei lui.

Simlin începuse să bănuiască faptul că Mama lui nu vedea nimic în glob.

Apoi scuipe pe glob și îl frecă cu mâneca. Își puse fața aproape. Se vedea clar. Zări un băiețel prins înăuntru care ori dormea, ori era mort.

În spatele băiatului era o umbră. Uitându-se mai atent, observă că umbra căpătă un contur mai clar. Era o creatură mare având pieptul larg și oasele umerilor ca niște lame de topor. Simlin rămase cu gura căscată. Era băiețelul de la orfelinat, cel cu fratele lui cel mare și fanfaron, care îl pălmuisese la școală cu ani în urmă! Lui Simlin îi plăcea să stea atârnat ca un liliac de căpriorii acoperișului de la orfelinat și să-i șoptească vorbe urâte acelui băiat: „Față de lopată! Lunaticule!” și insulta lui preferată: „Prostule!”

Simlin respiră adânc, luă globul și îl trânti cu toată puterea lui.

Globul magic se făcu bucăți. Bucățile de sticlă străluceau ca niște așchii de gheață. Simlin deschise ușa și, cu pași sovăitori, ieși afară. Lumina zilei îi deranjează ochii. Zăpada își pierduse acea fragilitate și picioarele lui goale se scufundară într-un terci ca și cum se afla într-o mlaștină cu gheață. Se

uscunse printre niște rugi de mure și spionă casa întunecată din ascunzișul lui cu ghimpi.

Așchii de sticlă străluceau pe podeaua pământie. Deodată, ele începură să se miște. Se apropiară și se adunară laolaltă, unindu-se la loc.

Globul magic se rostogoli pe ușă, prin grădină și apoi departe, pe drumul ce ducea spre mare. Simlin sări în sus de bucurie. Globul de sticlă era în puterea lui, și nu a mamei sale.

ZMEUL FĂRĂ SFOARĂ

Visul lui Jez cu chipul drag al tatălui lui se spulberă.

Acum, o bufniță plana deasupra stâncilor reci ale munților, ezitând să aterizeze. Se așează pe rucsacul lui. Jez era copleșit de un alt coșmar. Era ca și cum ar fi avut o pernă pe față. Auzi un zgomot, privi în sus și observă un zmeu imens cu o față pictată, plutind deasupra lui.

Zmeul nu avea sfoară. Era un vultur cu fața albă. Ceva atârna neputincios sub el. Era ceva mic. Oricât se suci și gemu, Jez nu putu să se trezească.

În sfârșit îl trezi liniștea. Era pe o stâncă. Sub el, o apă se unduia printre pietre ca un șarpe. De-a lungul lui se vedeau șapte insule mici.

Putea să vadă clar acum pentru că, în sfârșit, nu mai ninge.

Jez își aminti că bufnița îl adusese aici noaptea trecută. Nu s-ar fi descurcat singur. Unde era ea acum?

Jez merse cu grijă de-a lungul stâncii și ajunse la gura unei peșteri. Întunericul ei părea așa de dens încât Jez avu impresia că, dacă își vâra mâna înăuntru, îl poate pipăi și îi poate simți catifelarea. Îl ademenea, dar în același timp îl

și înfricoșă. Peștera era ca o gură uriașă, care abia aștepta să-l înghită.

Intră înăuntru suspinând adânc. Tavanul avea o boltă ca a unei catedrale de un albastru strălucitor și era presărat cu stele. Stalactitele atârnavă ca niște lacrimi de piatră. Din această peșteră se deschideau alte peșteri mai mici asemenea unui fagure creșă dintr-un stup. Erau toate albastre și strălucitoare. În peșteră, pe jos, erau tăciuni aprinși, semn că acolo fusese un foc. Jez simți un miros vag de lemn ars, care era acoperit de mirosul mai puternic al unei vietăți.

Auzi o respirație profundă, agitată și cercetă în întunecimea peșterii. Îndată două pietre aurii se aprinseră lucind în fața lui. Întunericul luă forma unui leopard alb uriaș, întins lângă o stâncă. Ochii lui îl fixară pe Jez și îl conduseră într-o lume sălbatică, fără oameni, în care totul îi era necunoscut.

„Fugi! Fugi!“ îi răsună în cap o voce supărătoare. „Fugi!“

Nu putu să se miște. Era țintuit de această privire de parcă ar fi fost hipnotizat. Leopardul se aplecă și împinse cu botul ceva și apoi îi aruncă o privire lui Jez de parcă ar fi vrut să-i spună: „Ia uite ce am!“ În fața lui Jez se contura o mogâldeață. Sprijinit de leopard, zăcea un copil chircit și nemișcat.

– Luka! strigă Jez și ecoul străbătu toate peșterile de forma fagurelui. Luka! Luka!

Fața lui Luka era palidă asemenea cenușii rămase în vatră dimineața. Semăna cu Luka, erau hainele lui Luka, dar Jez știa că Luka nu era acolo. Trupul lui era ca o haină pe care o dezbrăcase și o lăsase acolo.

Jez își dorea să ia băiatul de jos și să-l strângă la piept. Se uită pe furiș la leopard. Îi dădea fiori. Era cu mult mai mare decât o pisică obișnuită și avea labe rotunde și imense, cu câteva pernuțe scurte și rotofeie îmblănite. Jez știa că acele labe care păreau a fi ale unei jucării uriașe ascundeau gheare

ascuțite și periculoase ca niște săbii și mai știa și că sub acele buze moi avea colți care îl puteau sfâșia în bucăți.

Leopardul nu se deranjă să se ridice. Era atât de sigur pe sine! Îl privea fără să clipească. Mușchii mlădioși se ondulau sub blana catifelată. Jez auzi respirația sprintenă a animalului de pradă.

Ochii ca pepitele de aur îl făcură pe Jez să nu se mai teamă. Făcu un pas înainte, apoi altul, se aplecă și își strecură mâinile sub trupul fratelui său. Leopardul scoase un răget adânc și își mișcă vârful cozii. Jez se ridică ținându-l în brațe pe fratele său care era ușor ca un mănunchi de vreascuri. În tot acest timp leopardul nu-l slăbi din ochi. Jez făcu un pas înapoi ca și cum era în prezența unui împărat. Acei ochi cristalini erau încă ațintiți asupra lui și el la rândul-i își pironise privirea asupra lor.

Jez se îndepărtă tiptil spre ieșirea din peșteră cu Luka în brațe și se opri afară pe tăpșan clipind des din ochi. Auzi un mârâit care venea din peșteră. Se auzi un zgomot ușor, ca și cum leopardul s-ar fi întins pe pământ. Îl auzi cum vine încet după el pe tăpșan. Îi văzu ochii palizi, nepământeni cum se schimbă la lumina zilei. Pupilele i se micșorară și se transformară în două ace negre într-un cerc auriu.

Lătră un câine.

Revenit înapoi în lumea obișnuită, Jez privi peste marginea tăpșanului. Un câine mergea lipăind pe pietrele din râu. În spatele lui se vedeau ca în ceață niște umbre gri, sfrijite. Erau *lupi*.

Undeva mai departe, pe coasta dealului, se zărea o siluetă neagră ca un băț de chibrit, cu capul plecat, căutând urme. Cu arma la spinare și cu mersul hotărât, hoinărea prin zăpadă pe urmele prăzii. Acest om avea de gând să ucidă.

Jez simți că îi atinse fața ceva străin. Căldură. Ochii lui deveniră sensibili și se umeziră, așa că trebui să-i închidă. Se întoarse către răsărit și deschise ochii, dar totul se întunecă. Clipi repede. I se ridică ceața de pe ochi și văzu plutind deasupra pământului o lumină aurie care ieși la suprafață de sub o perdea de nori și începu să strălucească. *Soarele*. Norii fugiră lăsând în urmă un cer atât de senin, că lui Jez i se tăie respirația. Îl ținea pe fratele lui strâns în brațe cu grijă, gândindu-se că astfel căldura trupului lui se va transmite la Luka aducându-l la viață fără îndoială.

Către est, orizontul era brăzdat de valuri rozalii, turcoaz și galbene, ca un vitraliu pictat în culori pale. Spre vest, cerul era de un albastru la fel de intens ca florile de gențiană care creșteau printre stâncile munților.

Jez simți o schimbare uriașă, ca și cum pământul se învârtea mai repede ca să își ia revanșa timpului pierdut.

Auzi un mârâit înăbușit. Uitase complet de leopard. Îi auzi respirația rapidă și adușmea mirosul de pisică al blănii lui.

Leopardul se ghemui, adunându-și forțele pentru a sări. Jez observă cum îi atârna burta de pământ și văzu cum un mușchi se încordează pe sub piele și cum vârful cozii se zbârlește. Apoi văzu silueta ca bățul de chibrit cum se chinuia să ridice arma pe umăr.

– Nu! strigă Jez.

Leopardul alb țâșni. Sări cu o grație desăvârșită, fluturându-și coada precum o corabie pânza și ateriză fără zgomot pe stânca de deasupra tăpșanului. Îi aruncă o privire lui Jez și făpturii fără viață din brațele sale, iar Jez înțelese că sunt liberi să plece. O porni la drum. Zăpada topită făcuse pământul nesigur. Ajunse la râu. Șiroaie de zăpadă topită se strecurau prin pojghița înghețată, stropind gheața cu modele

de nori ce-i aminteau lui Jez de blana celui leopard. Cărarea de pietre sclipea ca perlele albe.

Apa alerga în josul versantului formând pârliașe negre în zăpadă. Jez alergă la marginea pădurii. Zăpada se așternea pe pământ cu fulgi mari și umezi. Jez se opri puțin, cât pe ce să-și scape fratele din brațe. Văzu sânge înroșind zăpada. Urmări cu privirea o dâră de picături purpurii care duceau la un morman de pene însângerate. „Bufnița cu ochii cât roata carului...” Jez își aminti acel vis și foșnetul copacilor, zmeul, zgomotul aripilor puternice. Suspină adânc.

Porni din nou la drum clătinându-se când într-o parte, când în alta pe povârnișul dealului și auzi:

– Jez! Așteaptă!

O siluetă se lupta cu nămeții ca să ajungă la ei.

– Dimitri! strigă Jez.

– Lasă-mă să-l văd, șopti Dimitri. Își puse mai întâi mâna pe fruntea lui Luka, apoi pe gât. Nu spuse nimic, dar se întoarse și se uită spre deal.

– Privește! strigă Jez.

Leopardul zăpezii gonea pe deal. Blana lui tărcată i se unduia pe spate ca niște cercuri de apă în lumina soarelui. În spatele lui alergau șapte vietăți slăbuțe și puțin mai încolo topăia un iepure.

În timp ce animalele alergau laolaltă, Dimitri și Jez observă că urmele din zăpadă duceau sus pe munte. Dimitri strigă:

– E cineva acolo sus.

Jez și își puse mâna streășină la ochi pentru a-i feri de soare.

– Uite! Departe, în fața lor...

Jez văzu cum zăpada dispărea chiar sub ochii lui, de parcă cineva cu o mantie albă o mătura din calea lor. Mantia de zăpadă se retrăgea din ce în ce mai mult.

În locul ei, acolo unde mantia de zăpadă netezise pământul apărură culorile naturii însuflețite: verde și auriu, roșu și brun.

– Iarna s-a dus. Suntem iertați, spuse Dimitri.

Jez gândi: „Pământul își poartă singur de grijă. Apele, pădurile și toate vietățile lor vor supraviețui în ciuda războiului nostru“.

Leopardul dispăru. Jez simți cum Luka se mișcă în brațele sale.

PERETELE INVIZIBIL

Simlin alergă după globul de sticlă care se rostogolea pe drum. Îl dureau șalele, dar globul nu-l așteaptă pentru că nu-și dorea să fie luat prizonier și ținut sus pe un raft înconjurat de păpuși pline de ace.

– Așteaptă, glob de sticlă! Voi avea grijă de tine! strigă el.

Drumul era umed. Apa topită se prelingea dinspre munți clipocind în șanțuri și îmbibând pământul pe măsură ce zăpada abundentă se topea în bătaia soarelui.

– Grădina! găfâi Simlin, alergând pe stradă.

Mama lui va dormi până la prânz și grădina se va inunda. Își va ieși din fire, dar ce putea el să facă? „Să o ajute.“ Cu respirația întretăiată, alergă pe lângă hanul care nu mai avea etaj acum. Auzise că drumul duce spre mare. Marea trebuie să fie folia aceea de metal pe care o vedea de pe clădirea orfelinatului. Dacă mergeai în partea opusă, întâlneai munți. „Cum erau munții când îi vedeai de aproape? Ar putea să te ocărăscă? Ce era marea? Era bună de mâncat?“

– Nu voi afla niciodaaaaată, se văicări el.

Nu putu să meargă mai departe. Vaskalia pusese un perete invizibil de-a curmezișul drumului. Simlin lovea cu mânie aerul cu palmele, apoi cu pumnii. Nu putea trece de acest zid. Nu putea să-l doboare. Mama lui îl construise printr-o vrajă ca să-l țină aproape. Își luă avânt și apoi lovi tare cu umărul acest perete care îl împinse înapoi și îl trimise în stradă învârtindu-se de parcă ar fi fost un titirez pe care îl azvârlise. Lovi peretele și sus, și jos, alergă înainte și înapoi, căutând o ieșire, dar de fiecare dată acesta îl împiedica să meargă mai departe.

Simlin se învârti, văitându-se și ținându-se de umărul julit. Vrajile mamei sale erau puternice ca stâncile. Zări o scânteiere. Era globul ascuns sub o ramură căzută. „Repede.“ Se aruncă asupra lui și îl privi cu atenție. Nu se vedea nimic în el acum.

„Adu-l acasă!“ Era vocea Mamei. Întotdeauna îi spunea ce să facă în fiecare minut din fiecare zi. Cu inima grea ca plumbul în adăpostul coastelor, Simlin luă globul de jos și se întoarse. Picioarele goale și deșelate se învinețiseră de frig. Apa murdară și rece se involbura în jurul gleznelor firave, lăsându-i pe piele un strat de murdărie.

Vorbea cu glas tare ca pentru el în timp ce mergea prin apă făcând stropi în jur. Deodată îi veni o idee. Parcă i se luminează mintea: „Simlin, trebuie să devii puternic și să faci vrăji. Atunci Mama te va iubi“.

UMBRA DIN MAGAZIA DE LEMNE

– Katrin? Deschide ușa și pune ibricul pe foc.

Se auziră zăvoarele și ușa se deschise. Dimitri își întinse înăuntru brațele, în care-l ținea pe Luka.

Jez îl puse ușor pe Luka pe masa lungă așezată pe capre de lemn. Apoi Dimitri puse lemne pe foc, până ce flăcările se înălțară. Katrin cea înaltă troncăni pe scări și puse ibricul pe foc, apoi coborî cu același zgomot și se aplecă deasupra lui Luka mângâindu-i fruntea. Lui Katrin îi era teamă că străinii aceia care îi căutau pe orfani îl luaseră pe Luka. Răsufală ușurată și ascultă povestirea lui Dimitri, cum s-a întâlnit cu cei doi frați, cum a văzut lupii, mantia de zăpadă care dispărea și leopardul alb.

– Nu, bineînțeles că nu l-am împușcat, Katrin, izbucni el, gândindu-se: „Era cât pe ce să-l împușc“.

Katrin își puse degetele pe gâtul lui Luka încercând să-i simtă pulsul. Ochii ei erau ca două izvoare întunecate, plini de tristețe, și Dimitri nu putu să o privească. Satul nu trebuie să piardă alt fiu. Tot ce puteau să facă era să aștepte. Ceainicul fluieră și Katrin urcă treptele bocănind până sus.

Jez se aplecă deasupra lui Luka și șopti:

– Nu înțeleg ce s-a întâmplat, dar tot ce îmi doream era să te aduc înapoi și te-am adus.

– De ce acel leopard al zăpezii nu te-a atacat, Jez? spuse Dimitri, și de unde ai știut unde sunt?

Jez scutură din cap și își ridică mâinile ca Dimitri să înceteze cu întrebările. Se simțea amețit, dar era un sentiment plăcut. Se întorsese la oamenii pe care îi iubea și la lucrurile pe care le știa. Se întorsese la rutina lui. Luă o bucată de lemn din coșul cu vreascuri și își scoase cuțitul.

Ușa brutăriei se deschise și Imogen intră în grabă.

– Mulțumesc lui Dumnezeu. Cum l-ai găsit, Dimitri? spuse ea.

– Jez l-a găsit, zise Dimitri. L-a salvat din ghearele fiarei sălbatice. Jez e un erou.

– Știi asta, spuse ea și Jez simți cum se înroșește la față.

Tânărul zise:

– Știi că sună ciudat, dar nu cred că Luka era în pericol. Leopardul zăpezii avea grijă de el. Of... cât aș vrea să se trezească!

– Sssst... își va reveni acum că e în siguranță cu noi, șopti Imogen.

Katrin cea înaltă coborî treptele cu tava de ceai. Toți patru stăteau cu câștile în mâini, în tăcere, uitându-se când unul la altul, când la Luka, când în altă parte sau la focul grozav din șemineu. Era o tăcere prețioasă.

Mintea lui Katrin se frământa ca roata morii, clocotind de idei. Jez și Luka ar trebui să se mute în camerele de la etajul brutăriei. Era bine. Ar fi fost în siguranță. Dimitri ar putea să aibă grijă de băieți (cu ajutorul ei), dar trebuie să pară că a fost ideea lui. Katrin își bău ceaiul și se duse din nou sus. Deschise niște dulapuri care miroseau a levănțică și

scoase plăpumi, pături și perne care zăcuseră acolo nefolosite de ani de zile.

După un timp, Dimitri se duse după ea să vadă de ce nu pregătește masa.

Se uită la așternuturile care erau împrăștiate peste tot, bătu din palme și începu să râdă. Coborî scările câte două odată, dansând pe podea până la Jez, strigând:

– Ce ar fi dacă v-ați muta amândoi aici?

– Ăă?

– Sunteți mai mult decât bine-veniți. Ar fi ca și cum aș avea doi fii, dar gata făcuți. Nu va mai trebui să pierd anii schimbând scutece și trezindu-mă în toiul nopții!

Katrin cea înaltă coborî scările clătinându-se cu cearceafuri și pături în brațe. Trase în jos sârmele ce atârnav din tavan și întinse cearceafurile și păturile pe ele ca să se impregneze cu aerul cald cu arome de scorțișoară.

– Dacă ai doi copii acum, atunci trebuie să ai și o soție, Dimitri, spuse Imogen cu șiretenie.

Ea și Jez se uitară la Katrin care era ocupată netezind o față de pernă.

– Pot să-mi iau o soție *cât ai bate din palme*, chicoti Dimitri. Am o iubită într-o cocioabă mică mai la deal, dar ochii ei se învârt și mă sperii, iar buzele mi se înverzesc când mă sărută. Îndată își dădu seama că era mai bine să fi tăcut. Dacă Vaskalia află ce a zis despre ea? Schimbă repede subiectul. De mâine totul se va întoarce la normal. Vom coace multe pâini, chit că voi fi nevoit să folosesc pulberea aceea de drojdie. Nevoia ne învață, când își bagă dracul coada.

Își frecă mâinile una de alta bucuros, gândindu-se că mâine va coace tot felul de bunătăți.

– Mai bine încălzesc cuptoarele de acum. Zăpada se topește în sfârșit. Râurile vor crește și morarul va fi fericit pentru

că roata va învârti apa și va putea să macine făina. Poate că oamenii se vor întoarce în sat și vom avea mai mulți clienți.

Își luă roaba și se duse afară la magazia cu lemne. Privi în sus și văzu că cerul era presărat cu stele. Luna albă lucea în crai nou. Cerul era senin acum, fără nori aducători de zăpadă. „Va veni primăvara. Se vor întoarce rândunelele mele și le voi vedea chipurile gingașe.”

Dimitri deschise ușa magaziei. Ce frumos mirosea a lemn de stejar, de nuc, de cireș, măr și păr! Mmmm... cele mai bune lemne pentru brutăria lui. Respiră adânc și își dădu seama că mai mirosea a ceva în magazie... Să fi trecut Syrup pe acolo?

Dimitri încarcă roaba cu bușteni și ieși cu ea afară.

Cum ieși pe ușă, o umbră se strecură afară. O luă ușor pe lângă zid, strecurându-se tiptil în stradă, apoi alergă în întuneric.

Era o panteră neagră ce scăpase mai demult de la grădina zoologică din Sudul bombardat. Mișunase în jurul satului toată iarna.

Până se întoarce Dimitri să încuie ușa, pantera dispăruse în pădurea deasă.

DANSUL LUI LUKA

Luka zăcea nemișcat. Asculta zgomotele din brutărie. Cu puțin timp în urmă era în altă parte, ascultând respirația Pisicii Norilor și clinchetul țurțurilor de gheață care se dezghețau, picătură cu picătură sunând precum cioburile de sticlă sparte. Auzise apa zăpezii topite picurând, semn că iarna lungă se lăsa în sfârșit înduplecată.

Acum auzea ibricul șuierând, zgomotul pe care îl făcea limba lui Syrup în timp ce-și spăla pisoii și trosnetul lemnelor pe foc. Pisoii miorlăiau, iar căteaua scheuna în somn în timp ce visa. Simți miros de scorțișoară, de prăjitură ce se cocea în cuptor și de levănțică pusă de Katrin cea înaltă în așternuturi. Se simți iubit și în siguranță printre oamenii pe care îi îndrăgea.

Dimitri murmură:

– Revino printre noi, Luka! Trezește-te, te rog!

Luka făcuse cale lungă și nu avu puterea să-i răspundă sau să-și deschidă ochii. Auzi un fâșâit. Era Jez care scotocea prin rucsacul lui. Jez strigă:

– Vai! Ce bine! Luka a mâncat toate sendvișurile pe care i le-am pregătit și toate merele.

– Am hrănit-o pe Pisica Norilor.

Dimitri și Jez se uitară unul la altul și apoi la Luka. Fața lui arăta la fel, dar vorbise și vorbi din nou:

– Era așa de înfometată! Și Syrup era lacomă când avea pui, nu-i așa? Pisica Norilor are pui în burtă. Am auzit două inimi bătând ca niște tobe. Acum se poate duce în locurile ei retrase. Este foarte timidă. Cum m-ai găsit, Jez?

– O bufniță cenușie m-a adus la tine, spuse Jez. Trebuie să te odihnești acum. S-a terminat. Vom locui aici cu Dimitri, vom fi teferi și nevătămați, și totul va reveni la normal.

Luka știa că nu va mai fi nimic ca înainte. Știuse dintotdeauna că el era cel ciudat și acum descoperise motivul: avea o putere, un har. Spiritul lui putea să intre în alte creaturi.

Lui Luka îi sălta inima de bucurie. Era secretul lui. Mai erau multe locuri și ființe de văzut și, dacă el se putea transforma așa, la fel se putea întâmpla și cu lumea înconjurătoare.

Simți că Jez zâmbea la el. Deschise ochii și Jez rămase cu gura căscată. Nu erau ochii lui Luka. Jez văzu ochii aurii ai leopardului zăpezii din lumea lor sălbatică.

Se îndepărtă de Luka, scuturând din cap. „S-a schimbat. Va trebui să fiu cu ochii pe el tot timpul. Voi avea nevoie de ajutor să am grijă de el.“

– Era și timpul, Katrin, strigă Dimitri, în timp ce Katrin tăia prăjitura cu cacao pe care o făcuse.

Era dulce și aburindă, cu glazură cremoasă și presărată cu nucă deasupra. După ce Dimitri mâncă trei felii, Katrin îl bătu pe umăr și arătă spre dulapul înalt.

Dimitri încuviință din cap. Luă scaunul cu trei picioare, se urcă pe el și întinse mâna în spatele ultimului raft al dulapului, tușind din cauza prafului. Coborî cu grijă ținând în mână scripca și arcușul. Își puse instrumentul pe umăr și îl acordă, tresărind când auzi scârțâitul lui. Când scripca suna

frumos din nou, Dimitri începu să cânte muzica rămasă captivă în sufletul lui de mult timp. Era o muzică tristă, muzică despre iarnă, cântece de dragoste, cântece de jale, pentru oamenii dragi pierduți pentru totdeauna, muzică pentru mare, munți și păduri.

Nimeni nu vorbea. Katrin cea înaltă asculta cu ochii închiși. Jez privea îndelung focul, în timp ce muzica îi inunda gândurile. Imogen se gândea la familia ei. Muzica vorbea în locul lor, dar fără cuvinte.

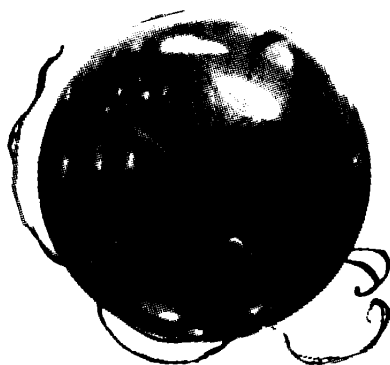
Căteaua stătea lângă foc cu picioarele depărtate, dezvăluind un pântec roz și rotofei. Syrup ținuse un piscoi la pământ, spălându-l cu înverșunare cu limba ei aspră, timp în care ceilalți lingeau farfuria pe care mai erau niște resturi de glazură de la prăjitură.

Acum când Luka își revenise și primăvara bătea la ușă, Dimitri era sigur că vor veni vremurile când vor dansa din nou, dar nu în seara aceasta, pentru că erau toți obosiți. Chiar și așa, el nu putu să nu cânte un cântec vesel și săltăreț.

Numai Luka se ridică în picioare. Își întinse brațele către ei și un zâmbet larg îi luminează fața. Apoi începu să danseze.

PARTEA A DOUA

PRIMĂVARA

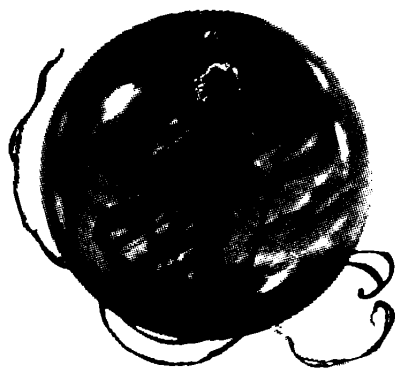
*În înaltul cerului zboară un vultur,
scrutând pământul cu ochi aurii.*

Bărbatul cu părul de gheață străbate munții.

El poartă o mantie care flutură în jurul lui.

*Mantia are culorile pământului: galbenul crăițelor,
roșul coacăzelor și verdele primăvăratice al frunzelor de fag.*

*Vocea lui răsună pretutindeni. Ecoul este purtat de vânt
printre vârfuri de munte. „Luka, de data aceasta ai ales
făptura potrivită. O iubești îndeajuns de mult?”*

HOȚUL DIN ZORII ZILEI

Razele soarelui din cerul luminat se revărsau pe acoperișul brutăriei. Lumina îl trezi pe Jez. Luka îl auzi numărând: „Șapte... paisprezece... douăzeci și unu... Când ajunse la patruzeci și nouă – ȚUP! – sări din pat. O aromă îmbietoare îi dădu fiori. Când ajunse la șaizeci și trei – POC! – trânti ușa de perete. Valuri de aer cald veneau din brutărie pe scări și ajunseră în pod.

– Vrei să mergem astăzi la râu? întreabă Luka somnoros.

Știa că următoarea transformare a spiritului va avea loc lângă o apă. De data aceasta se va gândi bine înainte ca să nu mai zică omul cu părul de gheață că este nesăbuit.

– Da. Putem să mergem când termin treaba, murmură Jez. Acum culcă-te la loc.

Luka îl auzi pe Jez cum se îmbracă în grabă, părăsi mansarda și se avântă pe scări.

Cățeaua stătea tolănită pe picioarele lui Luka. Labele ei se mișcă. Visa că alerga cu haita de lupi. Luka stătea întins, ascultând râul ce năvălea din munți. Auzi aripile rândunelilor fremătând în timp ce zburau de pe acoperișul brutăriei

pe magazia de lemne. La parter, tăvile cu pâini alunecau în cuptoare. Ușile se trântiră. Katrin cea înaltă venise la muncă. În curând, ibricul începu să șuiere.

Luka moțăia. Se lăsa dus de vise în care apărea Pisica Norilor. Luka și Pisica Norilor porniseră la drum prin munți și el privea cu nesaț lumea prin ochii ei. Se trezi brusc la auzirea pașilor lui Dimitri și ai lui Katrin pe caldarâm, apoi adormi din nou.

Mama lui Luka avea ochii de argint.

O văzu zâmbindu-i în visele lui scurte. O imploră să rămână, dar ea clătină ușor din cap și apoi dispăru.

Luka se trezi transpirat.

Era cineva la ușa brutăriei. O mână răsucise mânerul ușii. Dar asta a fost tot.

Jos, în brutărie, Jez stătea la masă, gândindu-se să mai mănânce o brișă cu scorțișoară. Luka dormea la mansardă și micul dejun îl aștepta pe o farfurie: două felii de pâine special făcute pentru el, cu colăcei de unt galben pe deasupra.

Dimitri și Katrin cea înaltă se duseseră la morar după făină. Prin ușa deschisă, intră o rază de soare. Se întindea pe dalele de piatră prevestind parcă zile frumoase și sfârșitul războiului.

O umbră se strecură pe ușă, eclipsând strălucirea soarelui și totodată și fericirea lui Jez. Îi lăsă senzația aceea groaznică pe care o cunoștea atât de bine, acel sentiment înfiorător ca și cum ar fi purtat o centură grea de care atârnav toate comorile pierdute ale copilăriei lui, minunății ale copilăriei făcute din plumb. Erau o adevărată povară pentru Jez. Singura comoară care îi mai rămăsese era fratele lui, Luka.

În timp ce Jez se holba la umbra de pe podea, aceasta dispăru.

Se îmbărbătă și se îndreptă spre ușă. Nu era nimeni. Însă, când se uită în strada îngustă, văzu umbra care se îndepărta pe dalele de piatră.

Jez se așeză din nou.

„Suntem teferi. N-a fost decât o umbră. Suntem în siguranță aici, la brutărie, cu Dimitri și cu Katrin.“

ÎN OCHII VULTURULUI

– Ce e zgomotul acela? întrebă Luka, stând pe malul râului. Se aude ceva vibrând ca un motor și tocmai ce am auzit un câine chelălăind.

Auzul lui Luka era la fel de fin ca al unei pisici. Auzi bătăile ritmate ale aripilor vulturului la fel de clare ca și duruitul unei tobe. Auzi și strigătul lui triumfător.

– Prostii! zise Jez zeflemisitor. Marea este departe și nu e nici un câine care chelălăie.

– Dar eu aud un motor sus pe cer.

– *Eu* nu te aud decât pe tine sporovăind! spuse Jez. Se ridică în picioare și începu să caște. Își frecă ochii și privi în jur. O! Soarele a împrăștiat ceața, în sfârșit. Pot vedea vârfulurile munților.

– Ce vezi?

– Doar câteva capre alergând pe stânci, zăpadă și... ia te uită!

– Ce e? Spune-mi!

– Sus pe cer, deasupra munților, se vede o pasăre aurie mare. E un vultur. Acesta era chelălăitul pe care l-ai auzit și

zgomotul ca de motor era de fapt fâlfâitul aripilor. Luka, am văzut un vultur auriu când erai mic, când călăreai un cal cu mama. Îți aduci aminte?

Luka simți o durere ascuțită ce îi străpunse coastele. Nu voia să-și aducă aminte cum călărea cu mama sa, ocrotit fiind de brațele ei. Nu voia să-și amintească vocea ei blândă și calmă. Jez se lăsă copleșit de amintiri:

– Da, tu erai pe cal, dar eu a trebuit să merg pe jos și am făcut bătăături groaznice pentru că pantofii îmi erau mici. Îți amintești?

– Nu, nu îmi amintesc. Spune-mi, cum arată vulturul?

– E ca un înger negru poleit cu aur sau... sau ca un nor în fața soarelui. Are gheare ca niște cârlige în care se atârână mieii și porcii la măcelării. Tata spunea că ciocul și ghearele sunt furculița și cuțitul lui.

Luka nu voia să se gândească nici la tatăl său, dar Jez continuă:

– Tata spunea că parcă poartă pantaloni bufanți de pene și că are ochi aurii cu care vede la o distanță inimaginabilă.

– Deci poate să ne vadă și pe noi?

– Cred că da.

– Poate să mă prindă, Jez?

– Și o rândunică ar putea să *te* ia în zbor. Stai la locul tău, copilandrule! strigă Jez, împingându-l pe Luka pe iarbă. Acum mă duc la o plimbare.

Luka îl auzi tropăind triumfător pe mal și strivind iarba udă cu picioarele. Auzi și cățeaua care îl urma gâfâind și strigă:

– Ai grijă să nu calci pe vreo mină explozivă, Jez!

Se încordă așteptând să audă un *bum*, dar nu îl auzi.

Stratul înalt de zăpadă se topise și râul era plin ochi, iar apele învolburate curgeau către mare. Luka ascultă clipocitul râului și freamătul vântului printre frasini. Păsările erau

gălăgioase, ciorovăindu-se, bătând din aripi și fălindu-se, iar cucul cânta neîncetat cele două sunete prostești ale lui.

Luka auzi pământul cutremurându-se și firele de iarbă rupându-se când Jez veni înapoi. Odată cu tropăitul lui veni și un miros incandescent și înțepător.

– Vai, Jez! Ce urât miroși!

Jez își mirosi mânăca și zise:

– Usturoi sălbatic.

Căteaua scoase un lătrat ascutit ce îi făcu să tresară și Jez strigă:

– Taci și stai jos!

Luka întinse mâna să o mângâie și simți că i se zbârlise părul de pe spate.

– Nu ai la ce să latră într-o zi atât de frumoasă, spuse el și începu să-i fredoneze o melodie de-a lui Dimitri.

Cei doi frați stăteau cu fața în sus căutând căldura soarelui după iarna lungă. Ei închiseră ochii încântați să simtă lumina soarelui mângâindu-le pleoapele.

Jez nu observă silueta subțire care se strecură printre copaci, iar Luka își fredona melodia și nu auzi trosnetul crenștilor după care aceasta se ascunsese ca să-i spioneze.

MOARTE ÎN CER

Jez deschise ochii și privi printre gene la stelutele galbene împrăștiate prin iarbă. Erau flori de rostopască în bătaia soarelui.

Luka zise:

– Primăvara este foarte gălăgioasă, nu-i așa? Nu știu cum oamenii pot face față să vadă, dar să și audă lucruri.

Vigoarea vieții îi străbătea corpul. El simțea că, dacă întinde mâna, poate să o atingă.

Jez se întoarse către fratele său și îl privi. El spunea adesea lucruri ciudate, dar devenise și mai ciudat de când se rătăcise prin ținuturile înzăpezite. În lumina aceasta a soarelui, fața lui Luka era mai palidă ca niciodată. Arăta ca o inimă fragilă mărginită de cârlionți zdrențuiți. Pielea lui părea a fi transparentă. Venele de sub piele erau violete ca brândușa.

Cu toate acestea Luka nu era plăpând. Avea o forță interioară care strălucea ca și cum altcineva era cu el, înăuntrul lui, făcându-l mai puternic. Jez se temea de acea forță.

– Să mergem, spuse el, ridicându-se în picioare.

– Unde mergem?

– Înapoi în sat.

Jez îl luă pe Luka de braț ca să o pornească la drum.

Vulturul ce zbura în bătaia vântului îi privea cu ochii lui aspri și galbeni. Își încordă ghearele și își îndoi aripile mari astfel încât penele aurite se unduiră. Sub el, pe zăpadă, zbura umbra lui ca un înger al morții fără de ochi. Trebuia să vâneze. Dacă perechea lui ar fi părăsit cuibul ca să caute de mâncare, ouăle lor s-ar fi răcit și puii din ele ar fi murit din cauza frigului.

O amenințare apăru la orizont. Era o pasăre mare cu capul deschis la culoare, ce plana deasupra pădurii. Se apropia de teritoriul *lui*. Probabil îi găsisese cuibul.

Vulturul uitase de acele vietăți de pe malul râului. Întreaga lui ființă se concentrează asupra intrusului. Se ridică pe valul de aer ca o pânză neagră smulsă din catargul unei corăbii.

În ultima clipă intrusul îl zări și făcu cale întoarsă. Vulturul se lăsă purtat de vânt privindu-l cum își croia anevoios drumul spre pădure.

Un croncănit îi atrase atenția. Era o cioară. Ea nu îl observase. Vulturul își schimbă direcția și începu să zboare deasupra nefericitei ciori bătând din vârful aripilor aurii. Coborî ca lama unei ghilotine înhățând cioara și sfârtecând-o.

Luka, Jez și cățeaua care gâfâia neîncetat nu aveau habar nici de moartea din cer, nici de silueta ce îi urmărea.

– Jez, mergi mai încet, strigă Luka. Ce-i cu ciripitul ăsta?

Un cântec armonios se revărsa din ceruri de parcă cineva picura argint dintr-un urcior.

– Este o ciocârlie, spuse Jez.

Luka se opri în loc, ascultând ciocârlia și gândindu-se că în orice moment se mai poate ivi un cântec la fel de vesel.

– Imaginează-ți cum este să fii sus pe cer ca ea, zise el.

– Și închipuie-ți cum e să zbori ca ea țâșnind de pe pământ, spuse Jez cutremurându-se pentru că își amintise de acele avioane negre care vâjâiau deasupra satului când începuse războiul.

Unul dintre ele aterizase pe stâncile de deasupra mării ca un gândac de bălegar, apoi se înălțase cu zgomot și dispăruse.

Cei doi frați se opriră lângă un tufiș de mărăcini. Era un gard viu foarte vechi, lăsat în voia sorții pe timpul războiului pentru că nimeni nu se mai îngrijise de el. Muguri rotunzi ca perlele atârnau printre spinii de pe ramurile negre țepoase. Jez mirosi: „Mmmm!“ Mirosul florilor era atât de suav! Jez își dori cu tot dinadinsul să ia câteva. El văzu o coroană de clopoței albaștri lucind în întuneric. Culoarea era atât de intensă, încât părea ireală. Jez își făcu cu greu loc prin desiș, blestemând și agățându-se de fiecare tulpiniță de zambilă sălbatică ce îi ieșea în cale.

– Ce tot *faci* acolo? strigă Luka. Ieși odată!

Jez nu îl auzi. Era înconjurat de tufișuri, iar mireasma verde-albăstruie era îmbătătoare. Își prinse piciorul într-o rădăcină, se împiedică și începu să ocărăască planta înfășurată în jurul gleznei. Era *iederă*. Îi înhățase piciorul cu tentacule mici și puternice de parcă ar fi fost un animal. Îndepărtă firul de iederă de la gleznă, se luptă cu tufișurile ca să iasă înapoi la lumina primăvărată.

– Întinde mâna, spuse Jez și îi dădu lui Luka un mănunchi de flori.

– Mmmm, minunat! Ce miros paradiziac! zise Luka, dar sunt lipicioase și pline de sevă. Sper că arată mai bine decât se simt la pipăit. Ce ai de gând să faci cu ele?

– Le voi duce copiilor de la orfelinat.

Luka pufni în râs pentru că știa că Jez vrea să-i ofere zambilele lui Imogen.

Își plecă fața spre flori până când parfumul lor îi invadează toate simțurile.

– Ce nuanță de albastru sunt aceste zambile?

– *Albastru* albastru. Violet. Mai albastre decât albastrul...

Ei, nu știu să ți-l descriu. Ce crezi că sunt eu? Poet?

– Nu, spuse Luka. În nici un caz.

Cei doi frați se îndreptară din nou spre sat, în timp ce vulturul se întoarse la cuib cu cioara prinsă în ghearele lui.

Silueta îi urmărea în continuare pe Jez și pe Luka, ascunzându-se de privirea lor.

Țâșni din tufișuri, culese de pe jos o floare căzută, o miroși și apoi tuși zgomotos. Aruncă floarea șoptind: „Prostule!”

SFÂRȘITUL POVEȘTII

Jez mergea cu pași mari prin sat, iar Luka încerca să țină pasul cu el, ciocnindu-se de el din când în când. Căteaua alerga pe lângă ei cu limba roz afară și curgându-i balele.

În iarna lungă, zăpada aruncase o vrajă asupra satului pustiit de război, transformându-l într-un ținut de basm cu castele și turnuri. Acum zăpada se topise și își dezvăluse secretul: acest ținut era alcătuit din case năruite. Era o groapă de gunoi: scaune rupte, sticle sparte și câni provenite din bucătăriile dărâmate zăceau printre pietre riscând să-i rănească pe copiii dornici să se joace acolo.

Jez și Luka dispărură după un colț. Erau încă urmăriți. Printr-o fereastră fără geam dintr-un perete dărăpănat, se ivi fața urmăritorului lor, Simlin. Ochii i se umeziră la lumina soarelui.

Băieții și căteaua ajunseră la o ușă mare ciuruită de gloanțe. Jez luă florile din mâna lui Luka și le lăsă pe verandă.

Îndată ce pășiră în orfelinat, copiii alergară spre Luka și îl luară de mâini, îl mângâiară pe cap, îl îmbrățișară și îl sărutară cu zgomot pe obraz.

Imogen se grăbi să-i întâmpine, iar inima lui Jez stătu în loc pentru o clipă. Tânăra îl luă pe Luka și îl învârti în aer.

– Arăți minunat! Mă bucur că ți-ai revenit, strigă ea. L-ai îngrijit bine, Jez.

Fața lui Jez se îmbujoră de bucurie și brusc privi în altă parte.

– Dar trebuie să te mai îngrași un pic, adăugă ea.

– *Eu?* Sunt mic și frumos, răspunse Luka.

– *Arăți* foarte caraghios, țipă Aidan care trebuia să fie cărat peste tot. Parcă ai intrat la apă, iar fața ta e mai palidă ca niciodată. Dar am uitat că tu nu te poți privi în oglindă, nu-i așa? Se năpusti de pe scaunul său, îl apucă pe Luka de braț și strigă: Vino! Vrem să știm pe unde ai umblat.

Luka întinse mâinile spre fața lui Aidan și îi simți obrajii bucălați. Aidan zâmbea și poate că nu punea la cale o faptă rea.

– Îți voi povesti tot, zise el. Stai jos, Aidan.

– Pentru că nu am picioare doar asta pot să fac, spuse el, în timp ce Imogen îi punea pernuțe de jur împrejur pentru a nu cădea.

Jez aduse un scaun și îl așeză pe un covoraș ponosit, conducându-l pe Luka într-acolo. Copiii tropăiau pe podeaua ce scârțâia, cățărându-se unul pe celălalt și certându-se care să stea mai aproape de Luka. Se uitau la el nerăbdători. Jez le cercetă fețele mici și mature. Acești copii văzuseră așa de multă moarte și durere!

Din celălalt capăt al camerei se auzi un strigăt:

– *Și eu!*

Eva se grăbi spre pătuțul de fier din colț unde un băiețel trăgea de gratii. Avea ochii rotunzi ca ai unui iepure. Ridică mâinile și Eva îl luă în brațe șoptind:

– Cum era să te uităm, Stefan?

El dădu din picioare până ce îl lăsă jos, apoi o zbughi de-a lungea spre copii, se așează pe burtă și se uită lung la Luka.

Ultimul copil sosit a fost Maria care surzise complet. Niște bărbați dintr-o vale din est dăduseră foc canistrei cu gaz de lângă casa ei.

Luka se cocoță pe scaun, strângându-l cu ambele mâini și își legănă picioarele slăbănoage. Acum, când venise timpul să-și spună povestea, îl năpădiră toate sentimentele pe care le avusese în zăpadă: spaimă, bucurie și teamă.

– Haide, Luka! Spune-ne odată, comandă Aidan, îngroșându-și vocea. „A fost o dată ca niciodată...”

– Voiam să mă aventurez în zăpadă, spuse Luka. Mă săturasem de întunerice și mă săturasem să mă lovesc de pereți. Aveam vise despre alte locuri așa că... m-am ascuns în cufărul vechi cu pături al străbunicului meu până ce autobuzul a plecat. Am ridicat capacul, m-am furișat, am deschis ușa și...

– Și ce era afară? strigară copiii.

– Nu are cum să știe pentru că e orb, preciză Aidan. Nu-i așa? Luka chiorul!

– Și ce dacă sunt orb? Nici tu nu ai picioare. Jumătate de Aidan!

– Ochi de mentă! Ochi dulci și fierți! De ce ai plecat de capul tău?

– Pentru că așa am vrut eu. Am vrut să aflu dacă e la fel de captivant precum visul meu.

– Și a fost? țipă Aidan, zvârcolindu-se între perne.

– Da. A fost extraordinar!

Jez văzu fața senină a frățiorului său și simți o strângere de inimă.

Luka era convingător în ceea ce spunea.

– M-am târât prin curte, povesti el mai departe. Apoi m-am gândit că e stupid să merg în patru labe ca un câine, așa că m-am ridicat și am mers normal kilometri și kilometri. Cam așa! Am ajuns la un pod suspendat și ceva a încercat să mă arunce în Prăpăstiile Lumbului. Luka lăasă capul în jos. Când îl ridică, spuse: Nu vă spun întreaga poveste pentru că unii dintre voi se vor speria.

– Povestește-ne, Luka! Povestește-ne! strigară copiii.

– Am căzut într-o prăpastie în cel mai întunecat loc care există. Am urât asta. M-am luptat din răputeri și în cele din urmă am scăpat.

Pentru unii dintre copii povestea devenise plictisitoare. Michael, întins pe burtă, se zvârcoli pe covoraș, apoi se cuibări în poala Evei. Ellie își încrucișă brațele și începu să se bâââie, iar Florin legăna un cub de lemn și șoptea:

– Poc! Poc! Ești mort!

Fața lui Luka se îmbujoră și, ridicându-se în picioare, strigă cu entuziasm:

– Am urcat și am tot urcat... și le arată cu brațele în aer cum făcuse. Ia gândiți-vă ce am simțit eu atunci.

– Frig? întrebă Lisa.

– Da. Am crezut că o să îngheț într-un țințur și că o să rămân acolo pentru totdeauna.

– Apoi ce s-a întâmplat? zbieră Aidan.

– M-am jucat, zise Luka ținându-și respirația.

Fața îi încremeni. Nu mai putu să continue.

– Nu ai terminat încă, urlă Aidan, care se făcuse roșu la față de invidie. Încă nu ne-ai povestit ce ai găsit pe fundul Prăpăstiilor Lumbului. *Eu* cred că ești un băiat rău pentru că ai plecat de unul singur.

– Nu am fost de unul singur, spuse Luka întorcându-se în direcția de unde venea țipătul plin de mânie. Nu ți-a plăcut povestea, Aidan?

– Nu. Nu ne-ai spus tot, nu-i așa? rânji el. Lașule!

– AIDAN! strigă Imogen.

Fața lui era încrâncenată.

– Am să-ți povestesc eu tot, Luka, bolborosi el. Mina care m-a aruncat în aer se numește grenadă și a fost fabricată departe, în țări străine. Era făcută ca să arunce în aer tancurile, dar nu a fost așa. Mi-a retezat mie picioarele și a împrăștiat peste tot numai schije și mi-a ucis părinții. E bine așa?

Luka se simți jenat. Sângele fierbinte îi năvăli în față. Cum de găsea Aidan mereu câte o amintire dureroasă?

Aidan se cocoță pe mormanul de pernuțe. Își împreună brațele și își țuguie buzele a dispreț. Cracii goi ai pantalonilor atârnavau în continuarea corpului.

– Nu ai fost niciodată în cel mai întunecat loc, Luka, pentru că ți-e frică de fantome, nu-i așa? Mama și tatăl meu sunt fantome și așa sunt și ai tăi. Unde este tatăl tău? Dar mama ta?

În sufletul lui Luka se cuibări tristețea. Înghiți în sec.

Aidan zbiră:

– Ți-e frică de ei, nu-i așa Luka? Ți-e *frică*!

Se auzi un trosnet supărător. Tavanul se despică și căzu o ploaie de tencuială și moloz.

Aidan dispăru.

Se făcu liniște.

Imogen spuse cu vocea tremurând:

– Treceți cu toții în partea cealaltă a camerei!

Copiii făcură cum li se ceruse. Erau prea șocați ca să plângă. Se aliniară și Imogen spuse:

– Lipsește cineva!

– *Eu*, zise calm Luka de pe scaun, pentru că nu văd unde ar trebui să merg.

– Și *eu* sunt încă pe perne, zise Aidan. Eva? Imogen? Luați-mă de aici! Mă doare capul și am gura plină de moloz.

– Arăți ca o statuie pe postament, Aidan, îl tachină Eva. Răsfirându-i părul, ea îi găsi o zgârietură.

Jez stătea lângă Luka și se abținea să nu râdă.

– Arăt caraghios? întrebă Luka.

– Mă tem că da. Arăți ca un omuleț de zăpadă murdar.

Luka schiță un zâmbet. Căderea tavanului îl speriasese... dar mai rău era că auzi iarăși acele șoapte: „Prostule! Față de lopată! Lunaticule! Prostule!“

– Mai lipsește cineva! strigă Imogen. Ar trebui să fie treisprezece cu Luka. Unde e unul?

În mijlocul camerei plutea un nor de praf. Acolo era o siluetă mică plină de tencuială. *Maria*. Imogen se grăbi să ajungă la ea și îi îndepărtă cu mâna praful de pe ochi și gură, apoi îngenunche și, făcând semne cu mâinile, o întrebă:

– Ești bine?

Maria clipi și dădu din cap.

– Ptiu! începu Aidan să scuie cât putu de tare pentru a scăpa de praful din gură.

Curând se adunară toți să vadă spărtura din tavan. Jez spuse:

– Grinzile ar fi trebuit înlocuite. Probabil că bomba care a căzut pe casa Evei a zdruncinat totul în jur și de aceea au cedat.

Orfanii încuviințară vorbele mari ale lui Jez care îi făcură să se simtă mai bine.

– În fiecare zi mă gândesc că se poate surpa podeaua sau că vechea instalație electrică va incendia clădirea, se văicări

Imogen. Și acum asta ne mai lipsea! Trebuie să îi adăpostesc la loc sigur. Ce aş putea să fac?

Jez se uită la fața ei îngrijorată și inima îi tresări. De obicei, ea era calmă și senină ca lumina zilei.

El spuse:

– Ce *putem* să facem, vrei să zici, Imogen. Nu e numai responsabilitatea ta. Copiii sunt ai tuturor. Voi căuta lemn ca să acopăr spărtura și...

– De ce a așteptat acoperișul atâta timp ca să cadă? îl întrerupse Aidan. Poate că acolo sus trăiește regele șobolanilor care e mare și gras.

– Șșșt, Aidan, îl dojeni Imogen. O să-i sperii pe cei mici. Aidan chicoti bucuros:

– Luka? Termină povestea!

Lui Luka îi era milă de Aidan, dar el nu putea să spună nimănui cum se termină povestea lui. Era primejdios.

El avea un har ascuns care îl tulbura și îl înfricoșa.

PRIN GAURA DIN ACOPERIȘ

Simlin așteptă nemișcat, ca un liliac adormit, mult timp după ce tavanul se prăbuși. Dacă ei ar fi auzit cel mai mic zgomot, ar fi privit în sus și l-ar fi descoperit.

Auzi frații certându-se. Cel mare dorea să plece. Băiatul orb încerca să găsească ceva. Simlin auzi ușa unui dulap de bucătărie deschizându-se, îl auzi pe Luka cotrobăind și apoi totul din interior se prăbuși pe dușumea. „Prostule!“ șopti Simlin.

În sfârșit, îi auzi spunând: „La revedere“. Simlin respiră adânc și se răsuci iute ca un acrobat la circ. Își agăță piciorul lung deasupra grinzii și, atârânănd acolo, se legănă domol.

Pentru că se făcuse o spărtură mare în tavan, el putu să vadă chiar mai bine. Acești copii fuseseră cu toții în jurul unei mese cu excepția unui băiat care lovea ușa cu o bucată de lemn scoțând zgomote înfundate: „Poc! Poc! Ești mort!“

Femeile tăiau felii de măr ce semănau cu luna în creștere. Ele aduseră băuturi. Simlin văzu aburul ridicându-se deasupra cânilor. Cineva râse chiar și dacă tavanul se prăbușise.

Băiatul gras cu glas pițigăiat fusese cărat și se cuibărise foarte aproape de femeia frumoasă cu părul împletit în cozi. Un suspin ieși din pieptul osos al lui Simlin. „Urâtul jumătate de băiat cu ochii mari și bulbucați este îmbrățișat.“

Înghiți în sec și îți suprimă oftatul, dar scăpă un ușor mcâncet de tristețe. *Vai!* Își ținu ochii strâns închiși și așteptă, dar nimeni nu auzise nimic. Erau prea ocupați unii cu alții ca să-l observe pe *el*.

Simlin fusese adesea acolo. El se cățăraseră prin exteriorul orfelinatului cu picioarele lui lipicioase ca ale unei muște. Reușise să scoată ușor câteva țigle care nu erau bine fixate pe acoperiș și să se strecoare înăuntru, încolăcindu-se de-a lungul grinzilor și străduindu-se în continuare să mărească spărtura din tavan pentru a putea spiona; iar astăzi gaura de spionat devenise ea însăși mai mare.

Aceasta era preocuparea favorită a lui Simlin, să spioneze, în special pe cei de aici și să scuipe. El învățase asta de la Mama lui care nu îi observase niciodată lipsa de acasă...

Auzi femeia frumoasă spunând:

– Hai să mergem la o plimbare și să admirăm primăvara. Putem să găsim flori. Deschide ușa, Florin, și, *te rog*, încetează să mai tragi în noi.

Eva îl cără pe băiatul leneș fără picioare către ușă.

– Sunt deja flori peste tot pe podeaua din antreu, strigă cu glas pițigăiat băiatul leneș și fără picioare. Unele albastre, fără codiță și catifelate.

Simlin auzi picioarele lor pășind grăbite, ușa închizându-se și grinzile scârțîind. Apoi, liniște. Era *singur*.

Simlin se agăță strâns de grindă și înaintă cu brațele întinse ca și când ar fi fost la trapez. Atârna bălăngănindu-se înainte și înapoi, și se holba în interiorul orfelinatului.

O rază de soare pătrundea de la o fereastră de sus. Simlin vedea particule de praf rotindu-se în raza de soare, toate aurii. Se uită prin cameră cu nostalgie. Nici urmă de miros de Mama *acolo* jos. Nici funingine groasă, nici bucăți de cartilaje sau de schelete pe podea. Doar scăunele și pătuțuri, ceșcuțe și farfurii, jucării, cuburi de lemn, triciclete și ursuleți de pluș.

Dacă Mama l-ar fi avut pe băiatul orb în locul lui, Simlin ar fi locuit acum cu femeile frumoase și cu jucăriile.

El își ridică trupul și se încolăci după grindă cu repezi-ciune ca o șopârlă. Două păsărele zburară ciripind deasupra capului său. Își făcuseră un cuib pentru puișori, căptușit cu puf moale, în care erau patru ouă albe împestrițate. Simlin le înhăță și le puse în buzunar pentru a le mânca mai târziu. Ajuns afară pe acoperiș, se întinse și se uită cu admirație în jurul său la natura gătită în haine de primăvară.

Băiatul orb nu va putea niciodată să vadă toate astea.

DORINȚE RELE

Luka stătea pe un scaun în curte, bucurându-se de soarele după-amiezii. Jez era la orfelinat vorbind cu Imogen. Dimitri verifica cu atenție noii lui saci cu făină. Auzise de pățania unui brutar din oraș aruncat în aer de o bombă ascunsă în făină. Acel brutar făcea pâine pentru armată, dar nu poți fi întotdeauna destul de prevăzător.

Luka răsuci toba în mâinile sale și simți figurinele încrustate în lemn. Pielea netedă era strâns întinsă pe toba. Bătu ușor în toba. Sunetul acestei tobe din dulapul de bucătărie era mai profund decât al celeilalte tobe pe care i-o bătuse imaginara Pisică a Norilor. Acum el nu-și mai putea aminti unde se află acea toba.

Îi căzu ceva pe mână. Se opri din bătutul tobei, cercetă în jur, dar nu găsi nimic. Se întâmplă din nou, ușor, pe față, sărind ca o minge minusculă. Încă una. Acum mai multe, ca niște picături de ploaie, dar nu umede.

Încetară. Luka îl auzi pe Dimitri trebăluind pe afară și sunetul deschiderii unei cutii de tablă. Îi veni miros de vopsea. Brutarul începu să cânte și să țopăie.

– Nu îmi amintesc când te-am auzit ultima oară cântând, Dimitri, spuse Luka.

Brutarul râse:

– Aproape că nu-mi mai amintesc nici cuvintele. Ascultă rândunelele care intră și ies din magazia de lemne. Cântă mai bine decât mine. Îmi plac. Dar cuiburile lor sunt într-o stare de plâns după iarna trecută, așa că le căptușesc cu noroi.

– Aa... deci asta era, spuse Luka. Ele mă stropeau cu noroi.

– Dar eu nu m-aș supăra pe ele, interveni Jez din ușă. Hei, Luka, te cheamă Katrin în casă.

Luka își luă toba și intră.

– O, nu, ce-i asta? spuse Dimitri. Apoi aruncă un buchet de flori ofilite agățat de soneria ușii. Este un buchet aducător de ghinion. Este o vrajă la mijloc... Degetarele vrăjitoarei... măselariță... Vaskalia a fost pe aici.

El aruncă buchetul jos, îl strivi sub cizmă, răsucind călcâiul până când acesta se prefăcu într-o pulbere galbenă. Își luă pensula și începu să vopsească în albastru toată ușa în timp ce șiroaie de sudoare îi brăzdau fața tuciurie.

Jez își plecă privirea spre praful galben care simboliza ura Vaskaliei. Acest lucru schimbase totul și un nor de tristețe plutea peste întreaga brutărie. Jez dorea să risipească și să alunge această stare, așa că respiră adânc și spuse:

– O să fie cea mai grozavă ușă din sat, Dimitri. Mi-aș fi dorit să pot să fac același lucru și pentru orfelinat. Sărmanii copii!

– De ce nu o convingi pe Imogen ca să-i aducă mâine la micul dejun! zise Dimitri.

– Cum, *pe toți*?

– Da, *pe toți*. O să o rog pe Katrin să facă briose.

În dimineața următoare, Dimitri îl lăasă pe Jez să facă ordine în brutărie, iar el dădu o ultimă mână de vopsea albastră pe ușă. Se retrase un pas pentru a o admira.

- Albastră ca zambilele, zise el cu satisfacție.

Luka coborî mai târziu și, punând toba pe masă, o atinse cu dragoste. Katrin cea înaltă începu să-i pregătească micul dejun. Luka ascultă cum sfârâie untul în tigaie și cum apoi sunt sparte două ouă de marginea unui castron. Mai auzi granulele de sare, râșnița de piper rotită doar pe jumătate și telul bătând ouăle în castron. Acesta zornăi. Ouăle bătute se prelinseră sfârâind în untul fierbinte.

Pâinea pufăi când cuțitul lui Katrin o străpunse. Mirosul proaspăt îl făcu pe Luka să saliveze. Auzi cum untul moale se împrăștie, cum capacul borcanului se deșurubează răspândind aromă de gem de mure.

Pisica Syrup îi sări pe genunchi. Luka simți ace ușor curbate înțepându-i piciorul când o pereche de pisoii săriră lângă ea. O limbă aspră îi linse mâna. Luka mângâie pisica și pisoii, întâi cu o mână, apoi cu cealaltă, cu mișcări din ce în ce mai iuți. Simți torsul domol al pisoilor și pe cel profund al lui Syrup în tot corpul ei. Luka chicoti imaginându-și că pe genunchii lui e cuibărită Pisica Norilor. *Ea* i-ar netezi pielea cu limba ei mare și aspră.

„Pisica Norilor...” Luka zâmbi în timp ce își amintea de timpul petrecut cu ea. Această iarnă lungă acoperise totul. Acum viața își reluase cursul, iar Luka își recăpătase forțele așteptând următoarea lui transformare, indiferent care va fi ea.

Katrin cea înaltă așeză pe masă farfuria cu ouă și pâine prăjită. Luka mănăcă încet. Chiar și după ce termină de mâncat rămase în lumea lui de vis. Katrin îi puse un prosop pe umeri și începu să-i taie părul, lucru pe care voia să-l facă de acum câteva zile.

Luka stătu în visare până când auzi copiii venind.

El îl auzi pe Aidan urlând:

– Ce lipicios e!

Toți ceilalți copii trecuseră în vârful picioarelor pe lângă ușa de un albastru lucios îndreptându-se spre micul dejun pregătit anume pentru ei. Aidan însă se întinsese din brațele Evei și, zbierând, și-și pusese ambele mâini pe ușa proaspăt vopsită.

Dimitri spuse scrâșnind printre dinți:

– Mare noroc ai, Aidan, că mai am o sticlă de diluant în magazia de lemne. Acum va trebui să vopesc ușa din nou.

Se întoarse și plecă.

– Nu fi obraznic, Aidan, rosti scurt Eva, iar Luka înțelese că Aidan se strâmba în spatele butarului furios.

O auzi pe Katrin cum mătura cârlionții de pe jos, iar apoi auzi fărâșul zdrăgănind când a fost lăsat la ușă pentru a fi golit mai târziu.

Katrin tăie o pâine și oferi fiecărui copil, cu excepția lui Aidan, câte o felie mare să o înmoaie în castronul cu miere.

– Dă-mi și mie niște pâine, grășano! țipă Aidan.

– Dar ai mâinile pline de vopsea, zise Imogen.

– Te urăsc, zise el, scuipând-o.

– Poartă-te frumos. Întinde mâinile, zise Dimitri.

Luka simți miros de diluant și auzi cum Dimitri îi șterge mâinile lui Aidan în timp ce acesta îi striga vorbe de ocară.

– Așa, zise Dimitri. Acum arată-i-le lui Katrin și, dacă ea consideră că sunt destul de curate, poți să mănânci.

Luka simți mânia lui Aidan. Katrin, pare-se, considerase că acesta avea mâinile destul de curate din moment ce Aidan era așezat la masă, cocoțat pe un sac cu făină înfulecând pâine cu miere dulceagă și lichidă. Katrin copsese briose rotofeie și le presăraseră cu glazură de zahăr care curgea pe toate părțile. Erau câte două pentru fiecare. Dorea să-i răsfețe

pe copii, fiind mereu cu teama în suflet că acei trei oameni n-ar putea întoarce după ei.

Luka mănă ambele briose cu zahăr chiar dacă înfulecase și ouăle prăjite cu pâine.

– Ce e cu tine, Imogen? Nu ți-e foame? întrebă Jez.

Ea se întoarse către el, iar ochii ei mari căprui îl făcură pe Jez să se emoționeze.

– Chiar nu știu cum voi putea să mai îngrijesc copiii ăștia, zise ea. Nu prea mai sunt bani pentru mâncare. Îți mulțumesc că ne-ai reparat spărtura din tavan.

Dimitri rupse un colț de pâine și spuse:

– Cei care ne-au târât în război ar trebui să ne recompenseze pentru tot răul pricinuit. Își înmuie pâinea în miere și continuă: Au uitat de noi. Se așteaptă să ne descurcăm singuri.

Aidan vociferă cu vocea-i pițigăiată:

– Dar cum putem noi să ne descurcăm singuri, domnule brutar? Noi nu avem părinți, nu avem bani, Maria nu aude, Luka nu vede. Pe unii nu-i ajută mintea și unii nu au nici picioare.

– Trebuie să existe o cale de a câștiga bani mai mulți, bolborosi Dimitri cu gura plină.

– Domnule brutar, țipă Aidan, îți curge miere pe toată bărbia! Ce *scârbos*! Ai fost brutar dintotdeauna?

– Nu, zise el. Timp de câțiva ani am fost marinar și am cutreierat mările. O vreme mi-a plăcut. Cu cât stai mai departe de munte, cu atât îl vezi mai clar. Își șterse mierea cu dosul palmei și adăugă: Am ceva economii puse deoparte, dar copiii au nevoie de mult mai mult.

– Vreau să le cumpăr niște paturi bune și să le arunc pe acelea vechi și ruginite, zise Imogen. Avem nevoie de un scaun cu rotile pentru Aidan, un aparat auditiv pentru Maria și tu Ellie ai nevoie de o rochiță nouă. Toți aveți nevoie de

pantofi, cărți, hârtie și creioane colorate... dar cum vom putea să le avem?

– Tu ești îndemânatic, Jez. Întotdeauna se poate încerca ceva. Ai putea să sculpezi obiecte și să le vinzi, sugerează Luka.

– Cred că aș putea să sculpez în lemn, căzu pe gânduri Jez, dar mai am o idee. Cândva am văzut ceva pe care aș putea să-l sculpez... Când ai fugit, Luka, pe unde ai plecat?

Luka oftă.

– Pe ușa din spate, prin curte și apoi pe deal.

– Și după aceea?

– Jez, eu nu văd. *Tu* ai venit după mine. De ce nu-ți amintești drumul?

– Păi *uiți* că totul era acoperit de zăpadă și că totul arăta la fel?

– Chiar așa?

– Vrei să mă înfurii? Ce s-a întâmplat în Prăpăstiile Lumbului?

Luka își întoarse capul spre șirul de cuptoare și nu mai scoase o vorbă. Dimitri zise:

– Nu-l mai cicăli atâta, Jez!

Jez își aminti ce îi spusese Imogen: „Când simți că ești mânios, numește șapte lucruri preferate“. Se gândi: „Ei îi plac florile, deci: zambile, rostopască, flori de nu-mă-uita, piciorul-cocoșului, iederă...“ De data aceasta însă Jez nu se calmă. Nu mai voia să-și termine micul dejun. Sentimentul de spaimă îi reveni în stomac. Ceva spectaculos se întâmplase cu Luka. Ce să fi fost? Oare se va mai întâmpla din nou?

UN COȘ CU CIREȘE

În afară de Aidan și Luka, toți ceilalți copii adormiseră cu fața în firimituri.

Aidan statea cocoțat pe sacul cu făină, iar Luka visa cu ochii deschiși.

– Nimic nu mai este cum trebuie în ținutul ăsta, zise Eva. Ați auzit de ceasul vechi din oraș? Acela cu figurine care se învârt la miezul nopții? S-a înțepenit. A rămas numai Moartea cu coasa, Boala și oameni războindu-se.

Eva începu să tremure.

– Viața înseamnă mult mai mult de atât, zise Dimitri, apoi se ridică și se întinse.

Imogen îi șopti Lisei la ureche:

– Trezește-te!

Lisa se foi și zâmbi. Apoi Imogen o bătu ușor pe umăr pe Maria. Fetița sări și fără să deschidă ochii trase un țipăt.

– Eu nu *vreau* să plec, înștiință Aidan.

– O să te duc eu cu Katrin, zise Dimitri și îl coborî de pe tronul lui de saci mângâindu-l și râzând: Poznașule mic!

– Mă ierți?

– Numai de data *asta*, mormăi Dimitri.

După ce plecară toți, Luka își încolăci mâinile pe masă și puse ușor capul pe tobă.

– De ce nu te duci la culcare? întrebă Jez.

– Cred că o să mă duc, spuse Luka, urcând stângaci scările.

Jez începu să facă curat. Șterse cuptorul, adunând în căușul mâinii firimituri și făină.

Auzi un zgomot pe treapta de la pragul ușii și se opri. O umbră se furișă ușor spre cărarea pietruită.

Căteaua mârâi, apoi se strecură către ușă și se opri cu o labă ridicată și cu ochii țintă la silueta lătăreață din pragul ușii.

– Nu-mi spune că brutarul ăla leneș și bun de nimic e plecat! zise Vaskalia cu ironie.

Vulpi negre atârnavă în jurul umerilor ei. Aveau boturi lungi și ochi sticloși. Blana lor era murdară. Vaskalia își înfășurase și capul în eșarfe, lăsând doar o crăpătură pentru ochii ei cât roata carului.

– Cheamă câinele la tine, se rugă ea.

Jez pocni din degete și căteaua se strecură înapoi la el.

– Am bătut drumul ăsta ca să-i aduc sărmanului băiat orb niște bunătăți. I-am adus un coș plin cu cireșe. Știu că îi plac. Ia-le, sperietoare de ciori!

Îi întinse coșul lui Jez. Era acoperit cu o cârpă murdară, dar un miros dulce venea dintr-acolo și Jez își linse buzele.

– Nu ai de gând să mă inviți înăuntru? întrebă Vaskalia.

– Nu mai avem pâine și în plus nu e brutăria *mea*.

Jez se ruga în gând să se întoarcă Dimitri mai repede.

Vaskalia își duse mâna la gură ca și cum i-ar fi împărtășit un secret și spuse:

– Dimitri ar vrea ca tu să mă poștești în casă. Este unul dintre admiratorii mei. Vrea să mă ceară în căsătorie, dar nu are curaj.

Ar fi vrut să râdă, dar teama îl făcu pe Jez să pufnească ca și cum s-ar fi înecat. Vaskalia îl cerceta cu privirea ei sașie. „Vrea să-mi ghicească gândurile“, își zise Jez, care simți fluturări în stomac de *spaimă*.

Ea zise cu viclenie:

– Știi pe cine *am văzut*?

Jez își întoarse privirea spre stradă, dar nu se putu mișca. Ea îl privi fix în ochi și spuse:

– *Am văzut-o* pe mama ta.

– *Unde?*

– În oraș, mai sus de piață, lângă castel, pe o străduță șerpuită, la fereastra unei case înalte de lemn.

– Mama mea nu mai este și oricum n-o *cunoști!* strigă Jez.

– Ba da, am cunoscut-o cu mult timp în urmă. *Era* mama ta. I-am văzut mâna. Îți amintești?

Desigur că Jez își amintea mâna mamei lui. Era una dintre primele lui amintiri.

Fusese vina lui. Când era mic, Jez fusese ispitit spre plita cuptorului de niște norișori de abur și de o aromă delicioasă de fructe. Mama lui trebăluia și se întorsese la timp să îl vadă cum se întindea spre oala cu gem. O luase repede ca să nu ajungă la ea și se stropise din greșeală pe mână cu gemul purpuriu.

Micuțul Jez, speriat de strigătele ei, începuse și el să plângă. Mama lui zâmbi, îl liniști și își băgă mâna în apă rece. După aceea, de câte ori observa arsura roșie și încerca să o sărute, ea îl asigura că era mai bine.

Jez o ura pe această femeie pentru că spusese că o văzuse pe mama lui. O *ura* din tot sufletul. Mama lui nu mai era.

– Ia te uită cine e aici! Vaskaliiia! mârâi Dimitri, care ajunsese acasă cu Katrin cea înaltă. Ce cauți așa departe de casă? Spiritele rele îți vor coborî pe horn acum că ești plecată.

– Fiul meu este acasă. Va avea grijă de bordeiul meu, spuse ea cu vocea tremurată, apoi își roti unul din ochi către Jez.

– Nu mai avem pâine, doamnă, izbucni Dimitri.

– Nu vreau pâine, zise ea, fluturându-și genele scorțoase către Dimitri. Am venit să-i aduc niște bunătăți băiatului orb. I-am adus cele mai bune și mai coapte cireșe pe care le aveam. Toate sunt pentru el!

Îi întinse din nou coșul lui Jez. El făcu un pas înapoi, scuturându-și capul și Katrin cea înaltă luă coșul. Fața Vaskaliei se înroși de mânie. Nu era chip să treacă de Katrin cea înaltă și spuse cu dispreț:

– Mă așteaptă treburi urgente acasă, apoi ieși în stradă, împiedicându-se de fârașul de la ușă care era plin de cârlionții rebeli ai lui Luka. Îi aruncă o privire întrebătoare lui Jez și apoi plecă.

Katrin cea înaltă își aduse lingura de lemn cu mâner lung și mare, ridică cu mare grijă cârpa ce învelea coșul și se încruntă. Era primăvară, mult prea devreme pentru cireșe. Erau rotofeie și lucioase ca niște gândaci, presărate cu zahăr. Katrin se aplecă deasupra coșului și mirosi.

Observă că se mișca ceva în mijloc. Cât ai bate din palme, Katrin se ridică și aruncă la loc cârpa pe coș.

Ce era de făcut? Mormanul ăsta de otravă nu ar putea fi ars. Își aruncă ochii pe coastele dealului și dintr-odată își dădu seama că găsise ceea ce căuta în depozitul de lemne. Se strecură prin gaura din zid și începu să sape. Îngroparea acestora era singura soluție.

După câteva minute, Katrin se sprijini de sapă și privi în jurul ei. Suspină când văzu că sub fereastra din spate a

brutăriei crescuseră niște floricele galbene. Ieri nu fusese-
ră acolo.

Erau *flori de cruciuliță* care cresc numai unde urinează vră-
jitoarele. Katrin cea înaltă și-o imaginea pe Vaskalia stând pe
vine pe proprietatea lui Dimitri și urinând fluvii de răutate ca
un râs care își marchează teritoriul și îi veni rău de la stomac.

Luna mai era neprielnică pentru leacurile și descântecele
vechi, dar Katrin cea înaltă găsise remediul. Ea îngropă coșul
și puse pământ deasupra lui cu lopata. Nu ar fi putut să răzba-
tă nimic afară. În seara aceasta va presăra sare peste pământ
și împrejur ca să se curețe locul. Peste o zi, două va planta un
tufiș de mărăcini și flori de nu-mă-uita aproape de brutărie
pentru a-i proteja pe Dimitri și pe cei doi frați.

Și nu trebuia să uite să șteargă pata de scuipat portocaliu
de lângă pragul ușii.

Vaskalia era pitită undeva și aștepta. O văzu pe Katrin
când începuse să sape și se furișă spre ușa brutăriei. Cu dege-
tul mare și degetul arătător luă niște păr de-al lui Luka din
fărăș. Ascunse bine buclele negre sub vulpile moarte și stră-
bătu în grabă satul, cu capul în jos și cu umbra târându-se în
spatele ei. Nu voia să fie văzută. Niște săteni o ocărâra și cei
mai curajoși dintre ei aruncară cu verze după ea. Îi ura pe
acești oameni. Era satul *ei*. Se născuse în casa cu cinci pereți,
și nu va pleca în veci și nici nu va renunța să îl revendice pe
băiatul orb.

Pe drumul care ducea spre mare, Vaskalia văzu un fum
gros ridicându-se deasupra casei ei. Străbătu grădina cu pași
apăsăți, deschise ușa și țipă:

— Nu mai pune atâtea lemne pe foc, papă-lapte! Un foc
mic e de ajuns ca să îi împiedicăm să coboare pe horn.

Simlin fugi în colțul camerei, trântind o farfurie. Își ridică mâinile, acoperindu-și fața. Oare va observa ea tigia pe care o folosise ca să gătească ouăle pestrițe luate de pe acoperișul orfelinatului? O curățase bine cu o piatră ponce.

Vaskalia era însă preocupată de alte lucruri. Păpușile ei priveau ținută în jos la mâna ei cu mânușă fără degete care ridicase globul de sticlă privindu-l cu ochii ei sașii.

— Nu văd nimic! Nimic! se văicări ea. Unde a dispărut? Se întoarse mânioasă spre Simlin. De ce m-am ales cu tine în loc? Ești o mare dezamăgire.

Semnul din naștere al lui Simlin se făcu portocaliu aprins. Mama lui spunea că acest semn era o creatură numită scorpion care are o coadă cu care înțeapă. Spunea că stă pe pietre fierbinți sau pe chipurile copiilor foarte urâți. Semnul se înroșea când lui Simlin îi era teamă de mama sa ori când era furios pe ea. „Nu îți spun nimic. Am fost afară și l-am văzut pe băiatul orb. Nu îți voi spune că îl văd în globul de sticlă uneori. Acesta este secretul lui Simlin.“

Auzi zgomotul arcurilor când se trânti în patul ei și fâșâitul așternuturilor când se înveli. Simlin o văzu cum ascunde ceva sub pernă. De abia aștepta ca ea să adoarmă, dar era greu să-și dea seama când doarme pentru că în micuța casă cu cinci pereți se auzeau tot timpul zgomote.

Focul din mijlocul podelei şuiera ca un dragon în timp ce mistuia buștenii verzi și umezi. Se auzea forfotă de sus de la grinzi unde vulturul Sfărmă-Oase stătea de obicei. Își întinse aripile mari și bătu din ele ca și cum ar fi scuturat o haină.

Simlin auzi scârțâitul arcurilor de la pat. Mama lui se răsucea pe salteaua ei groasă. O auzi cum își rodea în somn brățările de cupru din jurul încheieturii și scuipa, iar apoi izbucneau explozii de flăcări verzi în foc. Vaskalia sforăia și fornăia.

Simlin se gândi la copiii de la orfelinat, la băuturile aburinde, la cornurile cu mere și la râsetele lor. Se ghemui lângă foc cu brațele în jurul genunchilor și începu să își sugă degetul mare. Adormi mulțumit.

La un moment dat, în noapte, fu trezit de un scârțâit. Ceva mare era târât pe podea zguduind-o. Simți vibrații în tot corpul. Vaskalia dădea ordine bombănind:

– Pune-l aici! Dedesubt...

Simlin își ascunse fața între genunchi. Puțin mai târziu, auzi tropăit de copite îndepărtându-se de casa cu cinci laturi. Simlin adormi din nou tresărind din când în când.

DISPĂRUT ÎN NEANT

Luka se furișă din mansardă până la ușa brutăriei și se așează pe scara de la intrare. O auzise pe acea femeie vorbind despre mama sa. Vocea ei suna ca un ferăstrău care taie o bucată de lemn. Se răsucea ca un cuțit în rană. Băiatul suferea. Mama lui fusese dusă departe. Ea nu voise să plece, deci și ea suferă.

Luka nu putea îndura lucrul acesta.

Trebuia să afle dacă acea femeie spunea adevărul.

În dimineața următoare, devreme, Luka se strecură afară din pat. Jez dormea. Dimitri încă sforăia ca o armonică în dormitorul lui de sub mansardă.

Era înainte de a se crăpa de ziuă, o vreme în care lumea nu era tulburată de către oameni. Nimic nu este bătut în cuie. Este o vreme în care lumile se întrepătrund.

Era momentul potrivit pentru o transformare și el știa ce transformare va urma.

Luka bâjbâi pe scări până jos. Îi chiorăia stomacul de foame, dar știa că nu trebuie să mănânce micul dejun într-o asemenea zi. Trebuie să aibă judecata limpede și să fie pregătit.

Răsuci cheia ușii din spate cât putu de încet. Nimeni nu trebuia să fie părtaș la ceea ce se va întâmpla.

Luka găsi scaunul și îl duse în grădină. Își aduse toba de pe masă. Se cocoță pe scaun. Se apucă să bată toba cu vârfurile degetelor și rândunelele începură să ciripească și să scoată triluri. Luka se gândi să cânte și el ca ele.

Le auzi zburând. Oare cum e să zbori?

Dimitri îi descrisese rândunelele pentru că erau păsările lui preferate. El îi spusese că aveau mereu fețe zâmbitoare. Luka își imaginează cozile lor ca niște stegulețe și corpurile lor cu pene mătăsoase, albastre pe spate precum cerul noaptea, iar sub gușă trandafirii ca zorii zilei.

Luka stătea în picioare cu brațele întinse, apoi le îndoi în spate ca pe niște aripi.

Oare cum se vede lumea prin ochii unei rândunici? Dimitri spunea că ochii lor sunt rotunzi și vioi încercuiți cu galben, iar fețele lor roșii. Ochii lor erau mari pentru niște făpturi așa de mici, așa că vederea lor era bună.

Luka va privi prin acei ochi și își va folosi puterile pentru a o căuta pe mama sa.

Se așază din nou. Își luă toba și începu să bată un ritm încet și calm, dar stăruitor, asemenea ritmului pulsului lui. Cântă neîncetat până intră în transă. Ritmul ticăia odată cu bătaile inimii lui. O stare de bine îi invadase mintea și corpul.

Puse toba jos și așteptă.

Simți un curent de aer. Păsările zburară pe lângă el. O rândunică îi dădea târcoale. O aripă îi atinse obrazul. El știa că ea era liderul care conducea alte păsări deasupra oceanelor și ținuturilor ciudate pentru a reveni aici în fiecare primăvară. O pasăre miraculoasă.

Luka se concentrează și își lăasă gândurile să alunece ca atunci când se contopise cu Pisica Norilor. El uită să mai respire,

uită de foame, de brutărie, de orfelinat, de mama lui și chiar și de Jez.

Spiritul lui Luka părăsi corpul. Nu mai exista aer, lumină, nu se mai auzeau nici un sunet și nici o respirație. Nu mai exista nimic și el se lupta să iasă din neant.

„Sunt pierdut. Sunt pe moarte?”

Ca un costum gol, corpul lui Luka stătea pe scaun în curtea brutăriei, în timp ce spiritul lui dispăruse în neant. Devenise *Spiritul Cerului*.

Luka era liber acum. Zbură cu rândunica. Pâlpâitul nevăzut al vieții care era chiar Luka se contopise cu pasărea, zburând cu ea și văzând prin ochii ei. Ei zburau foarte sus, unde aerul era rarefiat și translucid în bătaia soarelui. Dedesubt, pământul licărea.

Luka își aduse aminte de o păturică pe care o făcuse mama sa. Era făcută din petice colorate. Îi plăcea să o pipăie și să simtă fiecare material: pânza tare de cânepă, catifeaua moale, lâna fină, bumbacul aspru și mătasea ușoară. Mama sa le cususe una lângă alta cu ață verde cu cusături arcuite ca niște poduri. Lui Luka îi plăcea să urmărească cu degetele șanțurile lăsate de cusături.

Odată Jez își pusese pătura pe umeri ca o mantie sumptuoasă și colorată.

De la această înălțime pământul părea ca o mantie făcută din petice. Erau mai multe culori: verdele mohorât al unei păduri ai cărei copaci își scuturaseră zăpada, verdele proaspăt al livezilor și ținuturilor păduroase, rozul florilor și mugurilor din tufișuri și purpuriul macilor de pe câmpurile cu iarbă lucioasă. Culorile erau proaspete și vii. Soarele era mai aproape primăvara. Lumina lui clară mângâia pământul.

„Undeva acolo se află mama.”

Zburară deasupra satului. Acea casă aplecată într-o parte ca și cum s-ar fi răsturnat era brutăria. Luka văzu lucarna¹ de pe acoperișul înclinat. O pată roșcată umbla în sus și în jos pe stradă, adulmecând și căutându-l pe el.

Se vedea și orfelinatul. În acoperiș era o gaură mare.

Zburară deasupra unei căsuțe cu cinci laturi în formă de pentagon. Din horn se strecura un fum negru înecăcios. „Oare cine locuiește acolo?”

Un stol de găște trecură în zbor pe lângă ei, formând un vârf de săgeată pe cer și țipând frenetic. Luka le observă gâturile puternice și drepte, și simți mirosul corpurilor împodobite cu pene în timp ce rândunica zbura mai sus decât ele. Gâștele se îndepărtară și odată cu ele și hărmălaia lor.

O ciocârlie urcă în zbor, apropiindu-se de ei. Urcă din ce în ce mai sus, cântând atât de tare încât gâtul îi vibra sfidător. Lăsase în urma ei o panglică argintie de cântec descătușată în aer. Luka vru să prindă cântecul și să îl păstreze aievea.

Se gândi: „E semn bun. Înseamnă că o voi găsi pe mama teafără și nevătămată”.

Undeva jos, în depărtare se zăreau un bărbat și un cal care arau. Brazdele întoarse erau maronii și lucioase; uscate de razele soarelui, deveneau roz ca penele de pe gușa unui pițigoi.

În cer, norii navigau ca niște goelete.² Cerul se întindea de la o linie a orizontului la alta. Cum putea ceva să fie atât de *imens*?

În spatele lor se înălțau munții, ființe de demult cu părul alb și cu picioarele verzi-albăstrui. În mintea lui Luka răsună vocea lui Dimitri: „Cu cât stai mai departe de munți, cu atât îi vezi mai bine”.

¹ Lucarnă – fereastră mică, amenajată în acoperișul unei construcții, în scopul luminării și aerisirii podului sau a încăperilor aflate la nivelul podului (n.tr.)

² Goeletă – navă cu pânze având două pînă la șase catarge (n.tr.)

De aici de sus lumea se vedea pașnică. Nu se auzeau focuri de armă, nu se vărsa sânge și nu exista teamă. Aici, sus, Luka înțelese că avea puterile acestea pentru a-i ajuta și pe alții, nu numai pe sine.

Luka și rândunica dansau pe cer zburând și ascunzându-se printre nori. Ei erau dansatorii cerului, singurii care știau pașii de dans.

GÂNDURI NĂVALNICE CA MORILE DE APĂ

Jez stătuse treaz aproape toată noaptea gândindu-se la mama sa. Era întotdeauna prezentă în gândurile lui. Acum se frământa ca moriștile de apă ale morarului. Revăzu în minte fața îndurerată a mamei în remorca mașinii care se îndepărta pe drum, acum mulți ani în urmă.

Ochii ei nu-i dădeau pace. Erau șterși și deschiși, nici albaștri, nici verzi și nici căprui. Tatăl lui Jez spunea că aveau culoarea frunzelor de măslin, dar Luka zicea că erau din argint.

În acest război dispăruseră mulți oameni din senin. Jez nu voia să se gândească unde fusese dusă mama lui sau ce se întâmplase cu ea. Era convins că nu o va mai vedea niciodată și încerca să nu se mai gândească la asta, dar acum Vaskalia îi răscolise amintirile.

Își îngropă fața în pernă și plânse până adormi.

Când se trezi, avea dureri de cap. O sulită de lumină străbătea prin lucarnă luminând patul lui Luka. Era gol. Se pare că Luka se trezise deja.

Jez coborî în grabă scările. Dimitri și Katrin cea înaltă stăteau la masă cu ceștile și ibricul de ceai în fața lor.

– De ce nu m-ați trezit? ți-pă Jez.

– Ia-o mai ușor Jez, spuse Dimitri, zâmbind. Am considerat că ai nevoie să mai lenevești puțin.

Dimitri rânji când îi văzu părul ciufulit ca al unei sperietori și se întinse să i-l mângâie.

– Arăt caraghios? mormăi Jez. Katrin poți să mă tunzi și pe mine când ai timp? Katrin încuviință din cap și îi turnă ceai într-o ceașcă.

– Și trebuie să mă și bărbieresc, zise el, pipăindu-și bărbia țepoasă. Ai cumva un brici vechi, Dimitri?

– Da. Ți-l voi da ție.

Dimitri căscă, întinzându-și brațele mici și puternice deasupra capului. Jez se gândi: „E bine de el. Pieptul lui e ca un butoi și brațele lui sunt musculoase“.

– Luka e afară? întrebă Jez.

Dimitri ridică din umeri.

– Nu e sus?

Jez o zbughi în grădină. Îl găsi pe frățiorul lui stând pe scăunel cu ochii închiși. Îi șopti:

– Luka! LUKA! și apoi îl bătu pe umăr.

Luka nu se mișcă. Jez fu cuprins de panică.

– Dimitri! Katrin! strigă el. Nu pot să-l trezesc.

Dimitri veni în grabă afară. Îl privi atent pe Luka și, sperând să îl mai calmeze pe Jez, zise:

– Lasă-l să se odihnească.

Îl duseră pe Luka în patul lui. Katrin își puse mâna pe fruntea lui și văzu că este rece, apoi îl apucă de încheietura mâinii. Încă avea puls, dar foarte slab.

– Ce este de făcut? șopti Jez, trecându-și mâna prin păr.

– Îl vom lăsa să-și revină, spuse Dimitri. Ceea ce i s-a întâmplat când a fost plecat de acasă l-a făcut vulnerabil. Tot ce *putem*

lucce este să îl lăsăm să se odihnească. Haideți să ne vedem de treburile noastre și să îl lăsăm în pace.

Katrin cea înaltă îl fixă cu privirea.

Dimitri își târâi picioarele pe podea.

– Nu te uita așa la mine, Katrin! Desigur că îl vom păzi. Este vulnerabil și știu pe cineva care ar profita de asta, așa că Jez, ori tu, ori eu trebuie să fim în brutărie tot timpul.

În ciuda îngrijorării care îl cuprinse Jez, zâmbi.

– Sunt sigur că Katrin cea înaltă este capabilă să o înfrunte pe Vaskalia, zise el.

VIZIUNI

Simlin se ghemui la fereastra casei cu cinci pereți. Trase perdeaua cu nasul și o văzu pe mama sa mergând cu pași greoi prin grădină. Ea își puse mâna cu mănușă streășină la ochi și privi la cer. La ce se uita? Se vedea ceva mic acolo. Era ceva zburător. Părea o pasăre ce pleacă iarna în țările calde.

Vaskalia dispăru. Imediat Simlin fugi spre raftul cu păpuși. Băiatul orb apăruse din nou în globul magic. Stătea pe un scaun. Nu se mișca. Altceva se mișca. Era curbat ca un arc. Zbura pe cer ca o semilună.

Simlin se uita cu gura căscată. „Minunat! Minunat! Ooo!” Simlin își dădu seama că semiluna era de fapt o pasăre. Coada ei era ca o furcă cu două vârfuri.

Băiatul orb plecase cu ea, dar corpul lui stătea pe scaun.

Auzi un foșnet. Sfărmă-Oase era cocoțat pe grindă. Capul lui dezgolit era înclinat într-o parte. Se uita la Simlin și la globul magic.

Simlin îi scoase limba, apoi se uită în glob. Păsăre zburătoare, băiat zburător. Ce norocos! E sus pe cer în locuri necunoscute și vede lucruri noi.

Scuipatul ajunsese înaintea ei, sfârâind în flăcări și provocând o mică explozie verde. Simlin se sperie grozav și ari ca ars.

– Dă-mi-l! țipă ea. E al meu. Nu ai nici un drept să te uiți în el.

Simlin puse capul în piept pentru a-i arăta că îi pare foarte rău. Poate dacă face imediat ce îi spune, nu îl va pedepsi. Îi dădu Mamei globul magic și așteptă, sperând că arăta ca un mieluşel și că o va impresiona.

– Ce ai văzut? pufni ea. Spune-mi, găgăuță!

Îl lovi tare în tâmplă.

Îl duru. Unde îl pocnise îi amorțise urechea. Dacă i-ar fi spus, ea ar fi știut că el poate să vadă ce se întâmplă cu băiatul orb și l-ar întreba neîncetat, așa că tăcu.

– Îți spun eu cum stă treaba, zevzecule! țipă ea. Fratele cel mare s-a dus în oraș să-și caute mama așa că mezinul e lipsit de apărare.

Simlin ridică din umeri gândindu-se: „Confundă frații“.

– Băiatul cel mare ține la frățiorul lui și îl protejează așa cum te protejez și eu pe tine.

Simlin se încruntă. Nu-i plăcea ce auzea. Simlin credea că într-o zi mama lui va ține la el sau chiar că îl va iubi numai că acest lucru nu se întâmplase.

Cu coada ochiului văzu o clădire conturându-se în globul magic. Era de un roșu-închis ca o rană cicatrizată pe care el o jupuia când nu avea ce să mănânce. Pasărea zbura pe lângă ea ținând băiatul orb și invizibil înăuntrul ei.

„Și Mama nu poate să-i vadă.“

Simlin se gândi că nu este cu nimic mai prejos decât un prostănac orb. Putea să facă ceva deosebit. Putea să vadă băiatul în glob. Simlin scoase un sunet ca un grohăit de porc. Nu mai făcuse acest zgomot niciodată și îi plăcu.

– Cum îndrăznești să râzi de mine? urlă Vaskalia, trăgându-l de ureche.

Îl duru așa de tare că scânci.

– Pasăre. Pasăre mică. Pasăre cu spatele albastru și coada ca o furculiță.

Vaskalia încetă să-l mai tragă de ureche și începu să își roadă brățările de aramă de la mână. Ochii începură să i se învârtă în timp ce plănuia ceva numai de ea știut. Scurpă în foc și privi îndelung la flăcările verzui-deschis, apoi privi în sus la pasărea ghemuită pe grindă și șopti:

– Sfarmă-Oase! Trezește-te, dragul meu! Zboară în noaptea! Ai ceva de făcut.

Sfarmă-Oase sări pe podea și se mișcă greoi spre ușă. Până să plece, se uită urât la Simlin peste umăr.

Simlin se gândi: „Ține la Sfarmă-Oase mai mult decât la mine. M-am săturat! M-am săturat!“

Vaskalia își făcea de lucru pe lângă oala ei aflată pe foc. Turnă niște lichid maroniu într-un castron.

– Ia niște supă bună și caldă, dragul meu prostănac, spuse ea. Ești un papă-lapte deștept pentru că ai văzut pasărea cea mică.

„Papă-lapte deștept? Dragul meu prostănac?“

Cuvintele acestea îi răsunară lui Simlin în cap. El luă castronul, îl ridică și începu să bea supa caldă. Se întrebă dacă nu cumva îl hrănea doar pentru că voia să afle tot ceea ce văzuse în globul magic. Și ce dacă ar fi fost așa?

CASTELUL ROȘU-SÂNGERIU

În aer pluteau nori de praf. Luka stătu un moment pe gânduri, înainte de a-și da seama că ceea ce vedea sub el era orașul. Parcă era cu susul în jos. Ce straniu i se părea! Se vedeau clădiri distruse, de culoarea făinii ude, fără acoperișuri, scări interioare prăbușite și podele deformate. Balcoanele se agățau de pereți. În mijlocul unui loc pustiu se întindea un crater mare. Părea că un meteorit se prăbușise pe pământ cu viteza fulgerului.

– Cred că a fost o bombă foarte mare, îi spuse Luka rândunicii.

„Am văzut-o în oraș.“ Vocea Vaskaliei îi răsuna în minte lui Luka. În pustietatea asta gri ar putea să fie mama lui, în acest loc necunoscut, printre străini.

Orașul se schimba pe măsură ce zburau mai aproape de centrul lui. Casele încă în picioare erau vechi, cu grinzi ce traversau frontoanele¹ și acoperișurile.

„La etajul unei case înalte de lemn...” Oare ea chiar era acolo?

---

¹ Fronton – element de arhitectură, alcătuit dintr-o cornișă curbă sau frântă, care se găsește deasupra intrării unui edificiu, deasupra unei uși etc. (n.tr.)

Un tanc cu șenile mari trecu pe o alee, măturând totul în cale. Casele se cutremurau. Luka văzu oameni care mergeau grăbit cu capetele plecate. Un camion plin cu soldați înainta cu greu pe un drum plin de gropi. Soldații își țineau puștile sus, de parcă erau niște sulițe.

Prin centrul orașului curgea râul mare. Se despărțea în două, formând o insulă, iar apoi se unea din nou. Pe această insulă se înălța un castel construit din piatră de culoarea sângelui.

Rândunica se lăsă în jos și zbură deasupra râului.

— Nu avem timp! strigă Luka, dar rândunica nu-l ascultă și coborî foarte aproape de râu, cu ciocul deschis, atingând ușor apa și sorbind-o.

Luka își dădu seama cât de însetată era pasărea. Se întoar-se și zbură de-a lungul râului prinzând insectele de deasupra apei cu ciocul, ca și cum ar fi avut o plasă de pescuit. Luka era conștient într-o oarecare măsură de aripile aspre și de picioarele sale subțiri și îndoite.

Acum că avea stomacul plin, rândunica zbură drept înainte de-a lungul râului, către castelul roșu-sângeriu.

— N-o vom găsi acolo, spuse Luka, dar pasărea îl ignoră și plană deasupra unui pod mobil unde erau aliniați ostași.

Ei purtau uniforme de campanie în nuanțe maronii și cenușii. Rândunica zbură în sus și dădu ocol castelului pe sub creneluri¹. Prin ele atârnav mică bocceluțe care semănau cu umbrele închise, chipuri îmbătrânite și ridate ca spiriduşii. *Lilieci*.

Rândunica zbură pe sub podul mobil și intră printr-o boltă într-un tunel plin de apă maronie și urât mirositoare. Duhnea. Luka văzu mocirlă verde pe ziduri pe unde apa rece se

¹ Crenel — fiecare dintre deschizăturile înguste, făcute din loc în loc, în partea superioară a parapetului unui turn de apărare, a unui castel sau a unei cetăți medievale, prin care se aruncau proiectilele asupra inamicului. (n.tr.)

mersese de sute de ani. Auzi cum un șobolan gras căzu în apă. Ba mai rău, auzi oameni plângând.

- Nu-mi place aici, insistă el, dar rândunica nu-l ascultă și zbură mai departe.

Cu puțin deasupra apei, se aflau ferestre care aveau gratii ruginite. Printre gratii apăru o mână și, când rândunica trecu prin dreptul ei, aceasta încercă să o înșface de coada bifurcată. Rapidă ca o săgeată, pasărea zbură din calea ei în direcția opusă. Înconjură turnurile castelului zburând aproape de zid. Lui Luka nu îi plăcea zidul acesta. Piatra sângerie și groasă absorbea totul înăuntrul ei. De partea cealaltă a zidului nu se auzea nimic.

Băiatul și rândunica zburară mai jos, într-o curte interioară a castelului, spre o fereastră săpată adânc în zid. Fereastra avea un pervaz mare, iar sticla groasă era galbenă din pricina vechimii și a fumului de țigară, și era înțesată de pânze de păianjen.

Rândunica începu să mănânce micii prizonieri captivi în pânzele de păianjen: afide¹ și musculițe.

De partea cealaltă a geamului îngălbenit, se aflau niște bărbați care stăteau în chip straniu în jurul unei mese lungi și lustruite ce reflecta lumina slabă a zilei ca și cum ar fi fost un lac. Deasupra ei, un fum albastru de la trabucurile, țigările și pipele lor plutea în aer.

Erau îmbrăcați divers în ținute de ceremonie, costume și uniforme de campanie, fiind *comandanți de război*.

Pe peretele cel mai îndepărtat, Luka văzu o strălucire metalică de la un mănunchi de chei.

În capul mesei stătea un bărbat îmbrăcat într-o uniformă de culoare deschisă. Pe pieptul lui străluceau nasturi de

¹ Afid, afide – subordin de insecte cu două perechi de aripi asemănătoare, membranoase (n.tr.)

aur. Epoleții de la umăr străluceau la rândul lor. Capul lui era enorm, chel și deformat. Își ridică picioarele și le puse pe masă. Cizmele lui erau la fel de maronii și lucioase ca și castanele ce creșteau în castanul lui Jez. Luka se gândi: „Nu este de prin părțile locului“.

Conducătorul chel își aruncă o privire rapidă către fereastră și înapoi cu vigilența unei vulpi. Militarii se foiau pe scaunele lor. Acum liderul se uita în toate părțile. Luka știa că el încerca să ghicească ce gândeau ceilalți.

Rândunica luă o ultimă insectă din pânza lipicioasă, apoi zbură departe de castel până ce ajunsese într-o piață.

Două femei stăteau în spatele unei tarabe. Chipurile lor erau imobile ca și cum pielea le era întinsă asemenea celei de pe toba lui Luka. Pe taraba lor se aflau câțiva cartofi și niște verze tăiate în două. Miezul lor era colorat în nuanțe de la galben-deschis până la verde-închis ca și culorile unei hărți. Dintr-odată apărură trei băieți cam de vârsta lui Jez care trecură în fugă pe lângă tarabă și înșfăcăară legumele îndesându-le sub haine. Femeile strigară la niște soldați care stăteau rezemați de un jeep. Soldații dădură din umeri. Unul dintre ei râse și își întinse brațele larg, ca și cum ar fi spus: „Și ce-i cu asta?“

Luka și rândunica zburară șuierând din piață, către o străduță îngustă, foarte aproape de ferestrele înalte. „Pe un drum șerpuit, la ultimul etaj al unei case înalte de lemn.“

Luka se gândi: „Aici trebuie să fie mama“.

CHIPUL DIN OGLINDĂ

Strada distrusă era atât de inegală, de parcă ar fi fost ridicată de cineva și scuturată. Una dintre ușile de la intrare era întredeschisă. Următoarea ușă lipsea cu desăvârșire. Ferestrele erau micuțe, iar camerele de dincolo de ele, joase și întunecate.

Prin prima fereastră, Luka văzu o cameră plină de cutii lungi de lemn. Una dintre ele era desfăcută și Luka observă că era plină cu arme.

În camera de sus a următoarei case se găseau două paturi mici acoperite de cuverturi împletite și viu colorate. Pe ambele paturi erau așezați ursuleți. Cu toate acestea, Luka avea sentimentul că în această cameră ordonată nu mai dormeau copii.

Cea de-a treia mansardă era plină de vechituri. Se vedeau o valiză ponosită și un scaun de nuiiele rupt. Nu genul de cameră în care mama sa ar fi locuit.

Următoarea fereastră era deschisă. O draperie din plasă se unduia ușor peste pervaz.

Luka simți miros de parfum.

În fundul camerei, se zărea reflecția unei oglinzi ovale. În fața ei stătea o femeie care își ridica părul peste braț, trecându-și

peria ușor prin el. Peria aluneca peste păr ca și cum femeia ar fi făcut vrăji. „Chipul ei se vede în oglindă“, dar era mult prea departe și Luka nu putu să îi vadă imaginea reflectată.

– Mama mea avea părul lung, îi spuse Luka rândunicii. Avea pomeții bine conturați, iar tenul ei era închis ca al lui Jez, buzele arcuite de parcă ar fi zâmbit tot timpul, ochi argintii și o cicatrice pe mână.

Femeia simți că era privită. Se uită în oglindă, apoi puse peria jos, se întoarse și merse până la fereastră.

– Mamă!?! șopti Luka.

Femeia păși spre lumină. Ochii ei erau umbriți de tristețe. Sub ei avea cearcăne fumurii de oboseală, iar de la gură porneau în jos riduri ca și cum nu ar fi zâmbit niciodată ca să le facă să se estompeze.

Ea deschise fereastra și mai mult și se întinse pentru a atinge cu vârful degetului spatele lucios și albastru al rândunicii.

Nu avea nici o cicatrice pe mână. Luka fu copleșit de un sentiment de dezamăgire. Senzația era atât de apăsătoare încât avu impresia că se vor prăbuși amândoi. Femeia oftă. Se retrase și închise fereastra.

Mai era doar o singură casă pe acea stradă. Era pustie. Se părea că toată lemnăria fusese pusă pe foc în timpul iernii. Scândurile podelei fuseseră smulse. Lipseau și ușile.

– Hei! Putem să zburăm încă o dată în jurul castelului? Nu am ajuns până în vârf. Acolo poate fi un indiciu... *Te rog*, o imploră Luka.

Rândunica zbură până în vârful castelului. Acolo, pe un turn trona Moartea cu coasa în mână. În jurul ei stăteau ghemuite siluete înfiorătoare: un bărbat cu o armă în mână, o femeie plângând cu un copil pricăjit în brațe, un schelet și niște copii speriați de o siluetă ce mânua un par. În spatele lor se afla un ceas mare.

– Nu sunt oameni adevărați, zise Luka. Sunt făcuți din lemn înnegrit la foc. Dar unde sunt *celelalte* figurine? Cele vesele?

Limbile ceasului erau blocate la miezul nopții și figurinele înspăimântătoare rămăseseră afară pentru a băntui orașul. Timpul se oprise în mijlocul războiului, durerii, foametei și furiei. Luka era sigur că sunt și alte figurine de pe timp de pace înăuntru, dar care nu pot fi văzute de oamenii din acest oraș.

– Haide să mergem acasă, spuse Luka.

Rândunica dădu un ocol castelului și apoi porni la drum de-a lungul râului. Dintr-odată fură înghițiți de un nor negru vâjâitor.

– Of, Jez, ce mi-ar fi plăcut să fiu acasă cu tine! spuse Luka cu regret în timp ce se lovira de un roi de diavoli cu cozi de ace zburând de colo-colo cu aripile lor în formă de seceră. Rândunica nu se sperie, ci se mâhni, fiind nevoită să își croiască drum printre mulțimea de lăstuni care se grăbeau să ajungă la cuiburile lor. Aceștia dispărură la fel de repede cum apărură.

Alt stol agitat venea repede în urma lor. Deasupra râului mișuna un nor de puncte negre. Norul vibra în timp ce se deplasa spre ei. Punctele aveau aripi. Scoteau sunete aproape imperceptibile.

– Vin liliicii care au pornit în rondul de seară, strigă Luka. Este mai târziu decât îmi imaginam, rândunico. Nu ar trebui să fim afară după căderea întunericului.

TESTOASA DIN RAI

Katrin cea înaltă era încă la brutărie. Voia să îl vegheze pe Luka în seara aceasta. Jez stătea lângă patul lui Luka, de asemenea, frământându-se, imaginându-și acea centură cu efigii din metal.

Dimitri încercă să își ascundă îngrijorarea în preajma lor. Era convins că îl va găsi pe bătrânul doctor în hanul aflat pe drumul ce ducea către mare. L-ar putea ruga să îl vadă pe Luka.

– Mă duc la han să beau un păhărel, zise el, coborând treptele. Nu stau mult.

Katrin cea înaltă avu o idee. Cum Dimitri nu se putea opri doar la *un* păhărel, ea îl conduse pe Jez până jos ca să îl însoțească.

Dimitri mergea cu pași mari pe drumul către mare, cântând în bătaia razelor lunii, iar Jez mergea gârbovit lângă el. Prin iarba deasă de pe marginea drumului, ieșiseră din nou la suprafață trandafiri sălbatici de culoare roz ca niște scoici și flori mai bătrâne, de culoarea fildeșului, încâlcite precum gulerul de dantelă al unei rochii. „Lui Katrin cea înaltă i-ar

veni bine un guler făcut dintr-o asemenea dantelă pe gâtul ei numen“, gândi Dimitri.

Simți miros de fum. Se apropiau de casa cu cinci pereți și cu hornul de tablă. Dimitri se opri din cântat.

– Nu mi-e frică de tine, Vaskalia, spuse el nu prea tare.

Perdelele se mișcară și Dimitri îl apucă pe Jez de cot ca să grăbească pasul.

O umbră trecu pe deasupra lor și acoperi lumina aurie, apoi ceva vâjâi pe lângă fața lui Dimitri și se prăbuși pe drum.

– Cine azvârle cu bolovani? mormăi el, ridicându-și pumnii în gardă.

Nu văzu pe nimeni și orice ar fi fost aceea umbră dispăru-se acum. Dimitri se aplecă și se uită la bolovan. Avea patru picioare mișcătoare și o față ca a unui dinozaur în miniatură. Întoarse bolovanul și îl așeză în picioare.

– Hei! Salutare, țestoaso, chicoti el.

– Ai văzut vulturul acela uriaș? strigă Jez, privind în sus. Biata țestoasă! Vulturul acela te-a aruncat ca să ți se spargă carapacea și să te poată mânca, nu-i așa?

Broscuța țestoasă clipi din ochii ei mici. Dimitri oftă. O ridică și spuse:

– Cred că ți s-ar potrivi numele de Alfonso și apoi o vâri în buzunarul paltonului. Dimitri se întrebă dacă țestoasele se înțeleg bine cu pisoii.

În seara aceasta, hanul era plin și zgomotos. Jez se simți stingher deoarece nu cunoștea aproape pe nimeni. Dimitri nu mai văzuse atât de mulți oameni la un loc de luni de zile. Îi cunoștea pe majoritatea dintre ei. Era morarul, cizmarul, bărbatul care avea livezi de meri și cireși, păstorul de măgari, Peter, șoferul de autobuz, un cioban și un tâmplar din satul vecin.

– Cât mă bucur să vă văd pe toți, strigă el. Ei, iată-l și pe omul pe care voiam să îl întâlnesc cel mai mult.

– De ce vrei să mă vezi? spuse doctorul. Privi ironic la burta lui Dimitri și adăugă: Mmmm... o problemă legată de greutate? Te-aș sfătui să stai departe de prăjituri și briose o vreme. Katrin mai are grijă de tine?

– Da și sunt încântat, zise Dimitri. Îmi face multe prăjituri. Hai să-ți fac cinste cu o băutură.

Când hangiul puse băuturile pe tejghea, Dimitri spuse:

– Vreau să îți cer părerea despre Luka... știi... băiatul care e aproape orb? Este fiul lui Gabriel și al Evangelinei. E cel care a fugit de acasă. Acesta este Jez, fratele lui care l-a găsit și l-a adus acasă.

– Ce băiat curajos! spuse doctorul, luând mâna lui Jez și strângând-o. Ce s-a întâmplat?

– Se întâmplă ceva ciudat cu Luka, răspunse Jez.

– Ce vrei să spui? Are febră? Are frisoane?

– Nu.

– Atunci nu pricep de ce vă îngrijorați, zise doctorul.

– Astăzi... el era... cam absent. A căzut într-un somn profund.

– Poate că e doar obosit, zise doctorul. Foamea, frământările și iarna lungă și crudă i-au slăbit puterile.

Dădu pe gât băutura și comandă alta. Jez scutură din cap – una fusese de ajuns pentru el. Ceea ce băuseră era prea dulce și prea tare. Voia să meargă acasă. Încăperea începu să se încălzească și mai mult, vocile deveniră mai gălăgioase, iar vocea lui Dimitri era cea mai puternică dintre toate.

– Trăim aici, văzându-ne de treaba noastră, făcând pâine, de ani buni și uite ce se întâmplă! strigă el.

– Ce se întâmplă?

– Știi și tu foarte bine, morar prost ce ești! urlă Dimitri. Oamenii aflați de o parte a muntelui s-au certat cu oamenii de pe cealaltă parte. Se certaseră pentru o stâncă pe care stăteau caprele lor pentru că ambele părți și-o revendicau. Începuseră să se lupte și se aliaseră cu militarii. Unul dintre ei a ajuns șef. S-a instalat în castel și și-a luat o mașină mare și lucioasă. Acest comandant militar priva de libertate pe toți cei pe care nu-i plăcea.

– Apoi alt tiran a venit la conducere, oftă doctorul. Și mai mult război, și mai multe mașini. Recolta a fost compromisă și oamenii au început să se învinuiască reciproc și să se certe.

– Militarii au răscolit satele. Au început să se lupte între ei, strigă Dimitri. Toată vrajba, resentimentele și suspiciunile au fost reaprinse și toată lumea se lupta cu toată lumea. Nimeni nu știe cu adevărat de ce.

Jez îi asculta. Ceea ce spuneau părea o nebunie.

„Vrajbă și resentimente, și suspiciuni...” Jez își aminti cu înfrigurare de Vaskalia.

GHEARA URIAȘĂ

Simlin stătea într-un ungher pe întuneric sorbindu-și supa. Oase de aripi de liliac i se înțepeniseră în gât și fu nevoit să bage degetul și să le scoată. Totuși, supa era caldă și suficientă cât să-și astâmpere foamea. Se gândi cu jind la biscuiții și cornurile cu măr ale orfanilor și la chicotele lor. Oare i-ar da și lui o bucată de biscuit?

Simlin aștepta. Focul se stinse. Sfarmă-Oase nu se întorsese. Mama sa plecase. Ea ar putea să-l certe dacă focul s-ar stinge de tot, deoarece astfel dușmanii și spiritele rele ar putea coborî pe horn fără să fie arși și omorâți. De aceea, băiatul încropi un foc mic.

Nu știai la ce să te aștepți de la mama sa. Niciodată nu știai ce urmează să facă. Simlin știa acum că mama sa nu-l va iubi niciodată.

Se târî de-a bușilea către patul de elefant al mamei lui. Avea mirosul ei. Mirosul ei era sărat ca acela al vântului care bătea tot drumul până acolo sus, dinspre mare și care era ca de varză stricată. În seara asta se mai adăugă un miros. Era miros de flori uscate. El văzu cutia de pudră albă, rujul unsuros de culoare roșie și un lichid galben lipicios într-o sticlă.

Își strecură cu băgare de seamă mâna pe deasupra patului și nimeri sub perna pietroasă. „Acolo“...

Își trase mâna înapoi și privi smocul de păr negru, cârlionțut, curat și moale.

„Trebuie să fie părul băiatului orb. Mama va face o păpușă hăiat, cu bucle de păr adevărat și va înfinge în aceasta ace în puncte dureroase.“

Când își trase mâna înapoi, Simlin simți o durere ascuțită pe propria piele. *Au!* Se holbă în jos la o tăietură în mâneca sa și privi cum sângele roșu aprins izvora și răsărea prin urzeală ca și cum ar fi fost un model țesut. Își duse mâna la gură și începu să sugă locul sângerând. Făcuse oare mama sa o păpușă Simlin? „Te rog, nu...“

Se sprijini de pat și clipi nedumerit.

O gheară străpungea salteaua de pe pat. Simlin nu mai văzuse niciodată o gheară atât de mare. A cui era? Ce avea de gând Mama să facă cu ea? Gheara nu fusese acolo dintotdeauna.

Cu gura încă pe rana sângerândă de pe brațul său, Simlin se retrase cu genunchii îndoiți, până când spatele său atinse peretele și nu mai putu înainta. Continuă să se holbeze la acea gheară. Cu o mișcare bruscă, aceasta se retrase.

Simlin stătu lipit de perete toată seara. Nu îndrăzni să ațipească. Orice era sub acea saltea ar fi putut să iasă afară și să vină după el.

PURTĂTORUL DE CUVÂNT

Jez era plictisit. Oamenii încă vorbeau la nesfârșit despre ceea ce pornise războiul. Ce confuz era totul!

– Eu nu am știut niciodată de ce se războiesc ei, se plânse un fermier, dar cineva a aruncat podul în aer, iar eu nu am mai putut să-mi duc animalele la târg.

– Oricare dintre ei putea fi un dușman, spuse Dimitri. Se suspectau între ei fie pentru felul în care se rugau, fie pentru că unii mâncau carne de pasăre, iar alții carne de porc, dacă se spălau pe cap vinerea sau duminica, ori dacă forma ochilor lor era diferită de cea a familiilor din satul din valea următoare.

– Apoi, toți străinii au venit cu avioanele, răcni proprietarul livezii, speriiind toți bătrânii și făcând un curent care a măturat toate fructele din pomi. La naiba cu ocupanții! Încă mai sunt lupte și se aud împușcături.

– Și jafuri.

– Și bombe.

– Și nu este nici curent electric, nici poștă, nici școli ori alimente, sau medicamente pentru spitale.

– Într-o zi nu a fost nici chiar pâine.

Urmă o clipă de liniște.

– Aia nu a fost din cauza războiului, recunosc Dimitri. Am avut o problemă cu drojdia și de aceea îmi cer scuze din toată inima. Dar chiar și atunci a fost din cauza certurilor din drum. Vechi vrajbe, gelozii și vorbe. Pământului nu-i pusă de noi. A mai fost și acea iarnă teribilă.

– Ne-am făcut-o cu mâinile noastre, murmură morarul. Pământul ne-a pedepsit.

– Ascultați-mă! zbieră Dimitri, urcându-se pe masă. Iată-ne blocați în acest sat distrus care era odinioară atât de înfloritor și ospitalier. Copiii satului sunt orfani, într-o școală care stă să se dărâme pe ei și pe care ocupanții nu au reparat-o *deloc*. Ba mai mult, ei au bombardat chiar și străvechiul nuc.

– Nu, nucul a pierit din cauza înghețului, explică proprietarul livezii.

Cârciumarul înaintă unduindu-se printre mese cu tăvi de băutură pe fiecare braț. Dimitri luă o băutură în fiecare mână, iar Jaz gândi în sinea sa: „O, te rog nu mai bea, Dimitri, Katrin s-ar putea supăra pe tine...”

Și-ar fi dorit ca Dimitri să meargă acasă, dar brutarul își turnă lichidul din ambele pahare pe gât apoi le aruncă în foc. Tropăi și bătu din picior încât masa se legănă.

– Ne vom reclădi viețile, urlă Dimitri.

– Da, da, veni strigătul celorlalți, ceea ce făcu ca vechiul han să se zgâlțâie din toate încheieturile.

– Vom cere să ne dea cele trei B-uri.

– Care sunt alea trei B-uri, brutarele? urlă Peter, șoferul de autobuz, râgâind ca o broască uriașă.

– Bani, bărbați și bunuri! zbieră Dimitri.

– Bani, bărbați și bunuri! urlară cu toții.

Goliră paharele dintr-o sorbire, apoi aruncară paharele în foc.

– Vă rog, nu faceți asta, nu-mi pot permite, îi rugă hangiu.

– Să bem pentru oraș, băieți, zbieră brutarul cu fața roșie, ridicându-și pumnii în față, dansând și unduindu-se ca un boxer.

Urmă o lungă pauză, apoi bătrânul doctor spuse:

– Eu nu sunt șșșigur că ei ne vor așșșculța pe noi. Ne vor lua drept niște fazani-țărani gălăgioși din munți.

Se așternu liniștea. Doar focul se mai auzea trosnind și șoferul de autobuz râgâind.

– Noi ar trebui să avem un... ăăă... turnător de cuvânt adică... ăăă, un purtător de cuvânt, un lider care să vorbească în numele nostru, spuse doctorul. Bău îndelung, plescăindu-și buzele, pe când ceilalți așteptau înclinându-se respectuos. Este timpul să avem un purtător de cuvânt. Înainte, toate satele aveau unul.

– Deja avem omul potrivit pentru asta, râgâi Peter.

– Nu, nu avem, strigă Dimitri, bălăngănindu-se pe masă.

– Ba da, avem, spuse Peter. Te avem pe tine. Tu ești purtătorul nostru de cuvânt. Cine e de acord ca Dimitri să fie cel care ține discursuri?

– Uraaaa! strigară ei, ridicând mâinile în aer. Îl vrem pe Dimitri!

Se îmbulziră spre Dimitri, îl apucară de picioare, îl dădură jos de pe masă și îl purtară pe brațe în jurul hanului.

Lui Jez îi era atât de cald încât simțea că va exploda. Își dorea ca toată lumea să se oprească din țipat și din ciocnit pahare.

– Dimitri, hai să mergem, stăruie Jez. Katrin cred că vrea să se ducă acasă și eu va trebui să o înlocuiesc și să am grijă de Luka.

– Lasă-l în pace, băiete, strigă cineva. Katrin va înțelege. Ar trebui să își vadă lungul nasului.

Dar Jez nu putea să mai suporte nici o secundă în plus lunul cu aerul încins și plin de fum, așa că strigă:

– Ne vedem mai târziu, purtătorule de cuvânt!

Apoi se grăbi să plece.

Oamenii îl cărară pe Dimitri în jurul hanului împleticindu-se, dar triumfători. Dimitri începu să se întrebe dacă nu cumva visează.

– În ce m-am băgat? Sunt un brutar, nu un afurisit de politician. Puneți-mă jos, băieți! Trebuie să mă trezesc devreme.

El căzu pe podea și începu să bâjbâie căutându-și paltonul. Se încruntă când simți o greutate în buzunar. Băgă mâna, scoase acel lucru și se uită de aproape cu atenție.

Un chip micuț și ciudat îl privea.

– Este timpul să mergem acasă Alfonso, mormăi Dimitri către broșuța țestoasă și se pierdu în noapte cu mersul său stângaci.

Dar ce se auzea? O voce îl striga încet pe nume:

– Dimitri! Dimitri!... Vino înapoi. Am ceva pentru tine. E ceva ce vrei.

CAPUL DE FANTOMĂ

La căderea amurgului, băiatul și rândunica încă zburau departe de oraș.

– Arată altfel față de pământul deasupra căruia am zburat de dimineată, spuse Luka. Întunericul nopții îl întrista. El știa că, odată ajuns acasă în corpul lui, din nou nu va mai vedea și încă nu își găsisese mama. Am vrut s-o găesc de dragul lui Jez, rândunico, și mai ales pentru binele meu.

Rândunica era dornică să ajungă la cuibul ei. Își adună ultimele forțe să-și îndeplinească această dorință. Era obosită, dar nerăbdătoare. Plutea ceva rău în aer. Nu mai adia nici vântul, iar întunericul părea că își ține respirația, așteptând să se întâmple ceva.

– Ești sigură că suntem pe drumul cel bun? zise Luka, gândindu-se iar cât de diferită era lumea de sub ei.

Luna nu se vedea. Pământul dispăruse. Luka nu văzu nici un contur și nu percepu nici o mișcare. Se puteau afla oriunde. Rândunica coborî mai jos și pământul începu să se întrezărească. Luka își aruncă ochii asupra unor nori mici și luminoși în întunericul nopții și își dădu seama că erau bobocii albi ai gardurilor vii.

Rândunica se înalță din nou pentru a nu se lovi de copaci.

Luka auzi *bătăi de aripi* care fâlfâiau zgomotos și ritmic în aerul dens. Păreau să se apropie cu hotărâre.

– Nu te îngrijora, micuță pasăre, o liniști Luka pe rândunică. Probabil că este o bufniță care oricum nu poate să ajungă până aici.

Cerul era înțesat de nori. O parte din ei răspândeau o lumină galbenă-verzuie. Această lumină misterioasă se strecura din ce în ce mai mult spre marginile norului cenușiu ca o aureolă. Încet-încet, prinse contur luna. Luka o văzu strălucind pe penele de pe capul rândunicii și luminând ceva ce se apropia de ei.

– E un cap de fantomă! Un cap fără corp! strigă el.

Lumina lunii pieri, dar chipul străveziu continuă să zboare către ei. Luka observă că era unit cu un corp cu aripi înguste și ascuțite. Creatura își îndreptă privirea către ei. Luka văzu că avea ochii firoși, încercuiți cu alb, iar privirea îi era de gheață. Observă un cioc încovoiat și simți un curent de aer cald mișcat de bătaile neobosite ale aripilor. Era un uliu.

Luka simți că rândunica era înspăimântată, dar el avea o rezervă mare de forță pe care putea să i-o transmită micii păsări. Puterea spiritului băiatului și neînfricarea lui o îndemnară pe rândunică să meargă mai departe. El își transpuse mintea și toate gândurile în corpul mic al păsării. „Zboară! Zboară spre casă! Salvează-te!”

Dar rândunica era atât de obosită!

Păsărea cu cap de fantomă deschise ciocul și scoase un sunet înfiorător.

Luka recunoscă acel sunet. Își aminti cu groază, foarte limpede însă, de ceea ce îl atacase pe munte înainte de a cădea în Prăpăstiile Lumbului.

– Zboară mai repede! Zboară mai sus! Putem să facem asta! Putem! insistă Luka, dar speranța lui se stinge.

Se temea că rândunica epuizată ar putea să moară din cauza efortului. Numai cu câteva zile în urmă ajunsese din călătoria sa de mii de kilometri peste mare.

Sub ei fâlfâia din aripi acea pasăre cu cap de fantomă. Nu voia să renunțe până când nu îi sfâșia în bucăți.

Luka se gândea la un mod de scăpare, dar durerea era mistuitoare, iar lupta fără speranță. Dădeau greș. Pierdeau din înălțime, din viteză și își pierdeau și puterile.

Rândunica bătu din aripi și se înălță în zbor. Luka simți cum îi îngheață inima de frică. Tot ce putea să facă era să zboare cât mai sus ca uliul care îi pândea să îi piardă din vedere.

Departe, jos, Luka zări lumini difuze și mici ca niște licurici. Ele dispărură aproape toate odată. „Sunt lămpi și lumânări din satul meu. Acolo sunt orfelinatul și brutăria, dar, dacă încercăm să coborâm până acolo, ne va prinde uliul. Mergi tot așa, rândunico! Îndreaptă-te spre munți!”

Luka văzu înaintea lor un înger negru plutitor. Era maiestuos. Zbură către ei. Avea o aureolă în jurul corpului. Venea din ce în ce mai aproape de Luka și de rândunică, pironindu-i cu ochiul lui întunecat.

— E un vultur auriu! Nu avem nici o șansă! Vom fi sfâșiați de amândoi, strigă el.

Vulturul se îndrepta încet către ei și rândunica firavă se clătină din cauza valului de curent făcut de zborul acestuia. Luka văzu ochii limpezi și aurii ai vulturului.

De fapt, vulturul nu îi fixase cu privirea pe ei, ci pe pasărea cu cap de fantomă de sub ei.

Vulturul se năpusti în jos ca o săgeată spre uliu. Cele două păsări se înlănțuiră și se luptară pârând a fi o singură pasăre cu două ciocuri, patru aripi și patru gheare.

Rândunica, dezorientată, zbură când încolo, când înapoi printre nori de pene. Era ca și cum un uriaș și-ar fi sfâșiat

pernele cu cuțitul, învăluindu-le într-o furtună de fulgi și pene. Stropi strălucitori de sânge cădeau pe pământ. Aripile lălfăiau într-un zgomot aproape surd, ciocurile jupuiau carnea, iar Luka auzi scâncetul vulturului și țipătul înăbușit al păsării cu cap de fantomă.

Între cele două păsări se afla rândunica neajutorată.

CUM DE STRĂLUCEȘTE GRĂDINA TA?

Dimitri nu văzu cine îl striga.

– Dimitri? Vreau să îți fac o propunere. Este o chestiune de viață și de moarte... Vino în grădina mea.

Dimitri își dădu seama că ajunsese la casa cu cinci pereți. Văzu acea siluetă îndesată și auzi foșnete și plesnituri în timp ce Vaskalia dispărea în tufișurile încâlcite de plante înalte. El nu se gândi prea mult și se duse împleticindu-se după ea. Un crin ce se clătina îl bătu ușor pe umăr. O frunză cu vârful ascuțit îl zgârie pe mână. Gângăniile îi pișcau genunchii și un fluture de noapte catifelat și gras se ciocni de fața lui.

Dimitri clipi către o floare care părea că-l privește cu jind. Avea o stamină portocalie luminoasă care se curba ca limba unuiameleon. Se simțea amețit. Dacă ar fi leșinat în grădină, nimeni nu ar fi știut vreodată unde era. L-ar fi mâncat plantele.

– Ce?

Stelele căzuseră în grădina Vaskaliei. Ierburile și frunzele lungi erau stropite cu mici luminițe care străluceau și îi făceau cu ochiul. Câteva luminițe erau chiar deasupra unor ciuperci negre lipicioase.

Vaskalia se întoarce în fugă către locul unde Dimitri se lăsa îngreșat. Fața ei bătea în verde. Culese una din micuțele stelute, îi înșfăcă mâna și i-o puse în palmă.

– Dar de ce a dispărut? întrebă el.

– Pune-o jos și privește-o, râse Vaskalia.

Dimitri o aruncă înapoi pe o frunză. Luminița verde reapăru.

– Doamna Licurici strălucește pentru a-și chema adevăratu dragoste, strigă Vaskalia.

Zâmbi apoi cu șiretenie către el, fluturându-și genele. Dimitri văzu că acestea erau acoperite cu negru și că obrații verzui erau pudrați intens. În mintea sa obosită el și-o imaginea pe Katrin cea înaltă cea cu pielea îmbujorată de soare și vânt. Ar fi dat orice să vină Katrin să-l salveze.

– Dar de ce sunt *toate* în grădina ta?

– Creaturile magice se simt atrase de mine, croncăni ea. Am și o alee cu plante. Aș putea să-mi aduc licuricii să facă lumină la un festival de vară. Nu și aceia de pe ciupercile negre desigur, se confesă ea, aruncând un mic punct luminos de pe o ciupercă, deoarece aceștia au fost deja otrăviți.

Vaskalia se strecură în apropierea lui. Nici chiar mirosul florilor de noapte nu putu să acopere mirosul stătut al trupului ei nespălat.

– Vara este timpul să ne alegem iubiții, Dimitri.

– Atunci, te rog, nu mă alege pe mine.

– Mi-am ales iubitul cu mult timp în urmă. L-am ales pe tatăl lui Luka, Gabriel. Dar el m-a refuzat. Apoi, *ea* l-a furat. Acea Evangelina, acea străină, acea stricăță.

– Era din cealaltă parte a muntelui, asta-i tot, scrâșni Dimitri, și apoi el s-a însurat cu *ea*, Vaskalia, nu cu tine. Sunt ani și ani de-atunci, așa că încetează, te rog!

Dimitri se simțea ca și când ar fi putut să-i smulgă furia în bucăți mari lipicioase și să le arunce cât mai departe. Ceva îl înțepă în picior. Încercă să se tragă deoparte, dar ea îl înșfăcă de cot și șopti:

– *Eu aș putea să-i asigur lui Luka adăpostul perfect.*

– *El e fericit locuind cu mine.*

– *Dar eu îi înțeleg harul. Din trecutul său înnegurat vine o putere grozavă. Eu știu lucruri despre familia sa pe care nimeni altcineva nu le știe. El este în pericol locuind cu tine.*

– *Minți, strigă Dimitri atât de tare încât florile se traseră înapoi.*

– *Eu aș fi mama perfectă pentru Luka, insistă ea. Viața sa scurtă va fi plină de pericole. Numai eu știu ce este de făcut. Și aș putea face ca acest lucru să merite efortul din partea ta.*

Ea șoptea chiar în urechea lui Dimitri. Grădina începu să se învârtă prinzându-l în hora ei. Dimitri se învârtea în cerc, mereu, mereu, neputincios împreună cu flori de vis și luminițe, și parfumuri amețitoare, și întrebându-se de ce oare nu era nici o *pasăre* în grădină.

Auzi cuvintele Vaskaliei ca și cum ar fi venit din depărtare. Ea vorbea de promisiune și plăcere. Lumina verde îi ilumina fața, făcându-i ochii multicolori ca opalul și strălucind pe buzele ei întunecate.

– *Hai, Dimitri! Eu aș putea să o fac pe Katrin cea înaltă să se îndrăgostească de tine nebunește, cu pasiune, în așa fel încât ea nici să nu știe ce a lovit-o. Cu numai o vorbă aș putea să o fac să uite totul despre „Cum-l-o-chema“ care a plecat la luptă. Gândește-te la asta. Eu voi prepara licoarea de dragoste numărul douăzeci și trei, câteva hapuri în ceaiul ei, un cântec sau două, cincizeci de ace înfipite într-o păpușă de-a bărbatului ei și ea este a ta Dimitri, ea este a ta. Și eu mă aleg cu băiatul orb.*

Dimitri simți că-i vine să vomite. Alungă niște molii de pe gura sa și își scărpină brațul. Preț de o clipă capul său se lungește, iar coșmarul păru să se oprească. Atunci, strigă:

– Ascultă-mă! Eu nu-l voi trăda pe Luka. El o are pe Katrin cea înaltă, pe Jez și pe mine să-l îngrijim. De ce nu te ocupi de propriul copil în schimb? Au! Inspiră brusc, umflându-și pieptul și încordându-și burta ca și cum ar fi fost înjunghiat. Au! Altă durere îi lovi tâmpla stângă.

Văzu cinci fețe ale Vaskaliei, fiecare schimonosită de răutate.

– O să-ți pară rău că m-ai refuzat, Dimitri Founari, țipă ea.

ȘOARECII CHIȚĂITORI ȘI URSUL MORMĂITOR

Dimitri intră cu zgomot pe ușa brutăriei.

– Dați-mi o cafea, repede, se răsti el la Jez. Își scoase haina și era aproape să o agațe în cârligul din perete, când se opri. Se gândi preț de o secundă, apoi scoase din buzunarul hainei sale țestoasa Alfonso, pe care o așeză pe dușumea. Se învârti împrejur, încruntându-se. Nu mi-ai pregătit încă nimic pentru copt, tună el. Tu știi că mie îmi place ca totul să fie gata chiar în secunda în care cobor scările.

Jez evită să-i spună că încă nu era timpul. În schimb, zise:

– Luka încă nu s-a trezit.

Dimitri rămase tăcut. Stătea cu spatele la Jez. Își freca stomacul cu o mișcare circulară ca și cum ar fi încercat să obțină sunetul ciocnirii paharelor. Începu să se plimbe în sus și în jos cu mâinile în buzunare. Jez turnă apă pentru cafea. Așteptă ca zaful să se așeze și să dea savoare băuturii.

– Mă bucur că ai salvat țestoasa, zise Jez. Privește, pisoii lovesc cu lăbuțele carapacea țestoasei. Ar vrea ca aceasta să iasă afară și să se joace împreună. Poftim cafeaua.

Dimitri căscă întinzându-și brațele deasupra capului.

- Cum de ești așa de musculos? spuse Jez, încercând să-l lăcă să iasă din pasa proastă în care era. Brațele tale par așa de puternice! Ale mele arată așa de slabe...

Dimitri se întoarse și privi spre Jez ca și cum nici nu ar fi știut cine era acesta. Apoi, ceva parcă se șterse de pe fața lui și spuse:

- Îmi pare rău, eram la kilometri distanță. Și îmi pare rău că am fost prost dispus. Am întâlnit-o pe Vaskalia pe drumul de întoarcere de la han. Sau, mai degrabă, ea m-a întâlnit *pe mine*.

- Atunci așa se explică pata portocalie de pe obrazul tău?

- Mmm... poate. Dimitri își duse mâna spre pata de polen de pe obrazul său. Dar Luka este în siguranță cu mine.

- Ce vrei să spui?

- O, am să-ți explic cândva.

Dimitri se învârtea în jurul lui Jez cântărindu-l din ochi.

- De ce ești tu așa deodată îngrijorat de felul cum arăți? N-are nici o legătură cu acea femeie drăguță de la orfelinat, nu-i așa?

Jez își cufundă bărbia în piept pentru a ascunde roșeața din obraji.

- Eu îmi doresc doar să am un corp mai puternic.

- Nu este nimic în neregulă cu corpul tău. Toți ne dorim să fim altcineva. Tu nu crezi că și eu aș vrea să fiu la fel de înalt ca tine, Jez? Nu crezi că și eu aș vrea să mă uit la Katrin de sus *în jos*, și nu de jos în sus? Singurul mod de a fi mai înalt este să stau pe un scaun și să am pe cap pălăria mea de brutar.

- Ăsta-i alt lucru de care sunt nemulțumit; părul meu este *nefolositor*, spuse Jez, încercând să-și netezească părul zburlit. Arăt ca un arici.

– Cel puțin tu mai *ai* ceva păr.

– Cel puțin tu ai mușchi adevărați.

– Aha, mormăi Dimitri, sorbindu-și cafeaua. Am un secret, Jez.

– Spune-mi-l, te rog.

– Bine. De vreme ce mi-ai făcut o cafea atât de bună, o să-ți spun. Puse jos ceașca de cafea și, cotrobăind prin dulapul de bucătărie, murmură: Acum unde le-oi fi pus oare? Reveni clătînându-se, cărând niște greutateți și punându-le pe dușumea, alături de Jez. Iată, spuse el. Acum, ridică una din greutateți.

Jez se holbă la părțile lucioase ale bucății negre de metal din fața sa. Se aplecă spre aceasta. Dimitri strigă:

– Nu! Îndoaie-ți genunchii, altfel o să te doară spatele. Urmărește-mă!

Genunchii lui Dimitri scârțâiră ca un chițait de șoarece atunci când își îndoi picioarele. Atinse podeaua, se cutremură ca de frig și înșfăcă ambele greutateți.

– Uau, e nemaipomenit! exclamă Jez. Cât de departe poți merge?

Din cauza dinților încleștați de efort, Dimitri nu putu să răspundă. Broboane de transpirație îi apărură pe nas, iar venele de pe fruntea sa deveniră albastre, proeminente.

Ținu greutatețile lipite de piept, preț de câteva secunde, scuturându-se și gemând prelung. Apoi, mormăind ca un urs, le ridică deasupra umerilor pentru o fracțiune de secundă.

– Stai, oprește-te, Dimitri! Îți vor ieși ochii din cap.

Dimitri se așeză pe dușumea trăgând cu greutate aer în piept.

– Nu am mai făcut asta de ceva timp. Pfui! Dar ăsta-i lucrul care mi-a făcut mușchii ăștia, Jez.

Ridicând acele fiare?

Se numesc greutateți, nu fiare.

Jez îngenunche lângă el studiind greutatețile.

De unde le-ai luat?

De la morar. El are o mulțime de greutateți pentru a-și cântări făina. Fierarul a sudat două din ele unindu-le cu o tijă de metal astfel ca eu să le pot mânui. El a făcut asta bineînțeles la recomandarea mea.

Bineînțeles.

- Va trebui să le folosești în fiecare zi. Dimineața și seara.

- Le voi folosi, le voi folosi! strigă Jez. Cu siguranță ele te-au transformat într-un om sănătos și puternic. Dimitri... deși nu e treaba mea... dar de ce tu și Katrin nu... adică vreau să spun că voi amândoi formați așa un cuplu fericit.

Dimitri se ridică și își făcu el însuși de lucru cu cele necesare activității de dimineață, adică cu făina și drojdia. Jez aduse vasul cu semințele albăstrui de mac și vasul cu ulei întrebându-se dacă nu cumva spusese ceva rău.

În cele din urmă, Dimitri zise:

- Deoarece Katrin cea înaltă nu este liberă.

- Ce înseamnă că nu este liberă?

- Katrin a fost măritată. La începutul luptelor, soțul ei – numele lui era Karl – a înșeuat calul, l-a încărcat cu alimente, păture, pușca și ceva muniție, și a sărutat-o pe Katrin luându-și la revedere. Apoi a încălecat și s-a alăturat luptătorilor pentru libertate din pădure.

- Și?

- Câteva săptămâni mai târziu, calul s-a întors acasă. Singur. Katrin nu și-a mai văzut soțul de atunci. Își ține calul

pe câmp, lângă casă. Dimitri oftă și ochii i se umplură de lacrimi. De-atunci, ea nu a mai scos nici un singur cuvânt.

Jez nu știuse nimic despre trecutul lui Katrin cea înaltă. Nici nu-i trecuse prin minte că ea ar fi *avut* un trecut. Katrin doar luminase brutăria, zâmbind, făcând prăjituri și răsfățând copiii. Cât de puține știa el despre viețile oamenilor!

ATAAC ÎN PICAJ ASUPRA BRUTARULUI

Dimineața următoare, devreme, rândunelele zburau în cercuri deasupra grădinii lui Dimitri ca și cum acesta aruncase un pumn de ancore albastre, de oțel în înaltul cerului. Câteodată, ele plonjau atacându-l pe brutar încât acesta trebuia să poarte pălărie, ceea ce i se părea stânjenitor, deoarece lui îi plăcea să simtă mângâierea soarelui pe porțiunea cheală a capului său.

El stivui lemnele în roabă și le duse înăuntru. Le așează bucată peste bucată în coșul pentru lemne, apoi se întoarse spre Jez.

– S-a trezit Luka?

– Nu. Nici nu s-a mișcat. Doarme de multă vreme. Lasă-mă să te ajut, Dimitri!

– Sunt sigur că tânăra Imogen te place cu sau fără mușchi.

– Nu-i nimic de făcut în privința lui Imogen, replică Jez, roșind. Eu doar... ei bine, mie îmi place să fiu în formă și pregătit pentru orice.

Fără să vrea Dimitri se gândi la acea față vicleană, verde.

– Vei fi *nevoit* să fii pregătit pentru orice, spuse el.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că există o povară pe care familia ta trebuie să o poarte. Și s-ar putea mai mult ca sigur ca și tu să porți o parte din ea. Dimitri își făcu singur de lucru punând coajă de scorțișoară la pisat, bodogănind: E timpul, am făcut câteva checuri cu scorțișoară...

– Încetează să mai schimbi subiectul, Dimitri. *Te rog*, ce ți-a spus Vaskalia seara trecută?

– Bine. Vaskalia vrea ca Luka să locuiască cu ea.

– Numai peste cadavrul meu, urlă Jez.

Se repezi de-a lungul brutăriei și lovi cu sete cuptorul. Se roti și se holbă la Dimitri ca și cum *acesta* era dușmanul său.

– Vaskalia pretinde că știe totul despre familia voastră. Chestiuni pe care nimeni dintre noi nu le cunoaște... Și mi-a promis niște lucruri. Dimitri își ținu răsuflarea exact ca atunci când Vaskalia îi șoptise secrete la ureche. Își dădu seama că îl privea cineva și se întoarse cu o privire vinovată pe față. Katrin, m-ai speriat.

Ea se îndreptă spre masă, luă o cană în palme și se uită iscoditor la Dimitri parcă adresându-i o întrebare. El știa că ea auzise absolut totul.

– Nu, Katrin, nu am lăsat-o pe Vaskalia să-mi facă acea licoare. Cel puțin, nu până acum, spuse el.

Katrin puse cana înapoi pe masă. Privi în ochii lui Dimitri îndelung, iar fața lui se înroși treptat devenind stacojie ca o prună. Katrin urcă scările să facă niște ceai și atunci Jez șopti:

– Dimitri ce se întâmplă? Ce ți-a promis Vaskalia?

– Ea a zis că poate să o facă pe Katrin să se îndrăgostească de mine cu pasiune dacă i-l dau pe Luka.

– Te rog, spune-mi că nu ai fost de acord.

Dimitri se prăbuși peste masă. Jez văzu lacrimi în ochii lui și simți o împunsătură de durere. Dimitri era așa de puternic și jovial... Oare ce l-ar fi putut face să plângă astfel?

Mi-e rușine să spun, dar am fost tentat și *încă sunt...*
 ( ) iubesc pe Katrin. Doresc să-și împartă viața cu mine. Dar...
 Dar?

Vă iubesc pe amândoi, băieți. Și, ce crezi, Katrin m-ar muni iubi vreodată dacă ar ști că v-am trădat? Voi sunteți ca ni copiii mei. Vaskalia știe că nu va obține nici un ajutor din partea mea.

Jez își puse brațele în jurul micuțului brutar și-l îmbrățișă cu putere.

– Katrin ține la tine orice ar fi. Ești așa un tip de treabă! Poate te va iubi și fără intervenția Vaskaliei.

Și gândi: „Te rog să nu-ți schimbi niciodată gândurile. Și te rog să n-o lași vreodată pe Vaskalia să-l ia pe Luka sub puterea ei“.

ÎN ZĂPADĂ

După teribilele țipete și altercații ale păsărilor învrăjbite, liniștea munților era profundă.

Luka se trezi în lumina argintie care se strecura printre stânci. Afară, cerul azuriu se ivea printre piscurile golașe. Mai jos, o adâncitură ca un bol era plină ochi cu zăpadă.

Troienele se puseseră în mișcare. Făpturi albe, cu urechi lungi se alergau în cerc. Ca la un semnal nevăzut, acestea se întorceau și alergau în cealaltă direcție. Sute de iepuri țopăiau la soare lăsând dâre în zăpadă.

Dar sus în crăpăturile munților, rândunica lui Luka nu se mai mișca. Luka nu o mai simțea respirând.

— Ai extenuat biata pasăre.

Vocea era purtată peste tot de vântul care bătea printre vârfurile munților. Cuvintele răsunau, iar ecoul lor le făcea să pară aidoma notelor muzicale. Luka adulmecă mireasma de ienupăr ars și de lemn de mesteacăn, și atunci știu că era omul cu părul de gheață, omul din visele lui.

— Ai ales bine, Luka. Însă te porți încă prea aspru. Băiat nesăbuit! I-ai riscat viața.

Nu am vrut asta.

Tu nu gândești cu mintea *ei*. Asta este ceea ce trebuie să facă un șaman. I-ai extenuat trupul plătând și i-ai secat toată energia. Acum s-ar putea să nu mai poată zbura vreodată înapoi spre casă.

Dar vulturul a venit să ne salveze, strigă Luka.

Vulturul *nu* a venit să te salveze *pe tine*. Vulturul a venit să-și apere cuibul și adăpostul de o pasăre care zbura prea aproape de teritoriul său. De ce ar trebui să aibă vulturul grijă de oameni?

Luka suspină:

– Nu am găsit-o pe mama.

– Nu, dar poate că ai găsit alte lucruri.

– Dar la ce e bun harul acesta dacă nici măcar nu o pot aduce pe mama înapoi?

Nu primi nici un răspuns. Luka privi îndelung scobitura muntelui. Iepurii se jucau de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru un moment auzi urletele și văicărelile corului de lupi. De ce nu putea el să îl vadă pe acest om cu părul de gheață? El trebuia să fi fost. Luka simți că vocea aceea îl desconsidera. Îl făcea să se simtă lipsit de valoare.

Vocea se auzi din nou. Era mai blândă și venea dinspre altă parte a muntelui.

– Luka, tu știi că eu te veghez, dar nu pot să fac mai mult decât să îți ofer sfaturi. Sunt un șaman de demult. Tu devii un Băiat Șaman. Acest dar este pentru toată lumea, dar grăiește prin tine. Folosește-l căci altfel îl vei pierde. Învață cum să îl folosești și vei readuce satul tău la viață. Unii oameni te pot ajuta, iar alții vor acest har pentru a face rău și tu ești mereu în pericol din cauza lor.

Cuvintele răsunară în ecou unul după altul ca într-un joc de domino.

– O vezi pe Pisica Norilor? Ia-ți putere de la ea.

Pe muntele opus, Pisica Norilor stătea într-o spărtură în stâncă, căptușită cu blană. Doi pui mici se rostogoleau în culcușul călduros, lovind-o încet pe mama lor cu labele mari și pufoase. Pisica Norilor deschise gura și căscă. Ea merse de-a lungul stâncii.

Luka îi privi omoplații alunecând sub blana ei bogată. Pisica Norilor se opri. Își întoarse capul mic și rotund și se uită îndelung peste prăpastie, cu ochii ei ca pepitele de aur și cu pupilele rotunde. Știa că el este acolo. Luka se simți atras de acei ochi.

– Te rog, nu lăsa rândunica să moară! o imploră el.

Cum privea el în ochii Pisicii Norilor, parcă un sentiment de siguranță îl năpădi, încălzindu-i corpul.

Rândunica plăpândă începu să respire lin. Gâfâia. Pieptul ei micuț palpita. Păsărica își deschise ciocul. Era atât de slabă! Se puse pe picoarele mici și ciudate, își întinse aripile și începu să își curețe penele de un albastru cobalt. Era pregătită pentru a pleca spre casă.

– Dar înainte de plecare, micuță pasăre, spuse Luka, trebuie să mănânci și să bei apă ca să îți recapeți forțele.

NORII DE BEZEA

În această dimineată, Katrin cea înaltă se îndrepta spre muncă fără eșarfa sa. O pală de vânt îi sălta părul castaniu. Norii de pe cer erau pufoși ca albușurile de ou pregătite pentru bezele, iar Katrin simțea că are arcuri sub tălpi și poftă să zâmbească. Totul va fi mai bine.

Se întrebă dacă nu fusese prea dură cu Dimitri cu o zi în urmă.

Deschise ușa brutăriei. Franzelele erau aliniat pe tăvi, gata de a fi băgate la cuptor. Dimitri și Jez se agitau fără rost în preajma lor.

Katrin își ascunse zâmbetul când trecu pe lângă ei și urcă scările să facă ceaiul.

Jez și Dimitri se relaxară ascultând jetul apei umplând ceainicul, ceștile și bolul de zahăr așezate pe tavă.

Apoi auziră strigătul lui Katrin. Nici un cuvânt, doar un strigăt de bucurie.

Luka se trezise.

Deodată dorea să meargă la orfelinat să-și spună povestea copiilor.

– Sigur că ai voie, zise Jez cu un zâmbet larg.

Jez se uită la copiii strânși în jurul lui Luka. Ochiul lor erau tulburi și adumbriți. Acei ochi văzuseră atât de multe lucruri, făcându-i neîncrezători, dar în această dimineață străluceau în așteptarea povestirii lui Luka.

„Ei meritau să asculte povestea lui Luka și să fie fericiți pentru un timp, gândi Jez. Ce păcat că e numai o poveste!“

— Și despre timp, de asemenea, strigă Aidan, târșindu-și fundul printre perne. A trebuit să aștept *o veșnicie* pentru a asculta o poveste nouă. Unde ai fost în tot acest timp?

— Am fost în înaltul cerului, cu o rândunică. Și a fost ca și cum aș fi dansat, strigă Luka, aruncându-și brațele în lături și înălțându-și fața către tavanul orfelinatului. Am fost dirijorul cerului. Rândunica și cu mine am dansat printre nori. Pe deasupra norilor, pe dedesubt, împrejurul lor și pe cerul albastru, albastru. Am văzut pământul departe dedesubt, arăta ca o pătură mare peticită cu păduri și câmpuri, un cal și ape strălucitoare. Am văzut satul și brutăria și orfelinatul. Toate sunt atât de mici!

— Pe mine m-ai văzut, Luka? strigă Lisa, sărind în sus și în jos.

— Nu, mi-e teamă că nu te-am văzut. Poate erai încă în pat, Lisa.

— Ce ai văzut acolo sus? întrebă Ellie.

Luka își lăsa capul pe-o parte. O ciocârlie. A țâșnit drept în sus, vuuu! Era așa de mică, dar cânta un cântec atât de puternic, aș spune asemănător cu felul în care obișnuia să ne cânte Eva. Un cântec cu triluri, care urca spre cer.

Făcu o pauză, iar Aidan începu impacientat să bată toba cu vârful degetelor pe brațul scaunului în care stătea. Luka îl

auzi, dar în același timp putea auzi și altceva, de asemenea. Acele șoaapte, din nou. *Papă-lapte, idiot, cap sec...*

– Rândunica a fost drăguță să te ia și pe tine, nu-i așa? Întrebă Ellie.

– Da, a fost, spuse Luka încetișor. Și a fost cea mai bună dintre toate păsările cerului.

– Bam, bam, bam! Bum, bum! strigă Florin, apăsându-și obrazul cu bucata de lemn pe care o aținti apoi spre Luka, astfel încât acesta își trase capul speriat.

– Dar ai văzut și ceva pinguini acolo sus? întrebă Daniela.

– Nu. Nici unul. Dar am văzut lăstuni. Și lilieci.

– Era pe-acolo și vreo pasăre mai mare? întrebă Ellie.

– Da. Era un vultur. Avântându-se și planând asemenea unei corăbii negre cu aur de jur împrejur. Aripile sale băteau ca niște tobe mici și era tot atât de mare ca o barcă de călătorie. Acesta ne-a urmărit, spuse Luka, tremurând.

Nu spuse mai mult. Ar fi putut să-i sperie pe copii. El nu dorea să-și amintească acea luptă înfiorătoare.

– Nu vă speriați de vultur copii, spuse Imogen, este doar o poveste, dar vocea ei era nesigură.

Își furișă privirea spre Jez, dar nu ar fi vrut să-i întâlnească ochii.

Atârnând cu capul în jos agățat de grinzi, Simlin șuiră amenințător: „Idiotule! De ce nu a fost și Sfarmă-Oase în povestea ta? Mama îl trimisese afară la vânătoare. Pun pariu că l-ai văzut“.

– Luka, îl muștră Aidan. De ce ai zburat în înaltul cerului cu o rândunică?

Luka își sprijini capul în mâini. Aidan îi puneă întotdeauna întrebări la care el nu ar fi vrut să-i răspundă.

– Hai, te rog! insistă Aidan.

– Căutam pe cineva.

– Pe cine? L-ai gasit? Poate era tatăl tău...

– Încetează, Aidan, îl apostrofă Eva. Ești la fel de rău precum un câine de vânătoare.

Luka nu-și găsi cuvintele. Îi venea să plângă. Acea șoaptă pătrunzătoare nu dispăruse încă și, dacă mama sa chiar fusese în oraș, el tocmai ratase șansa de a o găsi. Dăduse greș. Nu dorea ca Jez să știe pe cine căutase el pentru că ar fi foarte dezamăgit că Luka nu o adusesese acasă.

Așa că doar clătină din cap.

„De ce îi spusese oare femeia aceea lui Jez că o văzuse pe mama noastră în oraș?“ Din nou auzi vocea șamanului spunând: „Alții îți vor darurile tale... “

Luka dormi până târziu dimineața următoare. Merse să se așeze la soare, ascultând rândunelele, și se întrebă de ce nu o visase pe mama sa. De obicei, el privea în sus în ochii ei argintii când se trezea, dar nu și astăzi. Însemna asta ceva rău? Își încordă fața împotriva altei dureri pe care Aidan i-o stârnise. *Tatăl.*

Luka nu s-ar fi gândit niciodată la tatăl său. El nu voia să-și amintească de faptul că *avea* un tată.

Ușa brutăriei se deschise brusc.

– Hei! Iată-mă! strigă Jez, țâșnind în curte.

Luka îl auzi cum își scoate cămașa aproape sfâșiind-o, apoi îl auzi gâfâind, tropăind, rostogolindu-se și afurisind din cauza exercițiilor care acum aveau loc în fiecare clipă liberă. Se auzeau zgomot de greutatea izbite de pământ, precum și gemete, și înjurături pe măsură ce Jez încerca să le ridice.

Luka chicoti la auzul văicărelilor lui Jez, apoi auzi voci vesele afară în stradă, clicul zăvorului de la poartă și

ciorovăiala copiilor pe trotuarul de vizavi. Vocea Evei se auzi cu autoritate:

– Așteptați, cu toții. Nu mai împingeți!

În timp ce căută cu stângăcie să-și tragă cămașa pe el, Jez îndrugă, bâlbâindu-se:

– Bu... bună, Imo.

– Nu speriați rândunelele, gălăgioșilor, spuse Luka, deoarece una dintre ele este foarte obosită.

– Marele șef Luka, scrâșni Aidan. Lasă-mă jos, Eva!

– Noi am ieșit afară pentru o plimbare. Așa că ne-am gândit că am putea să-ți facem o vizită, spuse Imogen. Apoi îi șopti lui Jez: Câteva oameni au trecut pe la orfelinat. Nu vreau să audă copiii.

Luka o auzise deja.

– Ce oameni?

Jez o conduse în brutărie, unde Katrin și Dimitri stăteau la masă cu ceștile de cafea în față.

– Doi bărbați și o femeie. Au încercat să pătrundă în forță, dar Eva a tras zăvorul.

– A trebuit să fac asta. Ei chiar voiau să intre, spuse Eva. Spuneau că vor să ia câțiva copii pentru a-i duce în case și familii noi.

– Mie nu mi-au trezit nici un pic de încredere, strigă Imogen. Jez, au spus că se vor întoarce.

– Vă voi construi o casă sigură, făgădui Jez. Până una-alta, vă voi monta mai multe încuietori și...

– Și ai face mai bine să reperi gaura din acoperiș, spuse Luka.

Jez se holbă în jos spre el.

– Tu nu ar trebui să tragi cu urechea, Luka. Și apoi, nu aveai cum să vezi o gaură în acoperiș decât dacă ai fi fost deasupra orfelinatului.

Jez își mușcă buzele. Povestea lui Luka plutea pe deasupra vieților lor. Apoi Jez spuse hotărât:

– Dacă *este* vreo gaură în acoperiș, am s-o astup.

– Trebuie să merg la oraș, așa că o să-ți cumpăr unelte de acolo, anunță Dimitri.

– Dar de ce te duci?

Dimitri își plimbă ceașca de cafea de colo-colo, amestecându-i zațul și zise:

– Am de gând să cumpăr o furgonetă. Îmi trebuie o camionetă, să fac livrările. Katrin a început să coacă plăcintele cu brânză din nou. Afacerea s-a relansat. Oamenii încep să se întoarcă în sat. Și mai este ceva ce ar trebui să știți cu toții.

Îți împinse ceașca din fața sa și îi privi drept în față: Am fost ales ca Purtător de Cuvânt.

Luka își făcu loc spre Dimitri și-i strânse mâna. Apoi spuse:

– Asta înseamnă că trebuie să mergi la întunecatul castel roșu și să ceri ajutor. Și să repara Ceasul din Turn.

– Cum se face de știi tu despre castel, Luka? îl întrebă Dimitri.

Dar Luka ignoră întrebarea și zise:

– Când vei fi Purtătorul de Cuvânt vei mai cânta? Vreau să dansez. Și vreau ca tu să cânti din nou, Eva, cu minunatul tău glas.

– Poate am să mai cânt... spuse Eva cu îndoială.

Pe Jez începu să-l doară stomacul. Se simțea de parcă încă ar mai fi purtat centura sa grea de amulete de plumb. Cum își putea Dimitri permite să cumpere o dubiță? Îi dăduse oare Vaskalia bani? Și Luka începuse să vorbească ciudat din nou, crezându-și poveștile, ca și cum acestea ar fi fost adevărate.

În simți cum fața îi devine rece ca gheața și albă ca varul de
mădă; se simți ca o migdală care-și leapădă coaja maronie în
apă fierbinte.

Buzele lui Luka se răsfrânseră ușor în acel mic zâmbet
secret care-l înnebunea pe Jez, ca și cum acesta ar fi plecat
undeva fără el, undeva într-un loc periculos și misterios.

BANDA DE FANTOME

Simlin alergă iute ca un iepure înapoi de la orfelinat. Casa cu cinci pereți mirosea îmbietor a friptură, ceea ce-l făcu să-și dorească să mănânce, să mănânce și iar să mănânce.

Cu siguranță, de astă dată, nu mai era de la supa de liliac.

– Aa, iată-te, copilul meu! spuse Vaskalia, cu o voce plăcută, pe care el nu i-o recunoștea. Ghicește ce am pus în tocană? Simlin mirosi, clipind din ochi.

– Cred că morcovi portocalii, roșii, cartofi și ceapă, verzituri și...

Mamă-sa spuse mai departe:

– E plină ochi de ierburi bune și condimente. Boabe verzi de piper și sare din mare.

Puse un polonic de tocană într-un bol făcut dintr-o simplă carapace de țestoasă.

Simlin strănută din răspuțeri. Scorpionul de pe fruntea sa îi produse mâncărime, dar burtica îi chiorăia așa de crâncenă, încât nici nu-i păsa de scorpion. Întinse mâinile după bol.

În mijlocul tocanei lipicioase, era o uriașă bucată de carne. Să fi fost o găină? Simlin văzuse găini rătăcind mândre și

încrezătoare prin împrejurimile satului în primăvara asta. Nu-și amintea să fi mâncat vreodată măcar una. Ar putea fi asta Sfarmă-Oase?

Simlin înșfăcă bucata de carne din castron și își înfipse dinții în ea. Mmm! Nicicând nu gustase ceva atât de gustos. Degetele sale alunecară pe bucata de carne unsuroasă, dar le va linge mai târziu.

Mamă-sa urmărea cu capul dat pe o parte cum Simlin rupea bucățele de pasăre de pe os și bea din castron.

– Mai vrei? îl întrebă ea.

– Da.

Urmară alte două castroane pline. Dar când ea îl întrebă încă o dată, Simlin scutură din cap. Deodată se simți foarte rău.

Ea îl înșfăcă de încheietură.

– Dar noi avem nevoie să te îngrășăm, să te facem puternic.

Își azvârli capul pe spate și începu să râdă încât gușa îi tremura dintr-o parte în alta. Simlin auzi acea notă înaltă în vocea ei care însemna *rănire*. El văzu acea străfulgerare ca de amnar în ochii ei. Semnul scorpionului începu să-l mănânce din nou, îngrozitor. Mamă-sa încetă să mai râdă și-l privi. Simlin o plăcea mai mult când aceasta îl ignora. Dar el trebui să o întrebe:

– Pentru ce? De ce să mă faci mai puternic?

– Ai niște secrete față de mine, nu-i așa, Simlin? Ei bine, și eu la rândul meu am câteva față de tine.

Sări peste pat, împiedicându-se. „Oh, nu. Gheara.“

Vaskalia se încordă mormăind și cu mâinile ei mici porcești apucă și ridică salteaua de pe partea ei. Se auzeau trosnete, pocnete și se simțea un miros ca de pește stricat.

– Privește Simlin, cârâi ea. Privește ce este dedesubt.

Simlin crezu la început că salteaua era așezată pe o enormă fantomă.

El văzu o piele imensă de care atârnavă peste tot rămășițe de viețuitoare moarte. O piele răsucită de șarpe, cu un model aducând cu pietrele de caldarâm. Două aripi prelungi. Un cioc. Dinți galbeni ca pietrele funerare. O pereche de carapace goale. Ceva ce nu mai văzuse până atunci, un sac pestriț cu tentacule care se bălângăneau. Un pește plat cu orbitele ochilor goale. Un os de hering cu țepi ca niște franjuri. Erau darace, bucăți de lanț ruginit, un cuțit curbat precum și o coadă soioasă de pisică.

La capătul cel mai de sus al pielii erau coarne de cerb de care atârnavă fâșii de catifea.

Și mai era acea gheară uriașă...

— Iată mantia șamanului, mârâi Mama. Aceasta este mantia spiritului de schimbare care dansează înăuntrul și în afara creaturilor, înăuntrul și în afara oamenilor, de asemenea. Oricine o poartă așa va fi Puternicul. Ea lovi ușurel pielea cu dragoste și șopti: Stăpânește o bandă de fantome, are o suită numai a ei. Toți cei care au purtat-o vreodată vor merge pe urmele noului șaman.

— Morți? bâigui Simlin.

— Morți și vii îl vor urma pe noul șaman, cârâi ea. Și indiferent cine poartă această mantie va fi cel mai puternic dintre toți.

Simlin dori să se despice pământul în două să alunece înăuntru și să dispară. Își scutură capul atât de strașnic încât crezu că dinții o să-i sară afară din gură. „Nu eu. Eu nu-mi doresc să port vreodată această piele împruțită.“ Sări în lături și se chirci într-un colț, plănuiind cum să procedeze, atât de alb la față că mamă-sa nu știa ce-i putea trece prin minte.

„Acel copilăș orb cu puterea de a fi o pisică mare și pasăre... cum putea el să facă toate astea?“

DIN VREMEA CÂND KATRIN CEA ÎNALTĂ ERA FETIȚĂ

Katrin cea înaltă puse tava cu prăjiturile în formă de fluture în cuptor pentru a le rumeni. De dimineață, bătuse ouăle cu suc de lămâie pentru brânza cu lămâie. Acum ea începuse să frământa aluaturile pentru plăcintele ei cu brânză. Mâinile cu degete subțiri și fine se mișcau cu iuțeală prin unt și făină.

Ea auzi păsările și se opri să privească prin fereastra mică. Rândunelele se agitau mișcându-se cu agilitate în și în afara magaziei de lemne. Pisica Syrup se rostogolea pe spate și visa să prindă una. Pupilele ochilor ei verzi se îngustaseră ca un vârf de săgeată în lumina soarelui. Pisoii ei se jucau năpustindu-se asupra umbrelor. Orfanii se jucau în curte. Katrin adăugase încă un zăvor în partea de sus a porții de la intrare, deoarece nu uitase cum veniseră acei trei străini. Copiii se cățarau urcând și coborând dintr-o veche căruță țigănească pe care Dimitri o găsisese abandonată pe drumul către mare și pe care își pusese în gând să o vopsească și să o decoreze cu stelute aurii, flori și ornamente.

Afară în grădină, Katrin o urmărea pe Lisa care încerca să convingă cășeaua neascultătoare să îi aducă înapoi bețele aruncate de ea. Aidan stătea în roaba lui Dimitri. De acolo el dirija pe oricine cu vocea lui autoritară și din când în când țipa:

– Plimbă-mă, Eva!

Maria stătea cu broasca țestoasă în poală, lovindu-i ușor carapacea, în timp ce Erin încerca să o facă să mănânce roșii. Florin se furișa prin grădină scoțând sunete diverse, rostogolindu-se și apucându-se de gâtlej.

Katrin cea înaltă îl vedea pe Luka stând rezemat de perete. Asculta sporovăiala celorlalți copii, dar el nu se amesteca în poveștile lor. Ea înțelese că mintea lui era în altă parte.

Când era mică, mama ei îi spusese lui Katrin o poveste despre cineva pe care îl numea șaman. Lui Katrin îi plăcuse povestea. Ea nu văzuse însă niciodată un șaman. Până acum.

Mama lui Katrin îi spusese atunci:

– Un șaman poate să-și conducă spiritul său să intre într-un alt corp, într-un urs sau bivol sălbatic, sau chiar într-un vultur.

– Și într-o furnică?

– Da, chiar și într-o furnică. El poate să împartă putere creaturilor.

– Când pot să văd și eu un șaman? Curând? Ce creatură va fi aleasă cea mai puternică? insista micuța Katrin, deoarece în acele vremuri ea nu se prea putea opri din vorbit.

– Poate într-o zi, draga mea, îi răspundea mama ei. Uneori într-o familie se naște un șaman, fiu sau fiică. Acest lucru însă poate aduce necazuri familiei. Șamanul se află printre noi în vremuri de restriște. El călătorește cu puterea creaturilor sale și aduce înapoi viață pentru oricine. Când moare, își lasă glasul în munți pentru a-l călăuzi pe următorul șaman.

Mama ei îi spusese că un șaman era un povestitor înăscut, plin de talent, care iubea pământul și energia sa. Uneori oamenii erau invidioși pe puterea sa. Dar mama lui Katrin o avertisese că nu era sigur niciodată că șamanul își va folosi darurile sale numai în slujba binelui. Circulau povești de o extremă cruzime despre șamani din cealaltă parte a muntelui.

Așadar, un șaman era o ființă periculoasă, în mod special atunci când era un copil fără mamă.

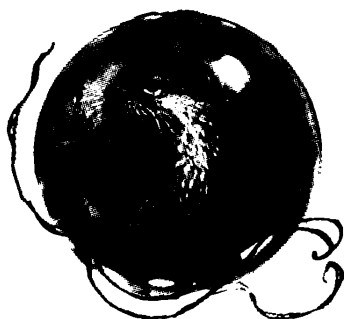
„Exact ca Luka. Un băiat nesăbuit.“

Katrin cea înaltă se încruntă privind în jos în bolul cu aluat deoarece mama ei nu îi spusese că în familia lui Gabriel se născuse un șaman. Katrin înțelesese că Luka este șamanul. Darul fusese adus de vânt printre munți precum o ceață deasă. Katrin căpătase puțin din acesta, destul însă pentru a-l vedea pe Luka în bolul de sticlă, cu acel leopard de zăpadă așteptându-l în apropiere. Ceva asemănător, din nefericire, trăiseră și Vaskalia și fiul ei slăbănog. Dar Luka era plin de acest dar. Orb fiind, el ar putea să se întoarcă spre interior atent la viața sa spirituală. El nu ar mai fi distras de lumea de fiecare zi, iar ochii săi ar vedea dacă li s-ar da posibilitatea.

Katrin cea înaltă se simțea apropiată de Luka. De acum înainte îl va veghea și se va asigura că Dimitri îl va proteja ca un tată. Katrin zâmbi în timp ce se gândea la Dimitri. Cu siguranță, *acesta* nu avea nici un dar spiritual. Katrin nu credea nici că Jez ar avea această înzestrare, dar ei erau cu toții acolo pentru a-l iubi și sprijini pe Luka.

PARTEA A III-A

VARA

*Omul cu părul de gheață se plimbă pe marginea râului.
Somonii sar peste pietre și o știucă așteaptă în penumbră.*

*Urșii se leagănă deasupra cascadei,
iar o vidră doarme pe mal în josul râului.*

*Omul cu părul de gheață spune:
„Luka, tu ești un șaman acum. Ești plin de daruri.*

*Dar alții le vor dori pentru ei înșiși.
Fii atent însă, există mai multe mantii de șaman“.*

1

VRĂJI MALEFICE

Luka alergă afară în arșița verii chiar spre calul nărăvaș care venea cu zgomot în josul străzii. Calul se cabră ocolindu-l pe Luka și scoțând scântei din caldarâmul care mirosea a praf de pușcă. Își acoperi capul cu mâinile strigând:

– Ho, Jir, ho!

Jez alergă cu pași mari afară din brutărie, strigând:

– Ai fi putut fi ucis, băiat nesăbuit.

– Prostii, spuse Luka.

Stătea pe vârful degetelor picioarelor și vorbea cu calul până când încetă să mai tremure.

– Ai evadat de la Katrin, nu-i așa? Cal rău ce ești! Apoi începu să danseze. Își pocni degetele și începu să cânte: Voi merge la Marele Castel Roșu. Eu voi merge la Marele Oraș Rău.

– Nu sunt sigur că te voi lăsa să mergi, bodogăni Jez.

– Trebuie să mă lași, Jez. Dimitri are nevoie de susținerea mea pentru a le cere ajutor generalului și celorlalți comandanți de război.

– Dimitri seamănă cu un gangster în vechiul său costum în dungi, râse Jez, apoi devenind din nou serios, spuse:

– Luka, să-i stai aproape fiecare clipă. Acolo vor fi bandiți și soldați, și...

Jez se opri. Își aminti de Vaskalia.

„Castelul Roșu va fi periculos pentru Luka, dar nu atât de periculos ca faptul de a rămâne aici.“

Jez și Dimitri se luptară să aducă jucăușul cal de munte între dârlogii căruței țigănești; Dimitri strigă:

– Grăbește-te, Peter!

– De ce mergem noi cu această căruță șubredă? mor-măi Peter.

– Pentru că tu ți-ai răsturnat autobuzul ca să eviți o capră, iar acum acesta nu mai merge, îi replică Dimitri.

– Încetați să vă mai certați voi doi, spuse Luka.

Jez îl ajută să urce în căruță tocmai când Katrin cea înaltă, plecată în urmărirea calului fugar, se apropie gâfâind. Își ridică brațele pentru o îmbrățișare de rămas-bun.

Luka stătea înghesuit între Dimitri și Peter, în timp ce căruța se îndepărta gonind către ieșirea din sat. Își ridică fața către soare și auzi păstăile de semințe coapte plesnind de căldură. Pământul uscat se crăpa sub roțile uriașe. Căruța săltă peste o groapă din drum și Luka sări în sus chicotind proteste. – Au, protestă Peter. Ar trebui să mă lași pe mine, brutarule. Cunosc drumul ăsta ca pe propriul buzunar.

– Katrin mi-a împrumutat *mie* iapa, spuse Dimitri. Este deci responsabilitatea mea.

– De unde a luat ea calul ăsta? întrebă Luka. Și este un *el*, nu o *ea*.

– Nu fi obraznic, Luka, spuse Peter. Toată lumea știe că ești ciudat. Ești la fel de ciudat ca toate poveștile alea vechi.

Luka deveni tăcut. Da, *era* diferit, și asta îl făcea să se simtă foarte singur.

Apoi simți că era apăsător în jos, iar Dimitri îi șopti:

Trecem pe lângă casa Vaskaliei. Apleacă-te să nu fi văzut.

Luka simți că este acoperit cu ceva. Judecând după mirosul de tutun stătut, cu jacheta lui Peter. Luka rămase nemișcat. Ascultă ritmul copitelor calului și simți tensiunea celor de o parte și de cealaltă a sa, până când Dimitri ridică jacheta înșpră de pe el și spuse:

– Poți să te ridici din nou. Nu poate să te mai vadă acum.

Luka își ridică mâinile spre fața lui Dimitri. Îi atinse fruntea și sprâncenele ca niște omizi păroase și simți fața lui Dimitri încrețindu-se cu un zâmbet.

– Katrin cea înaltă ar putea să o învingă pe Vaskalia *oricând*, spuse Luka. Așa crede Jez.

Dimitri nu era așa de sigur de acest lucru. Katrin cea înaltă era puternică, iar puterea ei venea din bunătate. Dimitri nu credea că ea ar putea să se confrunte cu vrăjile și făcăturile din vechile magii ale Vaskaliei. Forța *acesteia* venea din răutate. Așa că spuse:

– Stai cu cei care te iubesc, Luka. Ești în siguranță cu mine în următoarele două zile și tu mă poți ajuta să găsesc cuvintele potrivite la Castelul Roșu.

– Este ceva ce trebuie să cumpărăm pentru festivalul de vară?

– Nu cred, spuse Dimitri. Tot ce avem nevoie este muzică, mâncare și pe noi înșine. Acum, că o să ajungem la Castelul Roșu, te rog, nu mai cădea în una din transele tale.

Luka își întoarse fața într-o parte și zâmbi. *Transe...* așa vedeau ei, așadar, călătoriile spiritului său. Cum ar putea el să le explice darurile cu care fusese înzestrat?

În dimineața aceasta fusese doar el însuși, călătorind cu Dimitri și Peter prin dulceața ținuturilor de țară cu parfum de fân și trifoi uscându-se la soare. Se gândi cu tristețe la micile animale ucise de cosași, nagâții și iepurii care cuibăriseră pe sol.

Când se vor întoarce de la oraș, el ar putea să-și dea frâu liber spiritului său din nou. De data asta se va gândi cu mare atenție ca să nu pună în pericol făptura înzestrată cu putere. Avea de gând să-l facă fericit pe Jez căutându-i lucrul perfect pentru a fi sculptat.

Peter începu să-și răsucescă o țigară. Cotul său ascuțit îl împungea pe Luka în coaste.

– Cine a trăit în această căruță țigănească înainte s-o găsești tu, brutarule? întrebă Peter.

– De unde să știu eu? Era abandonată. Am reparat roțile și am vopsit-o. I-am agățat o potcoavă de cal deasupra ușii și chiar i-am atârnat o căpățână de usturoi pentru a îndepărta spiritele rele.

– Oricine-ar fi trăit în această căruță și-a îngropat umbrele dedesubt, zbieră Peter. Așa procedează ele de fapt. La noapte, umbrele lor vor ieși la iveală și ne vor înhăța.

– Simt miros de sărat, Dimitri, spuse Luka.

– E marea. Drumul se bifurcă în curând. În stânga spre oraș, iar în dreapta spre mare... este un tractor pe drum înțesat cu oameni până sus.

– Sunt foarte tăcuți, spuse Luka.

– Sunt refugiați. Îți pot spune asta după ochii lor. Struni calul și strigă: Urări de bine tuturor, încotro vă îndreptați?

Omul care ținea mâinile pe volan ridică din umeri și răspunse:

– Noi vrem să mergem acasă în satul nostru, dar nu prea a mai rămas nimic la care să ne întoarcem.

Luka sesiză disperarea din glasul omului și zise:

- De ce nu mergeți în satul nostru, în susul drumului?

Acolo se află o brutărie bună.

- Îți mulțumim. Poate că o să mergem, spuse omul.

- Să nu mai inviți pe oricine în satul nostru, ciudatule, «Isâi Peter.

- Dar de ce n-aș face-o? întrebă Luka.

- Din cauză că tu nu știi cum sunt ei sau ce magii rele ar putea aduce. Înșfăcă hăturile de la Dimitri și urlă: Mișcă mârtoagă, mânca-te-ar lupii!

Calul înspăimântat își aruncă copitele în sus nechezând. O porni la trap în josul drumului spre oraș, trăgând căruța cu laturile strălucitor vopsite și cu cei trei pasageri emoționați în ea.

2

CINEVA LA FEREASTRĂ, CEVA LA UȘĂ

Simlin privi pe fereastră până când calul și căruța colorată se îndepărtară agale și dispărură din vedere. Vaskalia sforăia pe salteaua ei unsuroasă. Focul de lemne ardea trosnind în mijlocul podelei, răsucindu-se într-un fuior de fum ca o spirală, spre tubul îngust al coșului și în lături răspândindu-se în aer.

Simlin încercă să dea la o parte perdeaua, dar se înțepeni în mâna sa la fel ca o pânză de păianjen, așa că o îndepărtă cu putere spre peretele de lemn.

„Steluțe galbene și flori pictate pe un butoi strălucitor pe roți. Ai putea să dormi în interiorul aceluși butoi. Brutarul și Peter Autobuz... așa, dar unde este băiatul orb?”

Simlin se îndreptă cu pași iuți spre poliță, se ridică la nivelul ei și cotrobăi printre păpușile de înfipt ace, după globul magic, globul de sticlă. Își apropie fața de el. Ori de câte ori îl vedea pe băiatul orb în interior era acolo și o altă creatură cu el. Una care avea oasele umerilor tot atât de mari ca lamele de topor. Alta se mișca precum o formă de lună albastră întunecată. Astăzi nu era nimic.

Băiatul orb trebuie să fie acasă cu certărețul de frate-său ori poate la orfelinat cu femeia aceea frumoasă și *biscuiții*... Simlin își linse buzele cu o limbă ascuțită. Își frecă stomacul. Se îngrășase arătând ca un bol în partea din față, din cauză că mamă-sa îl tot îndopase. Îi ținea maxilarul cu forța și îi turna locana, asemenea unui râu cleios, drept în gâtlej.

– Te îngraș, tocmai pentru a fi gata pentru festivalul de vură, Simlin, în așa fel ca tu să fii pregătit să porți mantia de șaman, spuse ea cu vanitate.

Se auzi o ușoară bătaie în ușă.

Cine ar putea să fie? Era oare cineva de la butoiul strălucitor pe roți?

Pauză. Poc, poc, poc, poc. Mai tare.

Simlin strecură globul magic în pantoful scâlciat al mamei sale. Se holbă spre ușă. Ceva se prelingea pe sub ușă, pe podeaua pământie. Se lăți într-o mică băltoacă. Simlin adulmecă. *Sânge*.

3

LUKA ÎȘI DEZVĂLUIE SECRETUL

Calul de munte tropăia de-a lungul drumului. Dimitri cânta din răspuțeri, iar Luka se simțea mândru de a fi împreună cu bravul Purtător de Cuvânt și fremăta de speranță.

Poate că mama sa *era* în oraș. Dimitri ar fi putut-o observa grăbindu-se în josul străzii.

Dar, cum orele trecuseră pe nesimțite și roțile căruței cu coviltir huruiau, spiritul lui Luka se retrase încetișor. Cântecele lui Dimitri se stinse. Peter sforăia atingându-și cu zgomot dinții cu limba.

Luka își aminti ceea ce văzuse prin ochii rândunicii: castelul roșu ca sângele și liderii cu capetele rase. Ceasul de miazănoapte unde timpul fusese oprit, bătuit pe vecie de plânsetul femeii, omul care țintea cu arma, copiii înfricoșați, lihnii de foame și Moartea cu glugă și coasă.

Luka oftă. Simți mirosul frunzelor și sevei rămurelelor tăiate, și auzi vântul foșnind în copaci. Se grăbeau acum de-a lungul drumului din pădure, iar umbrele erau reci și pline de ură.

Luka ascultă cu atenție. Oare să fi fost bătaia vântului? Să fi fost vulturul care-l atacase în Prăpăștiile Lumbului și-l urmărise atunci când era întrupat în rândunică?

Peter se trezi și trase un vânt.

– S-ar putea să fie bandiți înapoia acelor copaci, murmură el.

– Încetează să te vaiți și să mormăi atât, omule, îl repezi Dimitri.

– Cum ți-e vrerea, brutarule. Eu am plecat.

Peter intră de-a berbeleacul în coviltir.

Dimitri spuse:

– Nu-ți fie teamă, acest cal se va mișca iute ca fulgerul dacă vrem noi asta. Își bătu apoi, cu gentilețe, ceva pe partea dreaptă. Și mi-am adus arma cu mine.

Luka însă percepse un tremur de frică în vocea sa.

Calul se opri și necheză cu teamă. Peter ieși târâș din coviltir, urlând cu mânie:

– Mișcă, mârtoagă, *mânca-te-ar lupii!* Unde e un băț?

– Nu-l lovi, țipă Luka, sărind din căruță jos în drum.

Bâjbâi până la gâtul încordat al calului asudat și își plimbă mâna prin coama lui neregulată.

– Ești în siguranță cu noi, Jir, șopti el.

Luând între palme nasul catifelat, suflă în nările calului. Acesta se calmă. Luka apucă strâns cureaua căpăstrului apoi se puseră din nou în mișcare.

– *Ăsta-i felul în care trebuie să te porți cu un cal*, spuse Dimitri.

Apucă mâinile lui Luka și-l trase înapoi pe banchetă. Luka ascultă tropăitul vioi al copitelor calului și se întreabă cum ar fi să fii cal. Visă cu ochii deschiși că aleargă tropăind din copite, cu coama și coada în bătaia vântului. Simți un fior de energie străbătându-i trupul. Mergeau la oraș pentru a pune

lucrurile la punct pentru toată lumea. Se gândi la Imo, Eva și la orfani, și la micul Stefan în pătuțul său, dar cel mai mult se gândi la răutăciosul Aidan. Aidan iubea povestirile lui Luka, dar numai pentru că-l făceau pentru un timp să uite de propria durere.

Se gândi la casa sa de la brutărie și zâmbi.

– Dimitri, totul va fi bine la castel, strigă el. Tu nu ești numai brutarul nostru. Tu ești purtătorul nostru de cuvânt! Tu ești eroul nostru, de asemenea!

Când Luka începu să simtă gustul prafului pe limbă, știu că erau aproape de oraș.

– Este un deșert de cratere de bombe și moloz, spuse Dimitri. Iată scheletul unui bloc de apartamente încă în picioare asemenea unei cutii de ouă goale. Nu e nici țipenie de om împrejur.

– Asta pentru că sunt cu toții morți, se văicări Peter.

– Nu, nu sunt morți, spuse Luka. Oamenii sunt înăuntru. Spre seară, soldații trag cu armele lor spre crenelurile castelului și fiecare intră în casa lui.

– De unde știi tu, ciudatule? Întrebă Peter cu suspiciune. Luka nu îi răspunse.

– Eu am plecat din nou înăuntru în casa *mea*, spuse Peter și Luka îl auzi târându-se înapoi în coviltir.

Dimitri spuse:

– Are dreptate, Luka. De unde știi *tu*? Tu nu ai mai fost în oraș. Când te scufunzi în acele somnuri adânci ce se întâmplă *de fapt*?

– Îmi transfer mintea în trupul altor creaturi, spuse Luka. Cu cât exersezi mai mult, cu atât reușesc mai bine. Sunt puternic și pot să văd. Alerg de-a lungul poalelor munților cu Pisica Norilor. Zbor către oraș întrupat în rândunică. Am văzut astfel castelul roșu-sângeriu.

Luka se așteptă ca Dimitri să râdă de el cu neîncredere. În loc de asta, el spuse:

- Auzisem vechi povestiri despre spirite întrupate. Nu am crezut niciodată că voi întâlni unul. Chiar crezi că tu ești un șaman?

- Știu că sunt. Nu-i pot spune lui Jez pentru că nu m-ar înțelege și ar fi îngrijorat din cauza mea. Te rog, păstrează secretul, Dimitri!

- Nu-i voi spune, Luka, dar mulțumesc că mi-ai spus mie.

Dimitri îi strânse mâna lui Luka, dar simți totodată cum i se cuibărește frica în minte. Acum, în sfârșit, înțelegea de ce Vaskalia îl dorea pe Luka.

- Mai bine am face un popas aici pentru noapte, spuse el, strunind calul.

Luka sesiză din nou acel tremur de frică în vocea sa.

- Ce se va întâmpla cu calul în timp ce noi vom dormi?

- Îl vom priponi în așa fel să poată ajunge la fân și la apă.

- Calul nu va mai fi acolo în zori, avertiză Peter, încercând să iasă înapoi pe banchetă. Va fi în oala cu tocană a cuiva, iar părul lui îndesat într-o saltea.

- Dar mai taci odată, domnule Gură-Spartă! strigă Dimitri.

Nimeni nu se odihni bine în acea noapte.

4

CEASUL DIN TURN

În dimineața următoare, ajunseră în oraș. Luka simțea că acesta se închide în jurul lor. Nu se auzea nici un cântec de păsărele, iar o rafală de armă automată îl făcu să tresară.

– Hei, țăranilor din căruța țigănească, spuse batjocoritor o voce. Unde crezi că mergi, grășane? Luka îl simți pe Dimitri lângă el întins ca o coardă și pe Peter de cealaltă parte tremurând ca un jeleu. Crezu că aude acel cuvânt: *Idiot*. Oare îl urmaseră șoaptele și aici?

Vocea încetă.

– Vagabonzi, spuse Dimitri. Au plecat, cred, dar Luka încă simțea că îi privește cineva.

Jez avea dreptate. Orașul *era* un loc periculos.

– Privește castelul, strigă Peter. Într-adevăr este la fel de roșu ca sângele.

– Este locul unde își țin prizonierii, spuse Luka.

– Ce prizonieri? Eu nu vreau să-i eliberez.

– Dar mai taci din gură, Peter, spuse Dimitri. Acum, noi trebuie doar să simțim pulsul locului.

– Deja *am simțit* pulsul locului, brutarule, și nu prea-mi place, mormăi Peter. Eu o să-mi caut câteva piese pentru autobuz și am plecat acasă repede.

– Nu vii cu noi la castel? întrebă Luka.

– *Nu*. Vezi toate acele figurine înțepenite în jurul Ceasului din Turn? Nu este o petrecere. Este Doamna Moarte cu coasa sa ascuțită și Doamna Foame, și Doamna Nebunie bătându-și copii. Se spune că în fiecare noapte acele statui alunecă în josul turnului și aleargă în jurul orașului prinzând oameni pe care îi iau cu ei. Nu vreau să fiu de față când se întâmplă astfel de lucruri.

– Dacă te-ar lua, nu am mai asculta acum văicăreala ta, îl repezi Dimitri. Am ajuns la parcul de mașini.

Pe măsură ce se apropiau, Luka simți mirosul petrolului. Auzi pași care se apropiau cu precauție de căruța lor.

– Bună dimineața, spuse Dimitri. Vreau să cumpăr o furgonetă.

Luka auzi replica morocănoasă a omului de la garaj:

– Iată, asta este.

– Oh, dar aveți doar una?

– Dar suntem în vreme de război, omule de la țară, sau nu ai observat?

– Încearcă-o, Dimitri, șopti Luka, apucându-l de braț în timp ce coborau de pe bancheta căruței.

– Vreau să fac un drum de probă, te rog, spuse Dimitri.

Luka auzi clinchetul cheilor, apoi omul spuse:

– Nu a mai fost condusă de luni de zile. S-ar putea să nu pornească.

Luka îi auzi încercând să potrivească o cheie și înjurături când aceasta nu se potrivea. Omul încercă o legătură întreagă de chei. În cele din urmă, auzi o cheie întorcându-se și o ușă deschizându-se. După trei încercări nereușite, motorul

bolborosi și reveni la viață. Cotrobăiră și se cățărară peste tot împrejurul mașinii. Luka se înghesui și apăsă arcurile cu un băț.

– Este perfectă, spuse Dimitri. Aici în spate este loc pentru tăvile de pâine și pot să pun perne peste scaunele astea ca niște găleți vechi.

– Dar îi va plăcea culoarea lui Katrin? întrebă Luka în timp ce se cățărau în camionetă.

– Da, este albă, spuse Dimitri. Albă cu portocaliu.

– Partea portocalie este ruginită, zise batjocuritor Peter. Așteaptă-mă să caut și eu componente pentru autobuzul meu. Luka îl auzi cotrobăind primprejur. În cele din urmă, Peter găsi ceea ce căuta și mormăi:

– Iată! Autobuzul meu va fi ca nou. Eu m-am cărat de aici, plec înapoi în sat.

– Ia aminte să ai mare grijă de cal și de căruță, îl avertiză Dimitri.

Luka ascultă copitele calului tropăind în timp ce se îndepărta spre ieșirea din oraș. Își închipui căruța țigănească sosind în satul său și simți că i se face dor de casă.

Când nu mai auzi tropăitul copitelor, îl apucă pe Dimitri de braț, trase adânc aer în piept și spuse:

– Acum, hai să mergem să-i cumpărăm unelte lui Jez.

Plecară lăsând furgoneta pentru a o lua mai târziu.

– Aceste maghernițe par să colcăie de șobolani, spuse Dimitri. La fiecare colț se află cerșetori, iar canalizările put.

Luka sări într-o parte când o mână ca o gheară îl apucă de picior și o voce se tângui:

– Ce ai pentru mine, micuțule?

– Ține aici, colega, răspunse Dimitri, ia o bucată de pâine. Hei, nu e nevoie să-mi strângi mâna.

Luka îl auzi pe cerșetor înfingându-ți dinții în bucata de pâine.

– Hai, Luka, spuse Dimitri cu asprime, iar câteva minute mai târziu, adăugă: Țasta-i locul pe care-l căutam.

Deschise o ușă și se auzi un clopoțel. Luka simți miros de lemn proaspăt, ulei și lac. Percepu și prezența oamenilor. O voce spuse:

– Ce doriți?

– Bună dimineața. Ce frumusețe de magazin! zise Dimitri. Aș dori să cumpăr niște unelte, vă rog.

– Ce fel de unelte?

– Pentru sculptat lemnul și piatra, interveni Luka.

– Aveți noroc. Avem un mic stoc de unelte care a supraviețuit războiului, spuse proprietarul magazinului căutând în spatele unui raft.

Luka își croia drum prin magazin atingând pensule și tuburi de vopsea, creioane și cuțite, dălți, pile și ciocane.

– Ce sunt acestea, vă rog? întrebă el.

Păreau moi și un pic uleioase.

– Sunt creioane colorate. Diferite culori, cu nuanțe foarte subtile și delicate, spuse proprietarul magazinului.

– Putem să luăm câteva pentru Imogen, Dimitri? Și niște cerneală pentru desenele ei?

– Sunt pe lista mea, răspunse Dimitri și Luka își închipui zâmbetul de pe fața lui.

În timp ce vânzătorul împacheta uneltele, creioanele și vopselele în hârtie maronie, legând pachetele cu sfoară, Luka simți conștient că era privit de cineva. Atinse mâna lui Dimitri. Acesta se întoarse. În spatele magazinului, în spatele casei de marcat, străluceau două fețe. Dimitri văzu un bărbat și o femeie. Aveau pielea arsă de vânt, pomeții netezi precum

platourile pietroase, iar ochii negri, ovali, în formă de prună, erau ațintiți plini de uimire asupra lui Luka.

Omul vorbea în șoaptă cu stăpânul magazinului care apoi îi spuse lui Dimitri:

– I-am luat la mine pe acești doi refugiați pentru câteva nopți. Doresc să știe cine este băiatul și de unde vine. Întrebă dacă băiatul cântă la tobă. Pare o întrebare stranie.

Luka zâmbi și întinse mâna.

Bărbatul păși înainte, trecu de casa de marcat și-i luă mâna, apoi femeia îl urmă. Era însărcinată. Omul îi luă mâna lui Luka și o atinse de burta ei.

– Este minunată, spuse Luka, știind că acolo înăuntru era un bebeluș strâns ghemuit precum un melc. Ea va avea o mamă și un tată, exact cum am avut și eu. Numele meu este Luka și sunt dintr-un sat din nord, aproape de munți.

Vocea omului era slabă, iar accentul diferit, așa că Luka trebui să se concentreze să asculte.

– Eu sunt Sith, iar ea este Ribî, soția mea. Noi te *cunoaștem*. Ia aminte la sfatul nostru, Luka! Trebuie să fii foarte atent oriunde ai merge.

– Cum se face de îl cunoașteți pe Luka? El nu a mai fost plecat de acasă până acum.

– Noi îl recunoaștem, spuse Sith. Noi știm ce fel de ființă este el.

Luka roși la cuvintele lor.

Dimitri clipi cu nedumerire. Cum puteau acești străini să știe cine era el, în timp ce prietenii și familia nu știau nimic? Dimitri nu voia ca Luka să fie socotit altfel decât ceilalți. Deși simțea că se putea încrede în acest om deoarece Luka îi arăta.

– De unde ești, Sith? întrebă Dimitri.

– Din cealaltă parte a munților. Trebuie să plecăm. Mantia șamanului a aruncat o umbră prea neagră asupra satului nostru. Este o mantie pentru cei care caută spirite rele. Eu sunt un muzicant, dar acum nu sunt lăsat să cânt în propriul sat.

– Un șaman nu ar trebui să arunce o umbră ca aceasta, cugetă Luka cu glas tare.

„Poveștile lui Luka ar putea fi adevărate la urma urmei, gândi Dimitri. Va trebui să-l protejez.“

– Și eu sunt muzicant de asemenea, spuse cu voce tare Dimitri. Vino și cântă în satul nostru, Sith! Vei fi bine-venit acolo.

– Am trecut prin satul vostru, pe la mijlocul iernii, spuse Sith.

– Atunci, te rog, treci din nou.

– Poftim, spuse vânzătorul așezând pachetele în fața lui Dimitri. Acum partea mai puțin plăcută.

Scoase limba concentrându-se în timp ce scria prețurile pe coletele învelite în hârtie.

Dimitri scotoci în buzunare după ochelari, apoi și-i așează pe nas. Verifică șirurile de cifre.

– Drace, uitasem cât de scumpe pot fi cumpărăturile.

Își luă pușculița din interiorul cămășii și așează monedele în fișicuri strălucitoare. Apoi mulțumi vânzătorului.

– Deocamdată la revedere, Luka și Dimitri, spuse Sith.

– La revedere, Sith... Ribî, răspunse Luka. Veniți să ne vizitați în satul nostru.

– Și adu-ți și instrumentele, spuse Dimitri. Vom cânta o muzică pe cinste. Luka, ține-te de haina mea. Cu pachetele astea nu mai am nici o mână liberă.

Luka înșfăcă colțul hainei și sări alături de Dimitri gândindu-se cât de mult se vor bucura Imogen și Jez de cadourile lor.

Dar ziua lui de vis fu stricată de hârșăitul și cadența bocancilor militari care se îndreptau direct spre ei. O voce repezită dădu un ordin. Bocancii amuțiră, trosc! Luka auzi respirația omului din patrulă și simți cu neliniște miros de transpirație și praf de pușcă. Erau lângă el... chiar lângă el.

– Dimitri? DIMITRI! urlă el în timp ce niște degete îi pătrundeau adânc în braț.

– Luați-vă mâinile de pe noi, urlă Dimitri.

Luka fu măturat într-o parte de bocancii în marș. Auzi în spatele său lovituri și pumni, și pe Dimitri strigând de durere. Luka se zbătu ca un pește în cârlig. Se simți revoltat și încercă să strige, dar în loc de aceasta lacrimile îi brăzdară fața.

Nu avea nici un rost să te lupți. Luka se lăsă condus cu dificultate. Bănuia unde vor fi duși, dar nu știa de ce.

GHIRLANDE DE GLOANȚE

Luka auzi bocancii tropăind de-a lungul podului mobil al castelului. Auzi din nou acel plânset nesfârșit care venea de dedesubt din celulele întunecate. Bocancii se opriră. Picioarele lui Luka atinseră pământul. Cu zdrăngănit de lanțuri și o pală iute de aer, podul mobil se ridica în spatele lor. O ușă se deschise cu violență. Luka fu săltat și cărat cu picioarele atârinate și cu mâinile rănite. Bocancii meraseră mai departe pe o scară de piatră rece, printr-o altă ușă, într-o cameră cu ecou, de-a lungul scândurilor dușumelei care se arcuiau sub greutatea lor. Se opriră din nou.

Camera era fierbinte. Luka strănută. Putea distinge miros de tutun, usturoi, cai, praf de pușcă, piei de capră și transpirație. Auzi oameni mutându-se de pe un picior pe altul, auzi zgomotul unei arme aruncate pe o masă și hârșăitul unui cuțit lung scos din teacă. Aștia trebuie să fie comandanții militari care luptaseră pe pământul lui de-a lungul celor patru ani. Acum ei se aflau într-un armistițiu dificil sub ocupație străină.

- D-Dimitri, murmură Luka.
- Sunt aici, Luka, șopti Dimitri.

Pachetele încă atârnavau pe degetele sale agățate în nodurile făcute de patronul magazinului, dar cineva le răsucise și mai mult. Îl durea. Dimitri își înălță capul și privi cu teamă împrejur. Văzu încrâncenare, fețe neîncrezătoare și ghirlande de gloanțe purtate ca și cum ar fi fost flori.

Un om înalt păși în cameră. Soldații își loviră tocurile arătându-și respectul. Ofițerii se mișcau și murmurau precum viespile. Nou-venitul purta o uniformă de culoarea pădurii cu epoleți aurii pe umerii săi largi. Păși spre scaunul din capul mesei, se adânci în el și își urcă picioarele pe masă. Pingecele cizmelor sale de culoare castanie erau atât de curate, încât Dimitri gândi că ar putea frământa pe ele aluatul pentru pâine.

La umărul său se opri un omuleț cu față roz cu o pălărie neagră. Omul cu față roz se întoarse spre Dimitri și spuse:

– Domnul General dorește să știe cine sunteți.

Dimitri trase adânc aer în piept și încercă să-și controleze tremurul corpului.

– D-Dimitri Founari. Brutar. Eu sunt Purtătorul de Cuvânt al satului meu.

Omul traduse pentru General care își azvârli capul pe spate și râse răsunător, arătându-și dinții strălucitori. Își scoase șapca cu emblemă aurie și o puse pe masă. Capul său ras strălucea, iar Dimitri se gândi la oasele peștilor de mare de pe plajă.

– Domnul General spune că și el este, de asemenea, un om care vorbește¹. Noi toți suntem oameni care vorbim. Sau suntem oare femei care vorbesc? Toate femeile vorbesc foarte mult, nu-i așa?

---

¹ Joc de cuvinte: în limba engleză „talking man“ înseamnă și „omul care vorbește“, dar și „purtător de cuvânt“, în funcție de context.

– Nu, Katrin cea înaltă nu vorbește mult, șopti Luka. Cine-i cel care vorbește?

– O acadea roz într-o pălărie, spuse Dimitri, dar nu îndeajuns de încet.

– Sunt Căpitan Lazslo, făcu cunoscut acadeaua. Interpretul. De asemenea, lucrez la informații. Ce faci cu băiatul ăsta, bucătarule gras? El nu poate fi copilul tău deoarece nu îți seamănă. Ești cumva traficant de copii? L-ai răpit pe băiat pentru a-l vinde pe piața neagră?

– Nu, urlă Dimitri. El a venit cu mine pentru a vă cere ajutorul. Satul nostru este în ruină după toate luptele care au avut loc. De atâtea ori nu am avut *nici* apă potabilă, *nici* electricitate, *nici* aprovizionare cu medicamente. Totul a fost dărâmat de război. Totul trebuie reparat. Sunt copii orfani de la distanță de kilometri întregi de sat.

– Unul dintre ei nu are picioare, altul este surd, iar câțiva nu pot vorbi și nici nu se pot juca, se plânse Luka.

– Domnul General vrea să știe de ce ai adus la oraș un copil orb, Brutarule Vorbitor.

– Iar eu aș vrea să știu de ce voi țineți oameni închiși în celule, ripostă Luka.

– Chiar vrei cu adevărat?

Acesta fusese Generalul. Vocea sa era profundă, ca un motor care pornește, iar Dimitri se dumiri că acesta nu avea nevoie de vreun interpret.

Fața Generalului era albă de furie.

– Fii atent băiatule, urlă el. Aceasta este o discuție care încalcă regulamentele. Acest pământ este ca un butoi de pulbere așteptând o scânteie.

– Știi că acolo sunt prizonieri, urlă Luka. I-am auzit plângând. Și mai știu că fiecare dintre ei este îngrozit de figurinele

blocate în fața Ceasului din Turn. De ce nu le reparați? Fratele meu ar putea să le repare. Toată lumea s-ar simți mai bine.

– Băiatul e mic, îi imploră Dimitri. A suferit în războiul ăsta. *Toți* am suferit.

– Continuă, Purtătorule de Cuvânt, în costumul tău de Al Capone, hai spune-ne totul despre asta, adăugă cu sarcasm Căpitanul Lazslo.

Luka își lăasă capul în jos în fața râsului batjocoritor. *Fan-faroni*, gândi el. Dimitri își puse mâinile la spate și încercă să stea drept și mândru așa cum Katrin cea înaltă îi arătase, trăgându-și umerii înapoi și scoțându-și pieptul înainte. Deschise gura, dar frica îi gătui cuvintele.

Așa că Luka spuse:

– Orfelinatul este o epavă. Va cădea peste noi. Trebuie să construim unul nou. Ne trebuie jucării. Și o rochie pentru Ellie, un scaun cu roțile pentru Aidan cel-care-trebuie-să-fie-cărat-peste-tot și o mulțime de cărți deoarece el este așa de plictisit încât devine răutăcios. Maria are nevoie de un aparat care să o ajute să audă, toată lumea cu excepția lui Aidan, are nevoie de încălțăminte. Și mai avem nevoie de un pat *adevărat* pentru Eva ca să nu mai fie nevoită să doarmă pe dușumea.

Văzând curajul lui Luka, Dimitri își aminti care era menirea lui acolo și uită umilința suferită.

– Dați-ne cărămizile de care avem nevoie să ne clădim viețile, ceru el. Dați-ne malaxoare de ciment și oameni care pot munci cu adevărat. Dați copiilor mâncare adevărată, pături, paturi și haine de care să nu le fie rușine să le îmbrace dimineața.

Luka spuse:

– Fratele meu este gata să sculpteze lucruri și să le vândă pentru a face bani. Și, uitați-vă la asta. Se caută sub cămașă și

scoase întinzând pe masă o bucată de hârtie, pe care o netezi cu dragoste, spunând: De ce nu cumpărați această pictură? Este a lui Imogen, fata care are grijă de noi. Ea spune că sunt munții. Și o va vinde. Pariez că e bună.

– Mmmm... e bună, recunosc Generalul. De fapt, este excelentă. Cred că pot să aranjez pentru ca mai multe asemenea pasteluri să fie colectate și vândute. Pictează această Imogen păsări și flori?

– Sunt sigur că ar putea.

– Pictează și animale?

Fusese cea mai amabilă, dar falsă voce a Căpitanului Lazslo. Asta îl făcu pe Luka să se gândească la răceala cuburilor de gheață.

– Am auzit zvonuri despre leoparzi albi care se ascund sus în munți.

– O, nu, spuse Dimitri cu repeziciune. Ei au fost vânați în totalitate și uciși cu mult timp în urmă de către vânzătorii de blănuri.

Privi într-o parte încât ceilalți nu-i putură vedea minciuna din ochi. Pisica Norilor trebuia să rămână un secret, altfel ar putea fi ucisă pentru blana ei.

– Hmmm... un băiat și un brutar... Voi vă comportați ca niște conspiratori. Spune-mi, copile, dacă tu ești orb, cum de știi de figurile Ceasului din Turn?

Luka ridică din umeri.

– Toată lumea a auzit de acestea. Dar *dumneavoastră* nu ați auzit despre satul nostru. De ce nu veniți să vedeți cum arată? Veniți la festivalul nostru de vară! *Dumneavoastră* nu știți nimic stând înțepenit aici la castel.

– Fii atent cum vorbești, șușoti Dimitri.

Dar Luka îl ignoră și strigă:

– Eu nu vă pot vedea, domnule general, dar toți ceilalți pot să vă vadă. Vreți ca ei să creadă că sunteți lipsit de inimă?

În tăcerea ca de gheață care urmă, Dimitri închise ochii și așteptă să fie aruncat afară și închis într-o celulă umedă, plină de șobolani.

– Încerc să fiu corect, Luka, zise Generalul. Tu ești cam obraznic și liber la gură, dar îți admir curajul. Aș putea să accept oferta și să trimit niște oameni în satul tău să vă ajute. Găsiți teren și construiți o casă pentru copii. Brutarule, vei avea cărămizile și malaxoarele cerute. Cine știe... poate o să vin și la festivalul vostru de vară, în cele din urmă. Iată, Generalul strânse degetele lui Luka în jurul câtorva bancnote, spunând: Ia astea să plătești această acuarelă. Dar fiți atenți, brutarule și tu copile orb! Vom fi cu ochii pe voi.

Dimitri și Luka fură escortați înapoi peste podul mobil, către oraș. Dimitri era sigur că fuseseră urmăriți, dar îndată ce întâlnirea cu Generalul se sfârși, Luka nu se mai putu gândi decât la următoarea lui transformare. Aceasta urma să se petreacă foarte curând.

6

ÎN GLOBUL MAGIC

Simlin stând ghemuit în colțul casei cu cinci pereți, privind pata de sânge strecurându-se pe sub ușă și împrăștiindu-se pe podeaua pământie.

Mama se cutremura cu un sforăit de porc sălbatic. Apoi se ridică în picioare.

– Draga mea păsărică, se boci ea, ce *te-a rănit* așa de rău?

Capul pleșuv și ciolănos a lui Sfarmă-Oase strălucea albicios, dar penele din barba sa erau încleiate de sânge. Un ochi era închis și acoperit de o pieleță prăfuită. Încercă să-și întindă o aripă. Simlin văzu că penele de zbor îi fuseseră smulse de pe corp.

Sfarmă-Oase se mișcă el însuși în față către foc, târâș-grăpiș. Alunecă pe podea și își întoarse capul. Cu singurul ochi valid se holba la Simlin.

– Cred că ți-ai ales greșit pasărea cu care să te lupți. Ești lihnit, nu-i așa? Ce să-ți dăm?

Mama își lovi brățările de cupru și scormoni în foc până când acesta se înteeți în pâlpâiri verzi-gălbui.

– Dă-i tocana mea, spuse Simlin.

Ea se supuse. „Bun“.

Simlin stătea în colțul său cu brațele lungi încolăcite în jurul genunchilor și cugetă în timp ce Vaskalia pregătea leacuri pentru Sfarmă-Oase. Flori albe frumoase de chimen... coada șoricelului... și măcriș negru. Și un suc foarte special. Limba îi ieși printre dinți în timp ce se concentra asupra castronului și baghetei fermecate mărunțind amestecul urât mirositor.

– Măcar ai omorât acel păsăroi nesuferit, dragul meu? șopti ea.

Simlin ar fi vrut să se uite în globul de sticlă să vadă ce se întâmplase. Îl șterpeli din pantoful Vaskaliei unde îl pitise. Globul magic îi răspunse destul de repede acum. Era prietenul lui secret. Își aduse fața aproape de el. Bila mirosea ca pantofii Vaskaliei, ba mai degrabă cu un vechi cuib de șoarece.

Și mai era ceva acolo înăuntru. O viețuitoare tărcată de culoare castanie și albă. Făcea zgomote mari. Simlin lovi globul cu blândețe și îl duse la ureche. Auzi un nechezat strident, apoi mai încet, ca atunci când cineva ciupește coarda unui instrument. Era calul munților pe care el îl văzuse trăgând strălucitorul butoi pe roți.

– Unde ești, copil idiot? șopti el.

– Copilul idiot este chiar aici, în fața *mea*! scrâșni Vaskalia, smuncindu-i din mâini globul de ghicit. O-ia-ii-io-ia. E întotdeauna gol când mă uit *eu* în el.

Simlin strigă:

– Pleacă! Ai speriat calul și strici vraja.

Îl lovi în cap, poc, trosc, cu o durere ce-l străfulgeră și Simlin se temu că spărsese globul magic. Stătu nemișcat la podea cu o durere năucitoare în cap, dar bucurându-se că Mama nu putuse să vadă băiatul din globul de sticlă zărit de el.

Făcuse ca această putere să-i aparțină lui și numai lui.

ÎNTUNERICUL DIN PĂDURE

Motorul hârâi. Furgoneta se mișcă puțin, apoi înțepeni.

– Ca o broască ce tușește, spuse Luka. Calul și căruța erau mai bune, Dimitri.

– Atât mașina, cât și eu suntem lipsiți de practică, spuse Dimitri, cu o voce afectată: Ah, tare aș vrea să plec din orașul ăsta! Pare lipsit de viață.

Luka rămase tăcut. Știa că erau priviți tot timpul. Furgoneta se cutremură, făcu un salt, încât Luka avu impresia că o să-i iasă capul prin tavan. După câțiva kilometri, furgoneta mergea mai bine, dar Luka ar fi putut să spună oricui că se întâmplase ceva rău când o cotiseră către drumul spre nord, acolo unde se hurducaseră peste gropile din drum la venire.

– Este cineva așezat pe coama dealului, zise Dimitri. E Peter.

– Ce-o fi făcut cu Jir și cu căruța? întrebă Luka.

– Habar n-am. Nu-i văd pe nicăieri, spuse Dimitri supărat, ieșind și trântind portiera mașinii.

Luka bâjbâi după mânerul portierei și ieși după el.

Dimitri urlă:

– Ce-ai făcut cu căruța și calul, Peter?

– Acel cal, brutarule, și-a pus căruțașul la pământ și a fugit în pădure, spuse Peter. Eu cred că acele umbre de dedesubt au ieșit la iveală și l-au înfricoșat. A trebuit să sar din mers și să mă izbesc de pământ, bum! Ce părere ai despre asta și ce ai de gând să faci, brutarule?

– Uită că ai făcut bum. Ce ai *tu* de zis despre minunata mea căruță țigănească și despre calul lui Katrin? Îi aparținuse soțului ei, Karl. Cum ar putea ea vreodată să mă ierte?

Luka nu știuse despre Katrin cea înaltă că *avusese* un soț. El întotdeauna se gândise la Dimitri și Katrin ca fiind împreună.

– Stai aici și nu te mișca, Peter! ordonă Dimitri. Ai grijă de furgonetă în timp ce eu plec în căutarea bietului cal.

– Ce facem cu băiatul? Lasă-l în grija mea.

– Să-l las pe Luka cu tine când tu nu ai fost în stare să ai grijă de un cal? Cred că glumești. Dimitri îi înșfăcă mâna lui Luka atât de rău, că îl duru. Să mergem! Vom merge după șanțurile lăsate de roți și urmele copitelor.

Părăsiră arșița de afară pentru umbra pădurii ca și cum ar fi plonjat într-un bazin cu apă rece. Picioarele lui Luka se afundară într-un strat trosnitor format din ace de pin. Aerul era dulceag, cu miros de rășină. Îl facea să viseze și să-și simtă capul ușor. Auzi chițăieli, triluri și zgomotul înfundat al picioarelor și ceva mare ițindu-se printre copacii din față.

– Sunt cumva urși în această pădure, Dimitri?

– Da. Și căprioare. Și porci sălbatici, și lupi.

Luka se feri de crengile care se arcuiau peste tot ca și cum pădurea voia să se închidă deasupra lor și să-i ascundă departe în interiorul ei. Dimitri spuse:

– Războiul se simte și aici de parcă ar fi prins în întunericul dintre copaci. Dar nu mai văd nici o urmă acum. Mi-e teamă că ne-am rătăcit...

– Hai să-l strigăm, spuse Luka. Jir! Jir!

– *Calule, calule, calule*, țipă în gura mare Dimitri.

Dar acesta nu apărui. Picioarele lui Luka deveniră grele ca și cum spiritul lui ar fi coborât în ele. Spuse:

– Eu nu pot să merg mai departe, Dimitri.

Cărarea era blocată cu bolovani. Pământul îi aruncase la suprafață. Se aflau și cranii printre aceștia. Era ca o ascunzătoare. Și ca o fortăreață secretă.

Luka tremura.

– Cred că aici s-a petrecut ceva îngrozitor.

O mică potecă ducea dincolo de fortăreața de piatră și Dimitri văzu o grămadă de pământ. Morminte. Iarba începuse deja să crească peste ele.

– Luka, ascultă-mă...

– Nu trebuie să spui nimic, șopti Luka.

În mintea sa, el auzea focuri de armă și strigăte de durere. Își înclină capul în acel loc atât de trist.

Un zgomot înspăimântător sparse tăcerea ca și cum un demon urla din rărunchi trăgând ceva gigantic după el și rupând ramurile copacilor.

– Ce este asta? se sufocă Luka.

– Nu știu... spuse Dimitri.

Jir venea în galop peste copaci direct spre ei, trăgând căruța și fornăind bucuros că nu mai era singur în acele locuri, în sfârșit.

– Unde ai *fost*? strigă Dimitri, supărat și încântat în același timp. O să-i spun lui Katrin ce cal rău ești.

Luka alergă înainte, respirând mirosul cald al calului și-și încolăci brațele în jurul gâtului său încins. Calul se întoarse și se îndepărtă cu căruța rulând agale după el.

Dimitri putu cu greutate să se mai uite la mormintele săpate în pământ. Unele dintre ele erau marcate cu cruci de lemn.

– La ce te uiți? spuse Luka.

– Sunt nume. Acum știu de ce calul a alergat înapoi, aici. Își căuta stăpânul.

– Soțul lui Katrin? șopti Luka.

– Da, Karl. Acesta este mormântul lui.

Dimitri se înfioră gândindu-se la durerea lui Katrin.

– Va trebui să-i spui, zise Luka.

– Presupun că da.

– Poți să recunoști vreunul din celelalte nume, Dimitri?

Luka nu îndrăzni să-l întrebe ceea ce era cu adevărat în mintea sa: „Este și tatăl meu acolo? Este Gabriel unul din numele scrijelite pe crucile de lemn?”

– Nu. Dar este așa o risipă de vieți, spuse Dimitri.

Lacrimi îi curseră în jos pe obraji. Se chinui să plângă fără zgomot, fără sughițuri și smiorcăieli, dar Luka știa.

Calul scormoni pământul cu copita și necheză, dornic de a fi departe de acel loc.

– Acum, putem pleca, te rog? întrebă Luka.

– Da, răspunse Dimitri. Hai să mergem acasă.

Se îndepărtară împleticindu-se prin pădure. Calul lăsa capul jos și porni în urma lor, trăgând căruța după el.

Furgoneta era acolo unde o lăsaseră. Peter Autobuz sfărâia în spatele volanului, cu o țigară umedă atârându-i dintr-o buze.

– Scoală-te! strigă Dimitri. Ar fi trebuit să păzești mașina, nu să sforăi. Deschide ferestrele și lasă fumul să iasă, și urcă în căruță. Lăsați-mă doar să adun câteva flori pentru Katrin, apoi plecăm.

Se lăsa noaptea de vară. Pământul se întindea vast și dezo-lant în depărtări de neajuns pentru simțurile lui Luka. După morminte, și ofițeri, și General, voia să cheme Pisica Norilor la el și să fugă de nenorocire, în tărâmul acesteia.

El gândea: „Mama a plecat. Tatăl meu a plecat, de asemenea, oftă Luka cu tristețe. Dar... Generalul ne va ajuta în cele din urmă“.

După o îndelungă tăcere, băiatul întrebă:

– De unde vine acest parfum?

– Caprifoi. Este dulceag în timpul nopții. Pe cer strălucește o superbă lună nouă, Luka. Seamănă cu un cercel de argint. Aș fi vrut să o poți vedea și tu.

Prin fereastra murdară a casei cu cinci pereți, Simlin privea scrutător luna nouă. Îi amintea de unghiile galbene ale Mamei sale. Oare trăiește cineva acolo sus? Nu, ei nu aveau cum să locuiască pe lună, pentru că, atunci când aceasta descădea, ar fi căzut și s-ar fi rănit. Când luna devenea din nou rotundă, semăna cu un glob magic.

O camionetă albă trecu, cu brutarul înăuntru, urmată de calul pe care îl văzuse în globul magic, trăgând butoiul cu decorații aurii. Numai că acesta era zgâriat și prăfuit peste tot și cineva stătea ghemuit pe banchetă... Peter Autobuz.

Unde era băiatul orb? Mama pusese globul magic înapoi pe raft înconjurat de păpușile ei de înfipt ace, astfel că Simlin nu mai putea să se uite în glob fără ca ea să știe.

Deodată Simlin își dădu seama unde era băiatul orb *fără* a se mai uita în globul magic.

– Ura! strigă el entuziasmat.

Băiatul se reîntorsese în sat.

PACHETELE CU CADOURI

– Treci înapoi, Katrin, țipă Jez, trăgând-o pe Katrin înapoi din ușa brutăriei. Afară sunt focuri de armă.

Inima lui tresări. Putea el oare ajunge la timp la Imogen, la orfelinat? Dar el trebuia să stea aici și s-o apere pe Katrin cea înaltă. Dacă s-a întors războiul oare unde era Luka?

Câți oameni erau afară?

Cineva râse misterios în stradă.

Jez deschise cu iuțeală ușa și îl văzu pe Dimitri uitându-se cu atenție la spatele unei camionete ruginite.

– Această mașină sună exact ca o armă de război, urlă Jez. Este o micuță furgonetă grozavă. Vreau să învăț și eu să o conduc.

– Hmmm... Nu știu, vom vedea. Este o micuță furgonetă bună, dar eșapamentul scoate flăcări, spuse Dimitri. Ia aceste pachete, Luka!

Dimitri păși țațoș înăuntru, întoarse țeptoasa cu picioarele în sus proptind ușa deschisă cu ea, apoi se aplecă iar, întorcând-o în poziție normală. Îi înmână lui Katrin trandafirii sălbatici și se întoarse să inspecteze micul său imperiu. Totul era așezat și pregătit pentru a doua zi, pentru o nouă

zi de muncă. Acolo se aflau drojdia, făina măsurată, tăvile de copt curate, farfuriile cu semințe de mac, scorțișoară și zahăr brun.

Luka o apucă de mână pe Katrin și spuse:

– Totul este în regulă, Katrin. Peter conduce căruța.

Dimitri privi îndelung la scaunul său din fața focului, încărcat de pisici. Încuviință dând din cap când Katrin puse cafea cu lingurița în cafetieră, apoi spuse:

– E bine să fii acasă.

– Deci cum a fost, Purtătorule de Cuvânt? întrebă Jez. Nu cumva vreunul din pachetele astea e pentru mine?

– Dă-i cadourile pentru el, spuse Dimitri.

Luka scoase pachetele afară și chicoti în timp ce Jez rupea ambalajele. Țopăia așteptând reacția lui Jez.

– Fantastic! ți pă Jez. Acum tot ce-mi trebuie este ceva să sculptez.

Luka zâmbi în sinea lui. El știa ce putea fi acel material: pietrele albastre strălucitoare din acea peșteră unde fuse-se cu Pisica Norilor. *Numai* de ar mai nimeri drumul. Căută un scaun și-și dădu drumul în el. Cățeaua își lăsă capul pe genunchiul său adâncindu-și obrazul în el astfel că Luka știu că ea era acolo. O bătu încetișor peste cap și spuse:

– Îți voi spune *eu* cum a fost, Jez. Dimitri a fost un Purtător de Cuvânt extraordinar. Era acolo un general impunător, care o să ne ajute să ne construim o casă nouă și va vinde picturile lui Imogen pentru noi. Pariez că o să vândă și sculpturile tale, de asemenea. Și am întâlnit niște munteni care aveau un copil și pe care i-am invitat să cânte muzică, nu-i așa, Dimitri?

– Da, spuse Dimitri.

Privirea lui întâlnește ochii lui Katrin cea înaltă. Îi era teamă să-i spună despre mormântul soțului ei. Poate că ea deja știa.

– Katrin, continuă Dimitri cu voce scăzută, când va ajunge și căruța, am să dezham calul și am să vă duc pe amândoi acasă.

Luka moțăia, dar mintea lui încă făcea planuri. „Am să găsesc drumul înapoi spre peștera Pisicii Norilor și am să iau o bucată de piatră albastră strălucitoare. Jez va putea să o sculpteze. Cu banii câștigați, vom putea schimba viața orfanilor.”

A doua zi dimineață, după ce scoaseră bunătățile din cup-tor, Jez și Luka plecară spre orfelinat.

– Ia te uită cine a venit! țipă Aidan.

Luka auzi copiii alergând spre el. Se opri și începu să scoată capacul cutiei pe care o căra.

– Ascultați-mă cu toții, spuse el. Katrin cea înaltă v-a trimis felii de măr copt.

– Pe unde-ai mai umblat de data *asta*? Ce ai mai văzut?

Luka simți invidie în glasul lui Aidan.

– Am fost în oraș cu Dimitri și știi foarte bine că nu am *văzut* nimic, Aidan.

– Cel puțin tu poți să mergi. Spune-ne povestea. Cum a fost la oraș?

– Foarte mult praf, urât mirositor și cu cerșetori peste tot.

Copiii se adunară împrejur pe vechiul covoraș, molfăindu-și feliile de măr, iar Maria traversă în grabă camera să-l hrănească pe Stefan printre zăbrelele pătuțului.

Luka începu să povestească:

– Noi am plecat cu căruța țigănească pe care Dimitri a pictat-o pentru voi.

Apoi le povesti despre cal și despre oamenii munților pe care-i întâlniseră la magazin.

– Și iată, Imo, ce am adus pentru tine.

Cu toții își ținură răsuflarea până ce el dezlegă sfoara ce lega pachetul, apoi scoaseră sunete de încântare pe măsură ce scotea una câte una, cerneala și culorile, și vopselele, și le arăta copiilor.

Jez și-ar fi dorit ca *el* să fi fost cel care le alesese. Jură că într-o zi el o să-i cumpere niște culori chiar *mai bune* decât astea.

Luka spuse mai departe:

– Un om de la castel ți-a cumpărat tabloul, Imo. Se scotoci în buzunar după bani și îi înmână, spunând: *Și o să-ți cumperi mai multe.*

– Asta-i minunat, răspunse Imogen. Dar tu știi ce o să pictez mai întâi? Portretele voastre. Pe fiecare dintre voi.

– Să nu îndrăznești să-mi faci mie portretul, Imogen, spuse Aidan, întinzându-se după o altă felie de măr. Și Luka oricum nu va fi în stare să-l vadă. Iam, plescăi el încântat. Katrin a pus și miere de albine. Sunt bune, nu-i așa?

– Da, iar eu am de gând să vă aduc mai târziu niște somon, spuse Jez, deoarece Luka și cu mine o să mergem la râu după-amiază. Se aplecă spre Imogen și șopti: Pictează un portret de al lui Luka pentru mine, cu părul sălbatic, fața albă și celelalte, știi tu...

– Bineînțeles că o să pictez. Acum, Luka, spune-ne despre Dimitri ca Purtător de Cuvânt.

– A fost înspăimântător la început, spuse Luka. Soldații ne-au dus la Castelul Roșu, crezând că Dimitri este un traficant de copii. Generalul acela este suspicios pe toată lumea, dar Dimitri i-a câștigat respectul.

– Dimitri mi-a spus că *tu* ai fost acela care l-a convins.

– Doresc să aud despre domnul brutar la castel, Luka, comandă Aidan.

– Domnul brutar a fost un erou. Le-a spus că trebuie să repare tot ceea ce au stricat, iar Generalul i-a răspuns: „De vreme ce sunteți niște oameni așa de micuți și îndrăzneți, poate am să o fac“.

– Chiar crezi *cu adevărat* că ei ne vor ajuta? Întrebă Aidan.

– Da, răspunse Luka. Generalul a spus că poate chiar va veni la festival. A zis: „Găsiți teren și construiți o casă pentru copii“.

Imogen bătu din palme.

– Ar fi mult mai bine decât să cârpăcim vechiul orfelinat. Jez și-a petrecut toată ziua de ieri reparând gaura din acoperiș, Luka.

– Încă mai am nevoie să repar niște încuietori pentru a vă ști pe toți în siguranță, spuse Jez.

– O nouă casă ar fi fantastică, strigă Imogen. Se află ceva teren liber în partea de nord a satului. Este pământul comunității, dar eu am să-i întreb pe fiecare despre acest lucru. Oh, Jez, asta ar fi ceva minunat! Vrei să mă ajuți să desenez un plan pentru casă?

Vocea lui Imogen era atât de plină de emoție încât Luka crezu că o să izbucnească în lacrimi.

Nu le povesti copiilor despre Ceasul din Turn, nici că Peter socotea că figurinele ceasului bănuie noaptea străzile. Nu le spuse copiilor nici despre mormintele ascunse adânc în pădure. De ce să vadă cu ochii minții alte întâmplări oribile?

Încă se simțea neîncrezător. El dorea să parcurgă următoarea transformare, spre binele tuturor, în special pentru Jez. Trebuia să găsească din nou drumul spre acea peșteră.

Umbra lui Simlin se întinse peste dalele aleii de la intrarea în orfelinat. Avea capul într-o parte, chinându-se să audă ce se spunea înăuntru. Gurile lor erau pline. Nu îndrăzni să meargă mai departe. Ar putea să-i zărească nasul sau degetul.

Simți mirosul de mere dulci. Îi lăsa gura apă. Își dori și el o felie de măr copt în miere.

Băiatul orb vorbea despre un festival. Asta va fi atunci când, așa cum îi spusese Mama, va trebui să poarte acea mantie. Băiatul nu știa despre acest lucru, nu-i așa?

ÎN ARINUL DE PE MALUL RÂULUI

În acea după-amiază, frații se îndreptară spre râu. Căteaua adușmea în urma lor cu limba scoasă din pricina căldurii.

Luka era preocupat. Își planificase următoarea manevră. Râul ar putea fi începutul călătoriei lui pentru că își amintise că se afla dedesubtul peșterii Pisicii Norilor.

– Vom merge către cascadă, spuse Jez. Acolo voi avea mai multe șanse să prind pește. Uau! Un pescăruș tocmai a trecut în zbor. O clipă de neatenție și l-ai ratat.

– L-aș fi ratat oricum.

– Era de culoarea smaraldului și turcoaz și maro ca scorțișoara... ca o săgeată de sticlă colorată. Și iată acolo un bățlan stând într-un picior, uitându-se cu atenție în apă.

Luka auzi un sunet enervant – *Cra-ac*, și apoi *up up* de la aripile bățlanului care fâlfâie agale pe deasupra lor. Își imaginează că erau prinse ca niște balamale.

Auzi un alt sunet...

– Asta-i cascada, Jez.

– Bine. Dă-mi mâna, spuse Jez.

Îl conduse pe Luka pe după un arin, de-a lungul malului, după cotul râului. Apoi zgomotul deveni asurzitor. Apa cădea năvalnic de la mare înălțime, dintr-un loc întunecat străjuit de scoruși în care străluceau poame. Cascada semăna cu o avalanșă de apă, curgând într-un cazan din rocă neagră într-un vârtej amețitor, așa că Jez îl apucă pe Luka de braț și-l trase înapoi.

– Dar îmi plac picăturile de apă pe pielea mea încinsă, strigă Luka.

– Ține-te strâns lângă mine, prostule, strigă și Jez. Este periculos. Vom merge pe dedesubtul căderii de apă, pe malul celălalt.

Luka pipăia forma tuturor pietrelor cu mâna liberă, încercând să și le întipărească în minte pentru că, data viitoare când va veni aici, va fi singur. Învăță să recunoască sunetul apei care-și schimba tonalitatea în funcție de locul unde cădea. Ținându-se unul de altul, frații se cățărară de-a lungul rocilor umede. Lumea din spatele cascadei suna misterioasă, apoi Jez strigă:

– Am ieșit pe partea cealaltă.

Mugetul din capul lui Luka se limpezi pe măsură ce înaintau în lumina soarelui. Ce fusese mai rău trecuse.

Depart de șuvoiul înspumat al cascadei, bazinul apei deveni liniștit. Apa își încetini mersul și aproape se opri de tot înainte de a se strecura bolborosind în mici căderi de apă către râu.

Luka simți pietrele ude și își încleștă degetele adânc într-o pernă de mușchi fixată într-o crevasă.

Jez îl conduse spre un pietroi turtit și neted.

Cu vârful degetelor descoperi găurele, cochilii și frunze, și linii curbe, fosile ale creaturilor care trăiseră cu mii de ani înainte.

– De ce vin peștii aici, Jez?

– Ei sar înapoi în sus, peste cascadă, spre locurile de baștină. Își urmează instinctul. Înoată în amonte dinspre mare și își depun icrele. Tu știi ce urmează apoi. Îi urmăresc, îi culeg din apă și îi pun în găleată. Ei oricum mor după depunerea icrelor.

– Înțeleg. Jez, de la ce se aude această pălăvrăgeală?

– Nu știu... sună ca și cum ar fi un nagâț căutând să se impună în teritoriul său, dar parcă nu ar trebui să fie vreun nagâț pe aici. Nagâț sau doar o adiere de vânt. Dar este ceva acolo jos. Seamănă cu o pisică.

– O pisică înotând?

– Stai liniștit, Luka, o să sperii peștele.

– Eu *sunt* liniștit, replică Luka. Tu ești cel care face zgomot. Am ceva pe față.

– Este doar un fluture, zâmbi Jez. Are antene lungi albastre, care te fac să clipești.

Jez suflă ușor și fluturile de culoarea caisei zbură de pe obrazul alb a lui Luka.

Luka și-ar fi dorit să aibă toba cu el. Data viitoare o va aduce cu el și o va bate ușurel pentru a aduce creaturile către el. Încă nu știa care creatură va fi aceasta.

Simlin stătea în vârful unui arin cu picioarele strâns încolăcite în jurul trunchiului. Genunchii săi se proiectau în afară precum colțurile unei garnituri pătrate. Soarele bătea din spate, iar transpirația i se prelingea printre omoplați. Putea ține sub observație o bună bucată de drum. Uitându-se în jos, zări semințe de floare plutind pe suprafața apei. Dacă privea în față, vedea munții. Dacă se uita în partea opusă, el vedea acel lucru gri metalic numit de ceilalți „Marea“.

Dar cel mai bine dintre toate era că Simlin îi putea vedea pe frați. Fratele băgăcios se uita în apă după pești. Atingea mereu apa cu mâna așteptând să prindă unul. Băiatul orb stătea pe o piatră.

Simlin dorea să-l vadă pe Luka făcând vreuna din scamatoriile sale.

Vârful copacului se legănă cu delicatețe. Simlin se legănă odată cu el. Îi plăcea să fie în vârful copacului. Putea să se ascundă aici o veșnicie. Își ținu genunchii strâns de copac, de parcă ar fi călărit un cal sălbatic. Înclinându-se pe spate, el rulă în palme un fruct de arin și-l aruncă în jos spre băiatul orb. Acesta ateriză în bazin, lângă el, părând a fi un mic găinaț. Băiatul se uită spre locul de unde se auzise plescăitul, dar asta fusese tot.

Fratele băgăcios strigă că el prinsese destul pește și că ar trebui să plece.

Simlin coborî puțin pe trunchiul copacului ca să îi audă mai bine.

— Nu vreau să merg, se smiorcăi micuțul. Nu putem să mai rămânem?

— Nu, urlă fratele băgăcios. Am să duc acest pește la orfelinat astfel ca Eva și Imo să-l gătească. După asta vreau să merg după o osie pentru furgoneta lui Dimitri. Acum *hai să mergem!*

Băiatul orb se întoarse, își puse mâna căuș la gură și vorbi către ceva aflat acolo jos în apă.

Simlin se lăsă și mai mult în josul copacului, ascultând cu atenție.

Băiatul orb șoptea:

— Voi fi din nou aici mâine. Devreme.

— Așa voi face și eu, răsă încetișor Simlin sus, în copacul său.

BĂIATUL-PEȘTE

Simlin se trezi learcă de sudoare. Nu era nici o adiere. Pe toată durata nopții scurte de vară arșița învăluisese pământul ca o mantie. Merse și se uită pe fereastră. Clipi. Soarele se ridicase deja sus pe surprinzătorul cer albastru. Întârziase. Chiar și Mama era în picioare. Simțea mirosul sărat al femeii care tocmai îl mângâia pe sărmanul Sfarmă-Oase.

Simlin o văzu cum își vopsea gura cu un băț unsuros care-i făcu buzele la fel de întunecate la culoare ca boabele de soc. Își dădu cu parfum – puf, puf – făcându-l pe Simlin să strănute și să lăcrimeze. Ferindu-și fața la strănutul lui, se întoarse și numără câțiva bănuți. Și-i îndesă între sâni și părăsi în cele din urmă casa cu cinci pereți.

Simlin așteptă un timp. Aruncă priviri furișe de jur împrejur. Mama sa nu era nicăieri cât vezi cu ochii. „Bun.“ El avea o misiune importantă de îndeplinit.

Într-un colț al casei cu cinci pereți se afla o găleată argintie. Zăpada iernii se topise și, pătrunzând prin găurile din acoperiș, o umpluse ochi. Muște pluteau pe suprafața murdară a apei. Simlin o adună în căușul palmei apoi picură apa

maronie pe capul lui Sfarmă-Oase. Păsăroiul se trezi și se holbă la el cu singurul lui ochi sănătos. Se ridică apoi cu greutate și bătu din aripi zburând până pe grinzile acoperișului.

Simlin scoase limba la el și o zbughi de-a lungul drumului ocolind satul spre râul care susura agale. Țopăi aidoma unui iepure pe picioarele lui lungi și albe, sfărâmând pietrele, dar, grijuliu să nu zăngănească găleata, se strecură pe sub căderea de apă și ajunse dincolo de ea.

Acolo era bazinul cu apă limpede. Deasupra, strălucea apa pulverizată a cascadei și un nor de mici curcubee în lumina soarelui.

Simlin auzi un zgomot ușor, de căzătură. Agăță găleata de o ramură, își înălță mâinile lungi și se trase în copac. Se uită cu atenție și-l văzu pe băiatul orb cocoțat pe piatra netedă cu picioarele încrucișate. El bătea o tobă, iar bazinul era un tumult de sclipiri argintii datorate peștilor care se răsuceau și săreau în bătaia tobei.

Băiatul încetă să mai bată. Își puse toba deoparte pe piatra de lângă el.

Zbuciumul peștilor se amplifică, apoi încetă.

Simlin clipi și se holbă cu încordare. Gălbenele de culoarea untului și mătasea broaștei de culoarea smaraldului, ca pletele fetelor, străbăteau bazinul, dar acum el nu mai zări nici un pește.

Simlin așteptă. Băiatul așezat pe piatră nu se mișca. Era palid ca și ciupercile Mamei. Ochii săi erau albi și nemișcați.

Băiatul trebuie că și-a ieșit din trup. La fel cum și-ar fi schimbat hainele.

Dar unde a plecat?

Era un pește care-și deschidea gura la suprafața apei chiar dedesubtul pietroiului.

Băiatul trebuie să fie în pește.

Simlin își dădu drumul în jos de-a lungul trunchiului arinului și își luă găleata din copac.

Ușor ca o lăcustă, păși spre pietroi și așteptă.

Peștele își închidea și-și deschidea branhiile ca pe niște apărători de-o parte și de alta a capului. Coada i se mișca ușor. Simlin nu trebuia să-și lase umbra să cadă deasupra peștelui deoarece asta l-ar putea îndepărta.

„ACUM.“ Simlin își roti găleata sa de argint scufundând-o în apă.

„TE-AM PRINS!“

Simlin alergă pe mal lăsând găleata jos. Cu mâinile în șolduri, urmări panica și buimăceala peștelui. Acesta se răsucea și sărea făcând valuri în găleată. I se vedeau branhiile argintii, deschizându-se și închizându-se repede, de parcă ar fi vrut să-i desprindă capul de trup.

„*Ha-ha-ha!* Nu prea-ți place să fii acolo, băiatule-pește, nu-i așa?“

Simlin țopăi în jurul găleții într-un dans sălbatic sărbătorindu-și victoria. Ridică găleata și porni grăbit spre casă, cu apa sărind și stropind cu un sunet plăcut urechilor sale.

LECTȚIA DE GĂTIT

Simlin puse găleata pe masă. Se uită cu atenție înăuntru. Peștele respira cu greutate. Era pe o parte, cu branhiile argintii deschise și cu ochiul dilatat în orbită. Simlin începu să topăie încântat. Dacă urmărea acest pește, ar putea să afle cum băiatul orb se putea transfera din corpul său în corpul altor creaturi. Simlin putea afla și el cum se face acest lucru.

Orice ar face, Mama tot nu l-ar iubi. Așa că va ține secret acest lucru, îl va păstra doar pentru sine. Putea să ia băiatul-pește și să dea fuga până la târg. Să-l facă să se transforme înapoi în băiat și apoi să transforme băiatul înapoi în pește. Oamenii ar plăti bani mulți să vadă asta. Simlin ar fi atât de bogat! Ar putea avea propria afacere, la fel ca brutarul.

Sus pe grinzi, Sfarmă-Oase, se trezi. Simlin îi văzu ochiul sănătos ațintit asupra găleții. Își deschisese ciocul și-și scose limba puternică, şuierând.

– Nu, lasă peștele, creier de puf, sau am să te leg cu frânghii de iederă!

– Ce pește?

Focul se învăpăie de la curentul iscat de intrarea Vaskaliei pe ușă.

Un nou miros veni odată cu ea, un miros de păr, blană și noroi. Încă protejându-și găleata, Simlin privi peste umerii ei.

– De ce ai adus un catâr? întrebă el.

– Nu, Simlin, ăsta este un măgar, un măgar *puternic*. El trebuie să care ceva *special*.

– Dar unde va sta?

– Aici, bineînțeles.

Sfarmă-Oase scoase un țipăt de spaimă, *ii-haa*. Singurul său ochi bun era ațintit asupra măgarului. Picături de apă căzură pe crucea neagră de pe spatele măgarului. Urechile măgarului se rotiră spre înapoi. Buza de deasupra se încreți peste dinții săi mari și trase un răget profund, icnind cu sughituri din adâncul pieptului.

– Ce faci tu cu cea mai bună găleată a mea? Dacă știam că mergi la râu ți-aș fi spus să-mi aduci niște lipitori. Nu mai am deloc.

Mama privi în jos și văzu băiatul-pește răsucindu-se în apa puțin adâncă.

– Ooo! Ce somon grozav! Nu am știut că ai pescuit, spuse ea, salivând de plăcere. Scurpă în foc. Flăcările izbucniră într-o coroană de smarald, iar Mama începu să ațâțe focul, spunând: Îmi place peștele prăjit cu ierburi pentru a-i da savoare. Cinci frunze de pătrunjel și cartofi pe o parte. Fără mărar. Mărarul afectează constituția doamnelor așa ca mine. Tot așa și usturoiul. Așa că iată ce-ți propun, nătărăule: *Tu* ai să gătești peștele.

– Dar...

– E timpul să înveți. La urma urmei, eu nu o să fiu aici tot timpul.

– *Nu, nu vei fi.*

Încercă să stea serios și să nu exclame de bucurie. Dorea să pară un pic că regretă și e trist, dar nu reuși.

Ochii Vaskaliei se colorară rînd pe rînd în diverse culori, sfârșind prin a deveni violet-închis. Cotoroața își băgă cu iuteală mîna în găleată, înșfăcă peștele și-l ținu aproape de față încât, deschizînd și închizînd gura, peștele părea că vrea s-o sărute.

— Pune-l la loc! strigă Simlin. Peștele se va zbate și va muri în aer.

Mama aruncă băiatul-pește înapoi în găleată.

— Mai întâi, un secret pentru gătit. Fă focul mare și *foarte* încins.

— Ar trebui să ținem peștele o săptămână. Să se fezandez, spuse el.

— Merele, iepurii și fazanii se fezandeză. Peștii doar mor și se împut.

— Lasă-l să crească mai mare, mai încercă el.

— Să crească mai mare într-o găleată? Dacă vrei ca peștele să crească, trebuie să-i dai drumul înapoi în râu.

— NU, NU, NU.

— Acum taci din gură. AU!

Măgarul îi dăduse un ghiont în spate. Urmă o împrôscătură și un miros tare și greșos.

— Afară cu tine, bălegosule, scrâșni ea, alungînd măgarul în curte.

Simlin privi pe furiș în găleată. Trebuia cumva să o prostască pe mama lui. O să pretindă că va găti peștele până în ultimul moment. Ridică pirostria cu degetul mare și o aruncă peste flăcări. Ea își dorise ierburi pentru savoare. Iute ca un șarpe, Simlin se strecură afară. Mama era la celălalt capăt al grădinii vorbind cu măgarul, clătinînd din deget în fața botului său prelung. Simlin smulse pătrunjel, asmățui și câteva

tulpini de mărar, apoi alergă înăuntru. Se opri. Se gândi o clipă. O zbughi din nou afară. Scurmă cu degetele în pământ după o căpățână de usturoi mică și rotofeie.

Simlin îngenunche lângă foc și rupse ierburile în bucăți mici. Curăță învelișul ca de hârtie al căpățânii de usturoi. Dedesubt erau căteii zemoși de culoare roz. Luă un cățel și-l strivi pe fundul găleții. Apoi puse bucăți de pătrunjel și de usturoi pe pirostie astfel încât orice ar fi gătit Mama ar fi mirosit a usturoi și pătrunjel.

Simlin sări de încântare. Ascunse restul căteilor de usturoi, sus, printre păpușile împunse cu ace, care se retraseră cu scârbă, strâmbând din nas. Nici lor nu le plăcea usturoiul mai mult decât îi plăcea Mamei.

Vaskalia se întoarse cu pași apăsați înăuntru. Îl împinse pe Simlin din drum, trase afară peștele din găleată și-l trânti pe masă.

În spatele ei, Simlin aproape leșină.

Până aici se rezuma participarea lui la gătitul băiatului-pește.

Acum, el nu va mai afla niciodată cum își făcea Luka trururile sale.

ADIO, BĂIATULE-PEȘTE!

Lemnele pârlăiau cuprinse de flăcări. Pătrunjelul mărunțit și usturoiul se încrețiră și se prăjiră pe pirostrie, iar solzii se arseră și pocniră răspândind un miros puternic. Gura lui Simlin se deschise. Va putea oare băiatul orb să se învârtă și să iasă ca un strigoi? Oare va începe să țipe?

Simlin atinse pielea crocantă și se trase iute înapoi, șocat. Băiatul-pește era prăjit de-a binelea.

Vaskalia îl împinse din drum, smulse peștele fierbinte și-l jonglă între palme. Cu un mormăit, rupse capul peștelui, iar trunchiul îl aruncă înapoi pe pirostrie. Îi făcu cu ochiul lui Simlin, scoase capul peștelui dintre dinții săi și-i smulse un ochi. Îl ridică în raza piezișă de praf și lumină și spuse:

– Adio, dragă peștișorule, neicușorule, apoi își băgă ochiul înapoi în gură și-l înghiți. Delicios. Peștii din râu te vor face puternic, Simlin. Ține...

Rupse o bucată din falca peștelui și o îndesă printre buzele lui Simlin. Acesta se forță să înghită, deși înghițitura amenința să-i arunce tot ce avea în stomac, pe dușumeaua pământie.

Ce făcuse? Acum nu va mai putea să fugă de mama sa cu băiatul-pește în găleată. Acum nici nu va mai fi bogat. Nimic nu se va schimba. Viața lui va rămâne aceeași aici, aici cu Mama, *pentru totdeauna*.

Vaskalia apucă cu buzele din carnea peștelui. Scoase oasele așezându-le grămăjoară pe masă. Își curăță dinții cu o bucată de rădăcină, apoi se prăbuși în patul ei de elefant. Dosul ei răsună trimițând afară mirosuri tari, care-l făcură pe Simlin să lăcrimeze.

Traversă camera și caută globul de cristal printre păpușile cu ace înfipite. Se uită în el. Nici urmă de băiatul-pește în globul magic. Asta pentru că băiatul-pește fusese prăjit și mâncat.

Băiatul orb era mort. Simlin simți ceva cald pe picioare. Își udase pantalonii.

Ceva se mișcă în globul de sticlă. Era maro ca o nucșoară și acoperit de blană, blană udă, adunată în smocuri ascuțite. Avea ochi mici și strălucitori, urechi înguste și mustăți lungi cârlionțate.

„Oh, tu ești din nou, băiatule orb!“

Deci în cele din urmă nu se transformase în pește.

GRĂDINI ÎN PARAGINĂ

– Voi merge să-l scol pe Luka, spuse Jez. Imogen dorește să-i facă portretul astăzi.

Katrin cea înaltă se întoarse spre el și-și scutură capul. Ochii ei căprui se întunecară.

– A plecat iar de capul lui? mormăi Jez. Pariez că știu unde. Nu voia să se întoarcă acasă de la râu nici ieri. Este periculos acolo. Pacoste mică!

Luka ieșea uneori afară, urmat îndeaproape de cătea.

– Îi voi explica lui Imogen, zise Dimitri. Vii, Katrin?

Katrin încuviință, înclinând din cap. Dimitri îi spusese lui Katrin că văzuse mormântul lui Karl. Brutarului i se păruse că ea știa deja că soțul ei era mort. Acum ea își acoperi castronul cu unt și zahăr cu muselină și își dezlegă șorțul. Merșeră împreună prin sat. Văzură o femeie adunând ouă de găină, apoi Dimitri discută cu un bătrân care voia ca ea, Katrin, să-i facă cremă de zahăr ars cu ouă și glazurată cu nucșoară. Lumina soarelui mângâia ruinele.

Terenul din jurul orfelinatului fusese curățat și măturat.

– Ce se întâmplă aici? îi întrebă Dimitri pe copiii de afară.

– Grădini părăginite, țipă Lisa, împrôșcând apa dintr-o cană într-un cerc făcut din pietre diferite.

Apă și pământ picurau pe margini. Grădinile părăginite erau acum pline cu margarete, tufe de rozmarin și pălăria-cucului roșie. Katrin cea înaltă îl bătu ușor pe mână pe Dimitri. Ea arată spre o mulțime de călțunași roșii și portocalii care atârnau dintr-o cutie veche de ulei de măsline.

– Mai avem multe de făcut, spuse Ellie, arătând spre o grămadă de plante, degeței roșii, albăstrele, floarea focului, coacăze și rădăcini de soc, căldărușe roz și liliachii. Inflorescențe stăteau uscându-se la soare gata să plesnească și să împrăștie semințele.

Dimitri putea să simtă un puternic parfum de migdale și nucă de cocos, și văzu o tufă de drobiță plantată într-o cutie veche de vopsea. Era acoperită cu boboci galbeni semănând cu niște mici rinichi.

– Am luat florile din grădinile bombardate, spuse Lisa.

– E periculos, îi avertiză Dimitri. Acolo mai pot fi mine și bombe neexplodate.

– Dar nu erau.

– Bine. Acum, sunt bucuros că v-ați apucat de grădinărit. Și mie îmi place. Am plantat o renglotă chiar lângă zidul grădinii.

Dimitri se făcu că nu observă privirea compătimitoare pe care i-o aruncă Katrin. Bine, de acord, acolo nu prea avea mult teren și nici nu prea era un grădinar adevărat, dar pe acest pomișor voia să-l apere cu prețul vieții.

În antreu se mai afla o surpriză.

– Văd că găștele din sat s-au mutat aici, spuse Dimitri.

– Lor le plac locurile răcoroase, spuse Lisa, deschizând ușa chiar în mijlocul unui meci de fotbal.

Bang, bang, aau! Florin aruncă în ei cu o bucată de lemn.

– Încetează, Florine! strigă Dimitri.

Katrin cea înaltă păși energică și plină de încredere spre pătuțul unde, culcat, Stefan își întorcea capul de pe o parte pe alta. Un ursuleț fusese tras printre barele pătuțului. Avea capul strivit. Katrin cea înaltă salvă ursulețul și-l ridică pe Stefan. El privi împrejur cu ochii săi rotunzi ca de iepure și se întinse spre fața ei. Katrin îl cără afară la o masă plină cu hârtie groasă, fasole și borcane, și-l așează pe genunchii ei ca să poată privi în jur. Fetițele se ținură după ea. Se apucară de lucru, răsucind hârtia în interiorul borcanelor. Puseră apoi fasolea înăuntru și o stropiră cu apă.

– Vom face colibe indiene din vrejurile lor, spuse Ellie. Putem mânca fasole verde. Dar fii fără grijă, Stefan! Nu vor deveni uriașe.

– Hei, tu ești acolo sus, Aidan? întrebă Dimitri mogâldeța cu părul decolorat aflată pe treapta de sus a scării. Nu ți-ai băgat încă mâinile în vopsea?

Aidan nu-i răspunse. Ochii lui albaștri aprigi se uitau undeva pe perete. Îi urmă privirea și dintr-odată simți că i se face rău de o bănuială.

„Vaskalia.“

Imogen intră și se grăbi spre el.

– Dimitri. Ce bine că te-am întâlnit! Această doamnă s-a oferit să facă o grădină parfumată pentru copiii care nu văd bine.

Dimitri auzi vocea blândă și plăcută a lui Imogen, și gândi: „Ce drăguță este! Nu mă mai mir de ce Jez s-a îndrăgostit de ea. Dar tremură. Până și ea este înspăimântată de Vaskalia“.

O trase la o parte și spuse:

– Imogen, Luka nu va veni astăzi. Jez crede că el s-a întors la râu.

– Deschide ușa, domnule brutar. Sunt atât de înfierbântat încât nu pot să respir, comandă Aidan de pe marginea treptei pe care stătea.

Dimitri îi șterse transpirația de pe față, apoi se întoarse să deschidă ușa. Intră un găscan declanșând un vârtej de pene albe. Cu gâtul întins, acesta înainta cu repeziciune împletindu-se de-a lungul camerei sâsâind și îndreptându-se Vaskalia. Imediat Vaskalia o trase pe micuța Maria în fața ei ca pe un scut.

– Ar fi trebuit să ții ușa închisă, schilodule, urlă ea la Aidan.

– Nu striga la el în felul ăsta, îi răspunse Dimitri. Eu am am făcut-o. *Eu* am deschis ușa.

Katrin cea înaltă oftă. Se uită la Dimitri, apoi la Aidan. Ea se ridică și se îndreptă cu pași mari spre găscanul care le ținea captive pe Vaskalia și pe micuța ei ostatică într-un colț, împungând cu limba ascuțită, ițită din ciocul său portocaliu larg deschis. Katrin îl îngrămădi, își încolăci brațul în jurul lui, iar cu cealaltă mână îl apucă de gât, astfel că acesta deveni inofensiv.

– Arăți de parcă ai cânta la cimpoi, Katrin cea înaltă, spuse Aidan.

– Acest găscan crede că eu i-am gătit perechea în oala mea de tocană, zise Vaskalia cu sarcasm.

– Și așa este? întrebă Dimitri.

– Poate că da, poate că nu, zâmbi ea. Gâtul de găscă este atât de tare!

O lăsă pe Maria să plece și micuța fată alergă de-a lungul camerei direct în brațele deschise ale lui Imogen.

Dimitri era îngrijorat de modul cum se comporta Vaskalia. Era ca și cum ea știa ceva ce ei nu știau, dar cel puțin, dacă ea era cu ei aici, nu avea cum să îi facă rău lui Luka.

Copiii se vânzoleau, se smiorcăiau și se certau. Ei stăteau departe de privirea Vaskaliei cât de mult puteau. Din când în când, se uitau pe furiș, dorindu-și ca ea să plece. La fel simțea și Imogen încă îmbrățișând-o pe Maria care plângea cu sughițuri. În cele din urmă Vaskalia își aranjă vulpile moarte din jurul gâtului și, cu un surâs fals, le spuse:

– Adio, dragilor!... A fost *încântător* să vă întâlnesc.

Cotoroața se îndreaptă cu pași mari către ușă.

– A fost *dezgustător* să vă întâlnesc, o îngână Aidan din vârful treptei unde era cocoțat.

Vaskalia se opri. Se întoarse spre Aidan. Pe fața ei licări răutatea. Stomacul lui Aidan era blocat de frică, dar nu avea de gând să-i arate *ei* asta. Își scoase limba afară, își încrucișă ochii și-și vârî degetele mari în urechi, iar pe celelalte le flutură deasupra capului ca pe niște pene din creasta unui cufundar care plutește pe râu.

Dimitri încercă să nu râdă.

– Ai grijă, Aidan. Adu-ți aminte că *tu* nu poți fugi de ea.

Katrin cea înaltă se întoarse fără găscan. Lisa și Ellie alergară să-i pună șiruri de margarete în jurul gâtului și lui Dimitri de asemenea.

– Sper ca Luka să se întoarcă repede înapoi, spuse Lisa. Vă rog, aduceți-l aici să ne spună povestea lui.

Katrin cea înaltă zâmbi spre copii, dar surâsul i se stinse repede. Vaskalia purta nenorocire oriunde se ducea. Puteau fi cireșe otrăvite într-un coș, un buchetel de flori rele pentru ușă, o vorbă de ură sau un blestem. Ce fusese astăzi? Trebuie să fi fost ceva.

Katrin ieși afară să caute prin grădina păraginită, ce ar fi putut să fie astăzi, răul magic. Și găsi ce căuta. Omag, inimă însângerată, urzică usturătoare și limba dracului cu frunzele în forma lamei de cuțit. Mai erau o orhidee roz periculoasă și

trei bulbi mari. Din ei puteau răsări crini carnivori, portocalii sau negri, îndeajuns de puternici să înfulece un sticlete sau să muște un copil de ureche.

Dimitri și Katrin cea înaltă cărară brațe pline de plante din curtea lui Dimitri și le aruncară peste gard, urmând ca după ce se vor fi uscat la soare, să le dea foc.

Katrin îl puse pe Dimitri să se spele pe mâini și brațe cu meticulozitate sub robinetul din curte, apoi se spală și ea.

În timp ce-și spăla mâinile pe o parte și pe cealaltă sub jetul de apă rece, mintea ei zbură de la periculoasele plante de la orfelinat la plantele din piață. Și-o aminti pe Vaskalia la prăvălia ei cu ani în urmă. Vaskalia se fălea cu o baghetă făcută din lemn de porumbar.

Mima un act de dans și cântec. Atunci se oprise și arătase cu bagheta spre burta Evangelinei care era însărcinată cu Luka.

Nuiaua de porumbar ar fi putut provoca o naștere prematură. De data aceea nu se întâmplase, dar Katrin se întrebă dacă nuiaua de porumbar nu afectase cumva vederea lui Luka.

CĂLĂTORIA LUI LUKA PESTE APE

Vidra adormi pe malul apei. În visele sale molfăia un pește.

Ochii i se deschiseră.

În fața ei era o pietricică albă. Foarte aproape de labele sale. Se jucase jonglând cu aceasta, pe malul apei, aseară, înainte de a adormi și după ce mâncase peștele. Se rostogoli pe spate, aruncă piatra în sus și o prinse jucăușă cu lăbuțele din față, apoi o aruncă urmărind cum se rostogolește la vale. Căscă și se ridică cu lăbuțele din față ținute în sus pentru a răspunde somonilor care săreau pe ritmul bătăilor tobei. Ridicându-și brusc mustățile, scoase un sunet strident și alunecă pe ierburile încâlcite ca pe un tobogan direct în apă.

Ajunsa în apă, deveni o formă întunecoasă, alunecoasă. Labele sale cu degetele unite deveniră adevărate lopeți ducând-o departe în bazinul de apă. Se ridică pe o piatră continuând să-și miște picioarele în lumina soarelui și se scutură din cap până la coadă. Picături de apă săriră în toate părțile strălucind ca niște diamante.

Vidra se rostogoli pe spate. Își începu igiena, netezindu-și blana și firele de păr pentru a fi gata de călătorie. Strălucea,

cu reflexe verzi și aurii de la copacii și apa din jur. Când își termină toaleta, se ridică și începu să scoată sunete spre Luka, așteptând cu nerăbdare începutul unui nou joc.

Luka lăsa vidra să-i umple mintea. În forma acestei vidre, Luka dorea să călătorească pe râu, alunecând cu iuțeală pe suprafața apei, și să șerpuiască de-a lungul pământului pentru a găsi din nou cea peșteră. Nici un pește nu ar fi putut face asta. Șoarecele de câmp și broscuța erau prea mici și aveau prea mulți dușmani. Vidra părea să fie cea mai bună alegere.

– Pleacă acum, insistă Luka și voioasa vidră alunecă în apă.

Înotă la suprafața apei precum un câine înainte de a se scufunda în adânc, acolo unde putea să înoate iute și suplă aidoma unei balerine. Luka se simți ager, respirând ușor și urmărind lumea din bazin, prin ochii lui joși. Vidra se învârti în cercuri cu ajutorul picioarelor mari din spate cu aspect de evantai, arătându-i lui Luka cum să facă și el același lucru.

Se răsuceau printr-o grădină subacvatică plină de plante ramificate.

Gândaci plonjau și se ridicau din nou, tulburând luciul apei. Peștișori înotau cu iuțeală în bancuri, iar Luka văzu mormoloci având picioarele din spate de două ori mai lungi decât ei înșiși. Deasupra lor fierbea apa sub umbrele dolofane ale rațelor și lișițelor propulsate ca vapoarele cu zbat-uri de tumultul făcut de etichetele lor.

Lumea subacvatică se perinda cu repeziciune, la fel de neprevăzută ca un vis. Peste tot împrejur vâjâiau curenți de apă, fiecare pe câte o tonalitate diferită. Culoarele se schimbau și se îmbinau variind de la turcoaz, cuarț și verde ferigă la alb, cenușiu de piatră umedă și caramel.

Înotă împreună cu vidra șerpuiind printre umbre mișcătoare.

O umbră lungă stătea la pândă printre plante, ascuțită ca o torpilă. *O știucă.* Plutea în apă închizându-și și deschizându-și

gura. Luka văzu o ghilotină formată din colți și dinți mai mici, dar vidra înotă cu curaj mai departe.

Un pui de pasăre neagră cu smocuri portocalii în jurul gâtului se învârtea în cercuri deasupra lor. Vidra luă o pauză. Ieși la suprafață, înșfăcă pasărea și o puse la subsuoară ca pe o jucărie pentru a se juca mai târziu cu ea.

— Nu o face, se va îneca, țipă Luka.

Vidra îl lăasă să scape. Puiul țâșni în sus la suprafață și porni în căutarea părinților săi.

Vidra schimbă direcția și înotă de-a curmezișul bazinului. Apa începu să freamăte. Vântul încrețea suprafața apei de parcă ar fi fost un câmp arat, străveziu. Lumina scânteia pe întinderea vălurită a apei, iar bulele mari cât cireșele se ridicau la suprafață.

Se apropiau de cascadă. Luka era înfricoșat, dar și entuziasmat în același timp. Vidra chițăia cu bucurie în apa înspumată de la poalele cascadei. Se cățăără pe o piatră pentru a se scutura ea însăși de apă.

Frunzele copacilor se legăneau aruncând umbre pe suprafața apei. Luka văzu pe mal și trandafiri sălbatici de un roz intens reflectându-se în apă. Libelule scânteiau verde smarald, iar peștișorii albaștri dădeau din aripile la fel de transparente ca țesătura de nervuri a frunzelor.

Vidra înșfăcă un iris auriu cu lăbuțele din față. Îl mirosi. *Strănută*. Scoase un șuierat jos și încă un sunet care aducea cu scârțâitul ușii cuptorului de la brutărie. Luka chicoti. Se opri când văzu peștii. Somonii așteptau să capete energie înainte de a se arunca spre cer ca niște săbii argintii. Își aminti ce îi spusese Jez: „Sărind peste cascadă, ei se întorc la origini“.

Vidra urcă din piatră în piatră până-n vârful cascadei și se întoarse să privească înapoi. Apa se prăvălea peste marginea stâncoasă. În față, niște bolovani blocau curgerea râului. Pe

pietroaie stăteau trei urși maronii, care se legănau greoi pe picioarele scurte din spate. Ei înșfăcau peștii care apăreau zburând peste pragul cascadei.

– Ne vor mânca și pe noi?

Vidra se răsuci cu iuteală de-a lungul malului până la cotitură și alunecă înapoi în apă. Urșii erau atât de prinși în jocul lor cu peștii, încât nici nu o observară.

Un vultur auriu plutea pe o pală de vânt cu ochiul ațintit asupra râului. Luka îi văzu nimbul auriu precum soarele în spatele unui nor întunecat. Vulturul se repezi spre apă și plonjă în râu ridicându-se apoi cu un pește în gheare.

Luka crezu că le-a venit sfârșitul, dar vidra nu era speriată deloc. Se învârti în apă ca un titirez, în jurul unui con de pin. Îl împinse cu vârful nasului, îl conduse în zigzag și-l urmări ca pe o minge.

– Ești așa de hazlie, chicoti Luka, iar vidra chițăi în loc de răspuns și înotă mai departe în susul râului îngust, agilă și suplă ca un țipar.

La un moment dat se opri să se joace cu pana verde ca smaraldul a unei rațe sălbătice. Altă dată, alergă după o frunză de salcie de-a curmezișul apei, sărind apoi din apă și făcând tumbe până ameți. Luka râse cum de mult timp nu o mai făcuse. Era o încântare *să vadă* toate astea și părea că trecuseră ani de când nu se mai jucase cu adevărat. Înotară în susul râului până când drumul le fu blocat de bolovanii împrăștiați de la un mal la altul, aidoma unui colier de perle uriașe, șlefuite de apă de-a lungul a mii de ani până să strălucească argintiu-albastru.

„Acestea sunt pietrele pe care a pășit Jez, deci peștera unde m-am adăpostit cu Pisica Norilor trebuie să fie în apropiere.“

Vidra se cățăără sărind din piatră-n piatră, ca un clown durduliu și mustăcios, cu picioare scurte.

Odată ajunși sus pe mal, merseară de-a lungul terasei către peștera care boltea deasupra capului precum un cer albastru de noapte, presărat cu stele. Mici galerii și tuneluri porneau din peștera largă. Erau pline de întunericul miezului nopții. Dacă priveai îndeajuns tavanul peșterii scânteind, aveai impresia că stele de la ani-lumină distanță trimiteau semnale către pământ.

Vidra nu avea asemenea simțăminte copleșitoare. Ea începu să dea de-a dura de colo-colo o piatră albastră strălucitoare, cu lăbuțele, ca și cum ar fi jucat fotbal. Apoi alergă de-a curmezișul peșterii, se întoarse și împinse ceva cu vârful nasului spre Luka.

„Așadar, *aici* am lăsat-o.“ Era mica tobă de lemn pe care o luase de la orfelinat când fugise să o urmeze pe Pisica Norilor. „Îl voi ruga pe Jez să o ducă înapoi.“

Acum, Pisica Norilor era sus în munți cu puii ei, ducându-și viața departe de ochii lumii. Luka își aminti puterea pe care i-o dăduse aceasta. Deși îndrăgea micuța rândunică și vidra de asemenea, se regăsea mai mult în spiritul Pisicii Norilor. Aceasta era o singuratică, la fel ca el.

Luka rugă vidra să ia bucata de rocă strălucitoare la subsoara sa pentru a i-o duce lui Jez.

– El va fi fericit când va putea sculpta toată ziua așa cum făcea străbunicul, spuse Luka vidrei.

Pe drumul de întoarcere, vidra răsturnă o piatră din râu. De dedesubt țâșni un mic țipar drept în căușul lăbuței, apoi în gura vietății, urmat imediat de un crab de apă dulce. Vidra își clămpăni fălcile și sparse crustele acestuia ca pe o nucă.

– Ești *așa* lacomă, chicoti Luka.

Râul curgea domol spre mare. Devenea tot mai întunecat. O umbră neclară sclipea de-a lungul malurilor râului. „Era știuca, iarăși.“ Țâșnea spre înapoi, iar apa se învoldura la

dispariția ei. Vârtejul apei semnala doar locul unde aceasta stătuse la pândă.

Luna albă călătorea în înaltul cerului, dar și acolo jos, în apă. Vidra vână luna care oscila pe suprafața apei. Continuă să încerce să o atingă, străduindu-se să prindă discul alb care se spărgea în bucăți alunecând în zigzaguri sclipitoare pe suprafața apei, dar se rotea fără să fi fost în stare să o prindă cu lăbuțele ei. Apa spărgea lumina lunii într-o mie de țandări.

De două ori vidra scăpă piatra albastră și tot de atâtea ori o aduse înapoi.

Noaptea se arcui peste pământ. Luka privi stelele scânteietoare și se întrebă câte alte creaturi de noapte străbăteau în zbor aceste spații vaste.

Râul începu să curgă din ce în ce mai repede. Stelele brăzdau cerul. Nu se mai auzea decât apa, cu torențele ei, ce se prăbușeau zdrobindu-se în depărtare, apoi din ce în ce mai aproape, trăgându-i într-un vârtej, din nou și din nou, iar ei țipând cu frica și teroarea de a fi înghițiți și trași peste pietre. Luka, băiat călător peste ape, o lua la vale, pe căderea de apă.

Pe lângă ei trecu o arătare, o față având o creatură în flăcări pe fruntea ei... „S-a dus.“

Ultimul lucru pe care-l văzu Luka, înainte de a fi aruncați în haos din nou, fu trupul unui copil stând pe o piatră, așteptând ca spiritul lui să se reîntoarcă. Ultimul lucru pe care-l auzi fu o voce al cărei ecou răzbătu printre stânci ca o muzică:

– Bine ai revenit, Băiatule Șaman! De data asta, transformarea ta a fost perfectă.

FRATELE CEL MARE PLÂNGE

Gâscanul alb licărea pe cărarea din grădina Vaskaliei. Katrin cea înaltă îl cărase de la orfelinat pentru a împărți ograda cu Jir. Gâscanul însă se dusesse degrabă la casa cu cinci pereți, în caz că perechea lui se întorsese.

Înăuntrul micii căsuțe, Vaskalia puse mai multe lemne pe foc. Nu lăsa niciodată acest foc să se stingă, nici chiar în aceste zile toride de vară. Acesta descurajează spiritele nedorite să coboare pe hornul său.

Înșfăcă o oglindă pătată și, văzându-și imaginea, țuguie buzele mormăind pentru sine:

– Când mă va vedea la festival, în rochia mea roșie, Dimitri va înțelege că *eu* sunt femeia visurilor sale. *Ehee!* Dar ce-i asta?

Era o bucată de hârtie pe pervazul ferestrei. Vaskalia își întinse mâna prin ochiul de geam spart, luă biletul și-l flutură pe sub nasul lui Simlin.

– Citește-l, pămpălăule...

– Scrie: „Se construiește o casă nouă pentru copii pe terenul din nordul satului...” Vor să fie siguri că terenul aparține comunității...

Simlin lăsă jos bucata de hârtie. Știa ce avea să urmeze. Ochii Mamei coborâra și se uitară direct în ochii lui. Intenționa să-i spună o minciună.

– Acel pământ aparține familiei *mele*, spuse ea. Nu pot să-l folosească.

– Nu aparține, spuse Simlin, și, Mamă, tu nu mergi nicio dată în nordul satului.

Ea îl scuipea pe față de trei ori, o dată pe fiecare obraz și o dată peste scorpion, semnul din naștere:

– Somn de frumusețe pentru o fată superbă, spuse ea și se aruncă pe patul scârțâitor. Curând se scufundă în somn.

Simlin își șterse scuipatul portocaliu de pe față și de pe scorpion. Se strecură afară pe ușă și o șterse pe lângă bățiosul găscan, cu pași mari, fără zgomot. Alergă tot drumul înapoi până la râu și se cățăra în arinul său.

Acolo era trupul băiatului stând pe pietroi, încă golit de spirit. Auzi crenguțe rupte și conuri de arin strivite.

„Altcineva a venit să spioneze... băgăciosul de frate-său și o cățea aurie.“

Fratele merse către pietroi. Îl împunse pe băiat. Se holbă la fața sa. Părea îngrijorat.

– Luka? șopti el în urechea băiatului. Apoi, mai tare: Luka!

Căteaua mirosi trupul gol al băiatului și dădu din coadă. Fratele mai mare culese toba de lângă el și se holbă la ea. O bătu încetișor. Merse să se așeze pe piatră. Își suflecă mânecile să-și arate mușchii umflați, iar Simlin gândi: „Fratele ar putea odată să mă pocnească destul de rău“.

Se afla o licărire pe obrazul fratelui mai mare. Simlin clipi și se holbă la el din nou. Licărul prinse lumina soarelui: „Fratele băgăcios plângea...“

Simlin simți o mică strângere în piept. Dori să coboare și să-i spună ceva fratelui. Dar ce ar putea să spună? Așa că

rămase tăcut în copac. Fratele mai mare stătu mai departe pe piatră.

Se înseră. Cântecul păsărilor suna melodios, nu ca țipătul lui Sfarmă-Oase, *ii-arc!*

Apoi se lăsă întunericul. Simlin nu putu să adoarmă. Își dădu drumul să alunece pe trunchiul copacului în jos, apoi se strecură în patru labe spre pietrele de deasupra cascadei. Aici așteptă. Moțăia când, deodată, sări în picioare deoarece se rostogolise ceva în jos, în râu, cu un țipăt. Repede! A fost oare strălucirea unui ochi? Acesta se scufundă din nou în râu. Simlin alergă și se cățăără înapoi sus, în arinul său, apoi așteptă.

În sfârșit auzi un pleosc în apă, o rămurică trosnind și fâșâitul ierbii. Ceva se mișca pe malul râului printre înaltele flori roz de bucuria casei, aruncând în lături capsulele cu semințe coapte, pocnitoare. Acum stătea lungit pe malul râului. Semăna cu un buștean de lemn, strălucind maro în lumina dimineții. Bușteanul alunecă în râu, făcând un zgomot ca un bolborosit de apă. Simlin văzu spumă și un vârtej pe apă. O dâră de nucșoară maro se plimba pe suprafața apei intrând și ieșind din mătasea broaștei. Cățeaua aurie se ridică și începu să dea din coadă. Creatura dungată se ridică și ea pe piatră și-și întoarse capul mic spre fratele cel mare, care sări cât colo, trezit de-a binelea.

Creatura dungată își mișcă mustățile. Lăsă ceva să cadă de sub braț lângă piciorul fratelui mai mare. Simlin aproape căzu din copacul său în încercarea de a vedea ce era. Un obiect albastru, umed și sclipitor... Fratele îl întoarse pe o parte și pe cealaltă în mâna sa. Creatura dungată se scutură din cap până-n coadă și atunci Simlin își dădu seama că aceasta este o vidră.

Vidra chițăi. Țopăi prin preajmă, apoi sări în apă și se îndepărtă. Acum că era în siguranță, la ea acasă în mediul

acvatic, semăna cu un extraterestru. Trupul băiatului orb se mișcă. Luka se întorsese. Era din nou el însuși. Fratele mai mare voise să-l ducă pe cel mic în brațe, dar acesta dorea să meargă, ținându-se de fratele său cu o mână și ducând toba în cealaltă.

După plecarea celor doi, Simlin alunecă jos din copac și parcursese grăbit tot drumul până acasă, conversând cu el însuși. Pe măsură ce se apropia de casa cu cinci pereți, o văzu pe Mama sprijinindu-se de perete, săltându-și sânii și ținându-și buzele la un bărbat care stătea lângă un camion militar. Acesta avea o față roz luminoasă și purta o pălărie neagră cu pană.

Simlin trase cu urechea. Omul cu față roz insista întruna:

– Vino cu mine dincolo de mare, o tu, femeie splendidă. Acolo poți fi vindecătoare într-o țară bogată. Oamenii te-ar plăti pentru descântecele, pentru leacurile și pentru sfaturile tale. Leacuri de dragoste, leacuri de ură, descântece ușoare, descântece de groază... Ai putea fi o celebritate. Ai putea obține o grămadă de bani.

Simlin văzu că Mama îi pregătise omului cu față roz băutura ei specială într-o cupă mică de cupru. Bărbatul o dădu pe gât și-și plescăi de plăcere buzele roșii. Ridică o bucată de sticlă în lumina soarelui și trimise o rază pe perete. Aceasta innegri și arse lemnul, și făcu o mică dâră de fum. Vaskalia își supse brățărilor de cupru și scuiă spre perete. Bărbatul scuiă și el, iar lemnul aprins fumegă și se stinse, fapt ce atrase o mulțime de exclamații de încântare din partea lor.

Bărbatul întoarse apoi sticla spre măgarul priponit în grădina Mamei. Simlin își acoperi urechile cu palmele pentru a nu mai auzi răgetul oribil al măgarului și fugi din grădină în casă. Nimeni nu veni după el.

TATUAJE ȘI CIUPERCI OTRĂVITOARE

Întors din călătoria sa pe râu, Luka stătea pe scaun în curtea brutăriei, lenevind la soare, cu cățeaua așezată la picioarele sale. Asculta forfecarea aripilor rândunelelor care plonjau în interiorul magaziei de lemne. El încercase deja să le explice lui Jez și lui Dimitri cum să găsească peștera albastră. Zâmbi apoi, imaginându-și vidra lenevind la soare, încălzindu-și pielea udă și jonglând între lăbuțele sale o capsulă de gălbenele.

Luka adormi. Fu trezit de lătratul cățelușei și de zgomotul potcoavelor de fier pe caldarâm. Jez și Dimitri se întorseseră. Aduseră calul lui Katrin în curte, nechezând și transpirând, deoarece fusese încărcat cu samare cu roci de la peșteră.

– Ți-am urmat instrucțiunile, Luka, spuse Jez, am recunoscut peștera imediat ce am ajuns în preajma ei. Este precum cerul nopții. Este locul unde te-am găsit ultima dată. Și tot ce a trebuit să fac a fost să mișc târnăcopul și pietrele au căzut într-o ploaie albastră.

Îngenunche lângă scaun și-l studie pe fratele său cu atenție. Când găsisese trupul lui Luka lângă cascadă, fața lui era încremenită și palidă.

Acum era mai mătăsoasă. Ochii lui se mișcau sub cascada de păr negru. Măinile îi erau relaxate fără a mai avea degetele încheștate, și căpătase puțină culoare în obraji.

– Ești într-o formă mult mai bună decât ultima oară când ai fost plecat, spuse Jez.

– Îți amintești dacă mi-am adus toba înapoi?

– Da.

Jez luă toba dintr-un samar și o aruncă ca pe o jucărie în poala lui Luka.

– Uraa, țipă Luka, înconjurând cu ambele mâini lemnul de culoarea mierii și simțind în crustațiile de pe laturile sale.

– Crezusem că n-o să mai ajungem niciodată la acea peșteră care se ascundea privirii, spuse Dimitri.

– De îndată ce am văzut pietrele de pășit, mi-am amintit, spuse Jez.

– Eu am avut o vidră care *m-a* ajutat, zise cu mândrie Luka.

– Eu am avut doar... un brutar, glumi Jez. Hei, simți această piatră?

– Este rece ca gheața, se plânse Luka. Dă-mi o pilă s-o netezesc. Aș putea să fac un ou de piatră.

– Voi sculpta câteva boluri mici și voi decora câteva plăcuțe, poate și un suport de lumânări, zise Jez gânditor. Abia aștept să încep. Mulțumesc, Katrin.

– Fiecare este atât de ocupat, spuse Luka cu gura plină de plăcintă cu brânză.

O voce se împotrivi protestând:

– Eu nu sunt ocupat, ciudatule.

– Peter... Ia niște plăcintă, zise Dimitri. Îți voi găsi ceva care te va ține ocupat. Ce ai zice să fii tăietor de lemne. Copacii din jurul pieței au crescut stufoși ca în pădure. Taie-i până la festival, iar crengile tăiate clădește-le pentru iarna

care vine. Apoi șlefuieste mobila pe care tâmplarul a făcut-o din lemnul de nuc.

În spatele gardului de la curtea brutăriei, se furișa Simlin.

Se uită cu atenție la mica pădure verde smarald formată din mușchiul crescut pe pietre și la încrengătura de licheni. Le desprinse cu meticulozitate, trăgând cu urechea. Femeia frumoasă sosise împreună cu Eva cea cu fața tristă, cărându-l pe băiatul leneș și fără picioare. Toți ceilalți copii zgomotoși sosiră și ei, de asemenea. Se cățărară în coviltirul pictat și deasupra lui. O fetiță înșfăcase țestoasa și încerca să o învețe să sară peste un băț.

Fratele cel băgăcios se învârtea în jurul femeii frumoase, îndoindu-și brațele și arătându-și mușchii bombați. Ea nici nu mai putea să vorbească, era toată numai un zâmbet. Avea flori albe împletite în păr. Fratele clipi, amețit de zâmbetul ei. Roșeața îi cuprinse gâtul și fața până sus la chica sa de sperietoare de ciori. Îi dădu ceva femeii frumoase.

– Ce piatră minunată! exclamă ea.

– Ți voi face un bol decorat, Imogen, spuse Jez cu mândrie.

Băiatul leneș spuse cu glas strident:

– Deci ai fost într-o altă călătorie, Luka? Arăți ca un strigoi și ești cam șifonat. Cei ca tine nu mai au nimic pe dinăuntru. Noi vom avea o petrecere. Dimitri spune că n-ar trebui, din cauza acelei Vaskalia. Zice că ea seamănă vrajbă și dușmănie.

„Mama?”

– Trebuie să-i acordăm a doua șansă, Aidan, spuse femeia frumoasă. Ea dorește să ne facă o grădină înmiresmată...

Cu capul într-o parte, Simlin ascultă glasul calm și plăcut al femeii frumoase.

Vocea lui Dimitri era aspră și gânditoare.

– Spui că trebuie să iertăm și să uităm, Imogen, și știu că tu ai dreptate. Așa că Vaskalia poate să vină la festival. Dar ce o să mai aducă de data asta cu ea?

„Grădină înmiresmată? Mama spune că plantele nu au ochi, dar au minte. Plantele se strecoară, se ascund și se camuflează. Cele periculoase cresc lângă cele sigure și pretind că sunt inofensive. Mama poate să facă plantele să-i îndeplinească tot ceea ce dorește ea. Aș vrea să plec de la ea...”

– Haide, Luka, vreau să-ți ascult povestea, chițăi băiatul leneș.

– Ți-o voi spune, Aidan, dacă îmi duci toba asta și o pui alături de cealaltă, în dulapul din bucătărie. Și...

Un ciocănit puternic în stradă zgâlțâi pereții brutăriei.

– Ce naiba a fost asta? sări Jez.

Din vârful butoiului, Florin strigă:

– Bang, bang! Soldații și un om roz.

– A văzut careva un băiat orb și un brutar gras și vorbăreț? răcni cineva.

– Suntem aici în curte, răspunse Dimitri înainte de a se fi putut stăpâni.

Luka auzi bocancii soldaților care aterizau pe caldarâm. Apoi poarta se deschise scârțâind și se auzi vocea mieroasă și rece ca gheața a Căpitanului Lazslo:

– Măi, măi! Nu am știut că mai sunt oameni care încă trăiesc în locuri ca astea.

– Era încântător pe aici înainte de toate aceste lupte, spuse Luka.

– Generalul ne-a trimis să le facem să devină încântătoare din nou și asta pentru că tu ești un băiat atât de convingător. Dar el este cam neliniștit. A auzit povești despre magii malefice în aceste locuri.

– Nu de aici, nu a auzit de aici, sări Dimitri.

– Brutarule, tu ai face mai bine să înțelegi că aici eu sunt șeful tuturor lucrărilor pe care le vor construi soldații. Deci ar fi preferabil ca *tu* să te întorci la pâinea și prăjiturile tale.

Vocea lui Dimitri răsună ca o trompetă:

– *Eu* sunt Purtătorul de Cuvânt. Voi superviza ceea ce se întâmplă cu satul *meu* și cu oamenii *mei*, să nu uiți asta. Și, ascultă-mă, orășeanule, noi am găsit deja locul ideal pentru construcția caselor.

– Femeia înțeleaptă de la casa cu cinci pereți pretinde că acela este pământul familiei *sale*.

– Care femeie înțeleaptă? Nu este al ei. Noi vom construi casele noastre acolo, iar Vaskalia nu are nimic de a face cu asta. Jez? Prezintă-ne planurile.

Imogen și Jez acoperiseră pagini întregi cu desene ale noilor case. Acum ei le întinseră pe toate pe masa brutăriei. Copiii făcură ochii mari la vederea dormitoarelor cu paturi suprapuse, a camerelor de joacă, a grădinii și terenului de joacă plin de leagăne și tobogane.

– Luka, țipă ascuțit Aidan. Au desenat și un lift. Voi urca la etaj, așa voi face.

– Deci, caporal, eu, ca urmare a toate astea, îți ordon să începi construcția, imediat, proclamă solemn Dimitri. Nivelează terenul și toarnă fundațiile.

– Adresează-te conform gradului, bucătarule gras, dacă nu te superi, mârâi Lazslo. Știi foarte bine că eu sunt căpitan.

Astfel, în ziua următoare începu lucrul. Soldații se apucară devreme de lucru pentru a evita canicula zilei. Peste noapte stătuseră la han. Când Dimitri întrebă cum merg lucrările, soldații mormăiră:

– Acel leneș Lazslo ne spune ce să facem. Apoi dispare în josul râului, afară din sat. Nu a ridicat nici o cărămidă.

În casa cu cinci pereți, Vaskalia se tatua cu o pereche de fălci de știucă. Picături de sânge cădeau pe dușumea pe măsură ce-și înțepa colții de-a lungul gâtului și pe piept.

Simlin se uită pe furiș la arcurile, stelele, crucile și toate acele simboluri care păreau străvechi.

Vaskalia se urcă pe masă și făcu o piruetă în rochia ei roșie, atât de repede încât fusese gata să cadă de pe masă.

– Uită-te la mine, Simlin. Sunt un mac superb într-un lan, țipă ea, răsucindu-se cu repeziciune pentru a face ca fusta să-i salte-mprejur. Am vopsit această rochie cu fructe de pădure pentru domni și doamne. Și privește! Am cusut aceste picățele de satin alb. Ei, ce zici?

„Mama este o ciupercă otrăvitoare, roșie cu picățele.“

Semnul din naștere al scorpionului de pe fruntea sa începu să-i producă mâncărime, ca și cum coada acestuia se arcuise peste spinare, gata să înțepe.

– Nu ai nimic să-i spui mamei tale, guriță dulce? Oamenii din acest sat vor veni să mă înfrunte. Dimitri și căpitanul vor veni să mă ia la pumni. Se va bate vreunul cu tine? Îl ciupi de braț. Nici un mușchi aici, nu-i așa? Te-am hrănit cu gâscă grasă și cu iepure ținut agățat până se înnegrise și începuse să cadă carnea de pe oase, dar tu ești tot moale ca un vierme. Oh, da, presupun că grăsimea de la acea gâscă pe care am gătit-o ne va ține de cald la iarnă. Apoi își zdrăngăni brățările de cupru, zicând: Dar poate că lucrurile se vor schimba până atunci.

„Da, Mamă. Lucrurile se vor schimba până atunci.“

FESTIVALUL

Piața satului fusese aranjată pentru această seară luminoasă de vară ca și cum ar fi fost o scenă gata pentru începerea unei piese de teatru.

Peter lustruise mesele făcute din bătrânul nuc până când acestea începuseră să strălucească precum oglinzile negre. Tăiase copacii doar atât cât trebuia. Dalele din pavajul pieței fuseseră acoperite cu pete mici aurii ca și cum cineva cu vârful degetelor ar fi apăsât cu monede noi. În seara răcoroasă, parfumul florilor de tei și liliac era suav și încântător. Fiecare respira profund sperând să absoarbă cât mai mult parfum. Eva și copiii umpleau căni chinezești cu suc de caprifoi și trandafiri, și le puneau pe fiecare masă.

Katrin cea înaltă îl convinsese pe Dimitri să-i repare o veche masă pliantă, pe care ea o periașe și-o spălase de trei ori înainte de a o încărca de bunătăți.

Aidan zise cu glas pițigăiat:

– Luka, ar trebui să vezi ce avem aici. Rulouri crocante și plăcinte aurii, roșii, brânză și pui, și fructe roșii, și prăjituri cu mere mari cât roata carului. Dar Katrin le acoperă acum pe toate, din nou.

Katrin cea înaltă râse în timp ce scutura fața de masă albă de satin. Aceasta pluti și se așează peste peisajul cu mâncare, precum o ceață.

– Vara asta, cu siguranță, este înmiresmată, spuse Luka.

– Și fiecare este gătit din cap până-n picioare, completă Aidan. Uită-te la vesta mea. Iartă-mă, voiam să spun că poți să simți broderia. Imogen are o rochie albastră, iar părul ei este împletit cu flori albe.

– Aș fi vrut să o pot vedea și eu.

– Ea crede că Jez este un băiat chipeș. Nu și-a luat nici un moment ochii de la el.

– Acum, el își petrece secole gătindu-se.

– Și Katrin cea înaltă și-a lăsat șorțul acasă, iar părul ei i se revarsă pe umeri. E așa păcat că domnul brutar arată atât de caraghios în costumul lui vărgat, oribil.

– Este *singurul* lui costum, râse nervos Luka.

Se ridică și-l mângâie pe Aidan pe față. Uneori aceasta era crispată și marcată de suferință. Durerea lui Aidan se manifesta în furia lui, dar în această seară fața lui părea moale și relaxată. Băiatul continua să-i vorbească lui Luka despre participanții la festival.

– Sunt o grămadă de oameni. Cu toții par puțin timizi.

– De ce țipă copiii? întrebă Luka.

– Spun că au văzut niște fețe în măslini. Stefan merge de-a bușilea de colo-colo cu pași mici, seamănă cu un crab. Cred că se va ridica în picioare. Oh, dar văd acolo niște fețe măslinii, de munteni.

O voce pe care Luka o recunoscuse imediat spuse:

– Este Luka, nu-i așa? Ne-am întâlnit în oraș.

– Sith și Ribî, bună ziua. Sunt bucuroși că sunteți aici. Puteți rămâne în vechea noastră casă, dacă vreți.

– Mulțumim. Luka, ai adus cu siguranță viață în acest sat.

– Nu este vorba de mine. Toți contribuie la asta. Faceți cunoștință cu prietenul meu Aidan. Aidan, aceștia sunt Sith și Ribi. Vor avea în curând un copil.

– Vă salut pe toți trei, chițai Aidan.

Ribi atinse fața lui Luka și spuse:

– Vorbim mai târziu. Trebuie să-l salutăm pe Dimitri.

Aidan își continuă comentariul:

– Iată-l pe căpitanul acadea roz și soldații și acea familie care a venit cu un tractor. Sunt câțiva pe care nu-i cunosc. Nu-i pot vedea pentru că poartă ochelari de soare. *Toți* sunt aici. Cu excepția știi tu cui.

– Haideți voi doi, ticăloșilor! Stați cu noi, spuse Jez. Îl urcă pe Aidan pe umerii săi, îl apucă de mână pe Luka și-i conduse pe amândoi spre o masă unde Eva stătea cu George pantofarul, care îi povestea că fusese bolnav.

– Bietul George! Te simți mai bine acum?

– Un pic mai bine. Am crezut că o să ratez acest festival, murmură el. Acea femeie, Vaskalia, a venit ieri la mine la atelier. Nu o mai văzusem pe-afară de ani. Mi-a comandat o pereche de pantofi de dans roșii. „Nu, i-am răspuns, nu am timp suficient pentru a-i face.” Deodată, picioarele mi s-au muiat, cu crampe. Nu puteam să merg. Am stat toată noaptea să-i confecționez pantofii și încă simt că sunt bolnav...

– A început muzica, George, spuse Eva. Ascult-o și las-o să-ți facă bine. Uită-te la Dimitri, dragul de el, cum stă cu ochii închiși, absorbit de muzică...

Dimitri dădea tonul cu violina sa. Sith cânta la lira cu trei corzi, iar mandolina lui Ribi scotea sunete care aduceau a clinchete de clopoței. Vărul lui Peter venise să cânte din cimpoi, iar chemările lui dulci și sălbatice se răspândeau de-a curmezișul pieței.

Luka stătea în picioare. Era primul gata să danseze. Imogen îl luă pe Jez de mână și-l conduse afară. Copiii se apucară de mână și începură să danseze în cerc, în timp ce Aidan bătea toba pe tăblia mesei, dând instrucțiuni din scaunul său:

– Învârțiți-vă încă o dată. Acum, STOP! Schimbați direcția, și ATENȚIE toată lumea, a dispărut Stefan.

Peter bătea cu două pietre în butoaiile proprietarului hanului, așa cum făcuseră și tatăl și bunicul său la festivaluri cu ani în urmă.

Luka dansă mai repede, pe ritmul lui Peter. Muzica răsună împrejurul pieței și se ridica spre cer, iar Luka, gândea: „Îi am pe Jez și pe Dimitri, pe Katrin, pe Imo și pe orfani. Am o familie bună. Sunt fericit, nu-i așa?”

Dimitri strigă:

– Eva? Vino aici și cântă. Este prea mult timp de când nu ți-am mai auzit vocea angelică.

Iar Eva cântă atât de mișcător încât Luka o auzi pe Katrin cea înaltă plângând de emoție.

Aerul serii era cald și parfumat, plin de insecte îmbătate de nectar, stând treze mult după ora lor de culcare. Muzica se înălța spre cerul nopții și mai departe spre stelele care ascultau.

Și totuși, Luka era neliniștit. Aștepta să se întâmple ceva extraordinar.

DANSATORUL ÎNFLĂCĂRAT

Dimitri își așeză violina jos și-și puse boneta albă pe cap. O tavă de gătit fu așezată pe jarul de cărbune, presărată cu rozmarin și cimbru, și el se apucă să gătească. Curând, cârnații și ardeii începură să sfârâie.

Oamenii înfometați se îngrămădiră în jurul grătarului. Luka era chiar în față, simțind că salivează de foame.

– Platoul ăsta este pentru mine și Aidan, spuse el.

– Mai bine păstrează-te pentru pateuri și plăcinta cu cireșe, spuse Dimitri, încărcându-i tava cu vârf. Hei, Jez, poți să tragi o fugă și să aduci mai multă pâine?

După ce mâncară pe săturate, Aidan strigă:

– Mai multă muzică, domnule brutar, vă rog, apoi mica formație începu să cânte din nou.

Dimitri era extaziat, adâncit în visul său muzical. Interpretă cântece populare pe care le știa cu toții trecând apoi natural la cântece rapide care-i făceau pe cei prezenți să-și dorească să danseze și iar să danseze. Aidan se întoarse spre Luka și spuse:

– Ești norocos. Cel puțin tu ai picioare. Dansează în locul meu, vrei? dar, exact când se ridică, auzi oftatul adânc a lui Aidan.

Cineva tocmai începuse să danseze în mijlocul pieței. Pantofi cu margini și tocuri de metal începură să bată într-un ritm neobosit.

– Este *ea*, șuieră Aidan și Luka simți fericirea părăsindu-i trupul.

Pașii dansului stacato răsunară ca gloanțele. Dimitri se forță să deschidă ochii și văzu o imagine roșie neclară, învârtindu-se pe tocurile înalte ale pantofilor de dans, pocnind din degete ca și când ar fi fost castaniete. Pe capul ei era o creastă roșie, fixată cu un pieptene din oase de știucă și susținând un voal din panglici negre care să-i ascundă ochii. În josul spatelui îi atârna un șarpe din păr uleios.

Dimitri trebui să recunoască pentru el însuși că era o dansatoare foarte îndemânică. Nu putea să-și ia ochii de la ea. Vaskalia. Ea dansa o vrajă, o flacără roșie în amurg. Dori să pună jos arcușul, dar se văzu nevoit să continue să cânte.

Altcineva se ivi atunci în câmpul său vizual. Cineva înalt. Katrin cea înaltă. Ochii ei erau adânci ca niște fântâni. Dimitri întotdeauna voise să se scufunde în acele fântâni și să se înece. În această seară, acei ochi îi susținură privirea și nu renunțară până ce el nu făcu ceea ce aceștia doriseră ca el să facă. „Încetează să mai cânți la violină. Acum...”

Cu un efort care-l răni în piept, Dimitri îndepărtă arcușul ca și când ar fi scos o sabie din rană și-l aruncă la pământ.

Vaskalia încetă să mai danseze. Luka tremura ca o frunză într-o furtună cu grindină, așteptând, până ce el auzi acei pantofi bocănind către ringul orchestrei și pe Aidan țipând:

– Fii atent, Dimitri. Vine să te prindă.

Dimitri alerga de-a curmezișul pieței gâfâind și sufocându-se, iar pantofii de dans clămpăneau în forță după el. Aidan lovi cu pumnul în masă urlând:

– L-a prins în capcană în jurul copacului, după un scaun, dar, o nu, a scăpat, pfuu.

Din fericire, Luka auzi ritmul calm al pașilor lui Katrin, la fel de calm ca al unei împărătese în mijlocul pieței, iar Dimitri oftă în timp ce cădea în brațele ei.

Vocea Vaskaliei despică aerul albă și rece ca lumina unui fulger:

– Îți va părea rău că *m-ai refuzat*, Dimitri. Prietenul tău Gabriel a făcut aceeași greșeală și a luat-o pe șleampăta de Evangelina în locul meu. Și unde sunt ei doi acum, ha?

„Chiar așa, unde sunt ei?” răsună ca un ecou în mintea lui Luka și lacrimi șiroiră pe fața lui.

– Am să-ți pun un diavol în cămară și un monstru de foc în cuptoare, bucătarule. Iar *tu*, căpcăună tâmpită, păzește-ți capul în pragul fiecărei uși ori o să-l pierzi!

Blestemele Vaskaliei răscoliră ca niște spirite răuvoitoare sufletul sătenilor chiar și după ce ea părăsi piața cu pași apăsați, dispărând printre copaci.

Oamenii rămaseră tăcuți până ce atmosfera se limpezi. Era ca după trecerea unei furtuni. Frunzele de măslin foșneau ca niște lame de argint în adierea vântului. Aidan puse o băutură de soc și piersici în mâna lui Luka. Apoi spuse:

– A plecat, Luka. Dar tu știi că altcineva ne-a urmărit de dincolo de măslini.

– Are un scorpion pe frunte? Întrebă Luka, amintindu-și fața pe care o zărise în timp ce cădea în cascadă.

– Da. Eva spune că este fiul Vaskaliei. Și crede că tot el s-a urcat pe acoperișul nostru.

– Șoptitorul, spuse Luka cu tristețe. Toată viața cineva mi-a șoptit nume. L-am auzit acolo sus pe acoperișul orfelinatului.

– Jez a reparat acea gaură din acoperiș, așa că de acum înainte nu se mai poate ascunde acolo sus. Iată că Jez se

întoarce cu mai multă pâine. Dimitri ne va cânta din nou. Hai să ne bucurăm de festival acum că ea a plecat.

Muzica răsună din nou în noapte, dar Luka nu voia să danseze.

Știa că Vaskalia avea să se întoarcă.

FANTOMA DIN MĂSLIN

Chemarea bufnițelor răsună încetișor de-a curmezișul pieței. Șoareci alergau după firimiturile de sub mese. Liliicii apăreau în viteză, inteligenți ca niște mici avioane de luptă și dispăreau după zidurile sparte. Lumânări aromate luminau galben-portocaliu emanând miros de lămâie.

Peter se plângea mereu:

– Sunt atât de însetat...

Muzicanții puseră jos instrumentele pentru a lua câte o băutură. O privighetoare începu să cânte în locul lor.

Dimitri se sprijinea de un butoi de bere. Îi văzu pe Jez și pe Imogen cu capetele apropiate. Era încântat de fericirea lor și spera ca Luka să nu se simtă prea singur.

Un braț moale îi înconjură umerii.

– Draga mea Katrin, murmură Dimitri, lăsându-se condus de ea în partea cealaltă a pieței, știu că războiul a fost groaznic pentru noi toți... și știu că ți-e dor... dar...

Se opri. Piața amuțise. Dimitri se întoarse.

Sus într-un copac fâlfâia o fantomă albă ca și cum ar fi fost spânzurată pe o cruce.

De fantomă atârneau trofee, oase galbene, piei de animale, cuțite, monede de aur și de argint și un mic craniu. Un șarpe i se încolăcea în jurul gâtului. Coarne noduroase se iveau înapoia umerilor. Carapace de scoici răsunau în briza nopții. O pereche uriașă de aripi i se încrucișa pe piept. În jurul tivului îi atârna un șir de dinți ascuțiți.

O gheară îi atârna în față precum o coasă.

Arătarea era luminată cu luminițe verzi care pâlpâiau.

Simlin tremura în spatele copacului unde se ascundea. Îi clănțăneau dinții-n gură. Mama adusese acel lucru, acea mantie de sub salteaua ei, întinsă pe spinarea măgarului. Dar cine o pusese sus *acolo*? Era monstruoasă. Simlin știa că aceasta ascunde prezențe sinistre.

Aidan țipă:

– S-a întors, Luka! Iar gura ei este toată acoperită cu roșu. Se leagănă dintr-o parte în alta, iar acolo este o mantie mare cu oase și cranii, și piei, și dinți peste tot în partea de jos. Atârnă într-un măslin.

Luka putea să audă respirația Vaskaliei. Iute, aspră, înciu-dată, scurtă, mustind de furie. Credea că întotdeauna o auzise.

Apoi ea urlă:

– Haideți să ne cunoaștem Băiatul Șaman și să vedem cine va purta mantia în această noapte?

„Acela sunt eu. Eu sunt Băiatul Șaman. Eu sunt cel care-și schimbă înfățișarea.“ Inima lui Luka tresări. Nu știuse că există o *asemenea* mantie. Își dădu seama că mantia purta în faldurile sale acele puteri pe care el nu și le dorea: răutate, vrăji vechi, superstiții, ură, durere și distrugere.

Vaskalia îi absorbise energia de parcă i-ar fi înfipt lipitori pe toată suprafața pielii. Dar Aidan îi înșfăcă mâna și Luka știu că puterea minții lui Aidan avea să-l ajute. Iar *toți* ceilalți se adunară în jurul lui formând un cerc protector.

Vocea răsuna ca și cum Vaskalia ar fi fost posedată:

– Cine va purta mantia de șaman?

Aceasta nu era vocea șamanului pe care o auzise în peșteră, sau ecoul munților sau cascada. Vocea aceasta clocoțea de ură.

Luka își concentrează mintea asupra Pisicii Norilor, se gândește la singurătatea ei deliberată, la forma omoplaților distingându-se pe sub blana groasă, albă și la ochii ei ca niște bulgări de aur.

Deschise gura mare și strigă:

– Eu nu voi purta această mantie.

Lui Luka, propria voce îi sună fragilă precum ciripitul pițigoilor aurii din copacii de lângă vechea lor casă.

Pentru toți ceilalți fusese ca răgetul unui leopard uriaș. Ochii lui Luka străluciră rece, auriu și o aruncară pe Vaskalia în partea opusă pieței, ca și cum cineva i-ar fi tras un pumn în plină figură.

Zgripturoaica se ridică din nou, iar vocea ei îngrozitoare răsună spărgând o cană de limonadă de pe o masă.

– Oricine poartă mantia își va orienta spiritul spre aer, apă și foc pe suprafața pământului și în interiorul lui, de asemenea. El va aduce teamă printre oamenii săi. El va purta cărbuni aprinși în mâinile sale, va scoate suflete pe urechi, va scuipa cu molime, va tuși aur și-i va izgoni pe cei pe care noi nu-i dorim.

Vaskalia își ridică degetul cu care împunse ceva din partea opusă a pieței. Fețele tuturor se întoarseră, ca un lan palid de floarea-soarelui în noapte, urmărind degetul orientat către o figură plăpândă dispărând sub o masă.

– Și iată-l. Ieși afară, Simlin, și poartă mantia de șaman!

FIUL LUI GABRIEL

Luka auzi scâncete și știu că era Șoptitorul.

Aidan spuse:

– Este fiul ei. A căzut în mâini și genunchi. Arată de parcă așteaptă să fie executat.

Dar vocea Vaskaliei comandă:

– Ridică-te în picioare, Simlin! Soldați, îmbrăcați-mi fiul în mantia șamanului.

– Acel Căpitan Lazslo dă jos mantia din copac. Acesta le cere soldaților să-l înfășoare pe Simlin cu ea. Dar el abia poate să o țină, spuse Aidan.

Luka auzi dinții din jurul tivului mantiei atingând pavajul și totemurile lovindu-se unele de altele. O rază rece de lumină selenară îl străbătu din cap până în picioare asemenea unui șoc electric. Această mantie fusese purtată pentru transformări malefice.

Auzi genunchii lui Simlin trosnind în timp ce se prăvălea sub greutatea mantiei pufăind ca un biet animal mic, iar el nu putea suporta umiliința lui Simlin. Uită de șoapte și de porecle. El nu voia ca Simlin să sufere.

Luka păși înainte, împingând la o parte mâinile care voiau să-l rețină.

– Ia mantia de pe el, Vaskalia, urlă Pisica Norilor prin el. Simlin nu dorește să o poarte.

– Atunci că ai apărut, băiatule orb, vino și puneți-o tu în loc.

– Să nu îndrăznești să-i faci rău fratelui meu, vrăjitoare ticăloasă! strigă Jez.

– Tu pleacă de aici, sperietoare de ciori, sau o să-ți pară rău. Membrii familiei lui Gabriel au stăpânit arta transformării. Dacă Simlin nu vrea să o poarte, atunci un fiu a lui Gabriel trebuie să o poarte în loc.

– Și un fiu al lui Gabriel o va purta. Iată-mă! strigă Jez. Înaintă fără să se grăbească în mijlocul pieței. Puneți mantia pe umerii *mei*, comandă el soldaților. Eu sunt îndeajuns de puternic să o iau.

– Jez, ai grijă, strigă Imogen, în timp ce soldații ridicară mantia de pe umerii lui Simlin și o așezară pe umerii lui Jez. Acesta stătea drept, purtând mantia șamanului precum un rege. Ridică mâna și-l chemă pe Luka să i se alăture.

– Tu nu poți face asta, urlă Vaskalia.

– Pot, răspunse Jez. Și tocmai am făcut-o. Eu sunt fiul lui Gabriel, de asemenea. Sunt foarte puternic. Tu chiar crezi că eu aveam să stau aici și să privesc cum tu îmi rănești singurul membru al familiei care mi-a mai rămas? Luka este fratele meu mai mic. Și îl iubesc.

O bolboroseală de insulte și blesteme ieșiră pe gura Vaskaliei. Sith îl avertiză:

– Ai grijă, frate al lui Luka! Noi în munți am învățat să ne temem de puterea acestei mantii. Mantia o să pună stăpânire pe tine. Uită-te cum a posedat-o pe această femeie. În fiecare cută a ei se află o nenorocire.

Jez începu să geamă ca și când l-ar fi durut ceva.

– Este atât de grea, că mă doboară la pământ.

– Mantia însăși nu este malefică. Este doar ce *cred* oamenii despre ea că ar putea să facă. Astfel îi dau putere. De aceea se simte Jez așa de rău.

– Ești un băiat înțelept, strigă Ribî. Așa ar fi vorbit și mama ta. Acesta era felul ei de înțelepciune. Noi am cunoscut-o, Luka.

Vaskalia urlă:

– Dar *Luka* trebuie să poarte mantia. El a moștenit darul lui taică-său. Lăsați-mă să fiu mama lui Luka. Lăsați-mă să port de grijă harului pe care Gabriel i l-a dăruit.

– Nu, Vaskalia. Greșești. El nu a moștenit darul lui taică-său.

Aceste cuvinte le spusese o femeie.

Vocea era gravă și melodioasă, și nu-i suna cunoscut lui Luka. Dimitri crezu că vocea venea de la femeia care stătea lângă el. Femeia de lângă el era Katrin cea înaltă.

Katrin zâmbi. Păși înainte, apoi se opri privind în jos la Vaskalia.

– Greșești, spuse ea. Nu a existat niciodată un asemenea dar în familia lui Gabriel. Nici șaman, nici spirit prevestitor. Erau oameni buni, constructori și meșteșugari, dar asta era tot ceea ce erau ei.

– Cum îndrăznești *să vorbești* tu, căpcăuno! Luka are darul.

– Da, îl are. Dar acesta vine de la mama lui, nu de la Gabriel. Familia Evangelinei a fost cea care a avut acest dar.

Gura Vaskaliei se deschise și se închise, apoi se deschise și se închise din nou. Nu ieși nici un cuvânt.

Își strânse fusta ca pe o ciupercă roșie și părăsi piața cu pași apăsați în țăcănitul tocurilor. Unul din ele se rupse și pantoful se lăsă brusc într-o parte.

Vaskalia își scoase ambii pantofi aruncându-i și alergă să se arunce pe măgar căruia îi înfipse călcăile în coaste. Măgarul plecă împleticindu-se în întuneric.

– Katrin... Katrin? rostea Dimitri, nepricepând ce se întâmplă.

Aidan imploră:

– Katrin cea înaltă... te rog, mai spune-ne. De ce ai vorbit?

– Deoarece a fost ceva ce trebuia spus.

Sith se îndreaptă către Luka și spuse:

– Noi am cunoscut-o pe mama ta Evangelina. De aceea am simțit că te *cunoaștem* atunci, în oraș. O recunoșteam pe ea privindu-ți fața. Katrin a spus adevărul. Mama ta provenea dintr-o familie cu daruri, dar ei nu și-ar fi folosit puterea în spiritul *acelei* mantii.

– Ah, dacă ar fi fost aici! spuse Luka trist.

– Ei bine, nu este! îl repezi Jez.

– Jez, scoate-ți mantia! îl imploră Luka. Miroase groaznic și pot să te aud cum tremuri.

Jez își întoarse fața în jos către Luka și mârâi:

– Tu nu ești numai orb, ci și puțin nebun, nu-i așa?

Luka îi replică:

– Nu suntem cu toții, câteodată?

– Nu și atât de proști, cum ești tu. *Eu* ar trebui să fiu cel înzestrat.

Jez își smulse mâna din mâna lui Luka și se îndepărtă cu pași mari. Mantia se plia în jurul lui. Oasele și lanțurile zăngăneau. Un cap de vulpe, care-i atârna pe spate, își deschise fălcile și mârâi la Imogen. Șarpele încolăcit pe tiv se undui

în afară cu toată lungimea, ca și cum ar fi fost din oțel, și sâsâi la Luka.

– Dați-o *jos* de pe el, strigă Sith, trăgând de mantie.

– Nu, strigă Jez. Este a mea!

Ochii săi erau injectați, iar venele i se profilau ca niște frânghii pe fața lui albă.

– Jez, te rog, scoate-o, insistă Luka. Stai aici cu mine.

Genunchii lui Jez cedară. Căzu la pământ și începu să plângă ca un copil. Dimitri și Sith alergară să-i ridice mantia de pe umeri. În timp ce făceau asta, Dimitri văzu o mișcare cu coada ochiului. Era Simlin îndepărtându-se târâș. Se mai întoarse o dată să privească înapoi, iar scorpionul de pe frunte sclipi ușor.

– Duceți mantia cât mai departe în pădure și dați-i foc! ordonă Dimitri.

Luka auzi o voce strigând cu durere în întuneric și știu că nu aveau să scape atât de ușor de acea mantie.

Imogen își înmuie mânăca în apă și răcori fruntea lui Jez murmurând:

– Acum, șșt. A plecat, Jez, a plecat.

– Vei fi bucuros să afli că Simlin a plecat, de asemenea, Luka. Jez vorbea cu greutate, dinții îi clănțăneau. Ar fi trebuit să-i dau un șut ca lumea să-l ajute la plecare.

– Nu, spuse Luka. Acela ar fi trebuit să fiu eu.

– Ce vrei să spui? spuse Jez.

– Vreau să spun că... lucrurile ar fi stat altcumva. Dacă Vaskalia ar fi fost măritată cu... cu tatăl nostru.

– Vrea să spună, Jez, că noi ar trebui să-i arătăm puțină milă lui Simlin, murmură Imogen.

TOBA DE CULOAREA MIERII

Urletul lupilor răsuna în noapte din marginea satului. Rezemat cu spinarea de un copac, Luka numără șapte note diferite ale haitei de lupi.

Eva și copiii plecaseră înapoi către orfelinat. Jez și Imo stăteau la o masă unul lângă celălalt. Luka îi auzi murmurând și gândi: „Sunt un cuplu acum“, și din nou i se făcu dor de mama lui.

– Haide, frățioare, spuse Jez. Hai s-o vedem pe Imo în siguranță acasă.

Pe măsură ce se apropiau de orfelinat, inspirau parfumul micuțelor micșunele de noapte, pe care copiii le răsădiseră în grădinile cu moloz.

– Pășește înăuntru, Luka, și urează copiilor noapte bună, spuse Imogen. Vor adormi repede, dar urarea va rămâne cu ei și-i va ține în siguranță, ferindu-i de vise rele.

Luka păși înăuntru în hol, gândindu-se: „Imo și Jez vor doar să se sărute“.

Pietrele antreului încă păstrau căldura zilei. Luka băjbâi după mânerul ușii, dar nu îl găsi.

– Imo, ai lăsat ușa deschisă? întrebă el.

– Nu, țipă ea și se împinse pe lângă el.

– Copii? Ieșiți afară!

Vocea ei se răsfrânse din cele patru colțuri ale holului. Liniștea și așteptarea îl făcură pe Luka să se simtă rău.

– Nu vă ascundeți de mine, strigă Imogen. Nu este deloc nostim. Vă rog! Unde sunteți?

Numai o voce răspunse. O voce de neconfundat chițăi tocmai din capătul celălalt al camerei.

– *Sunt încă aici...* Era Aidan.

– Ce s-a întâmplat? Unde sunt toți ceilalți?

– Plecați. Nu am mai rămas decât eu și Stefan. Femeia l-a ridicat din pătuțul său și a zis: „*Pfui*, e ud“, și l-a pus înapoi în pătuț.

Apoi se auzi vocea Evei, care plângea cu sughițuri.

– Nu i-am putut opri. Pur și simplu, nu am putut.

– *Ce femeie?* țipă Imogen.

– Au fost trei spuse Aidan. Doi bărbați și o doamnă...

Vocea lui Aidan se înecă în lacrimi.

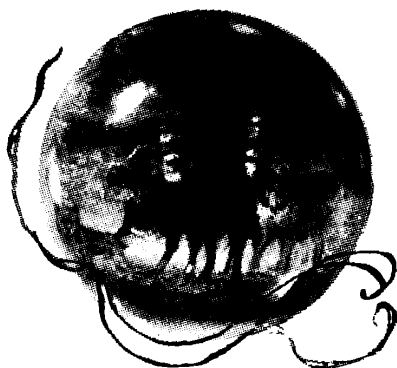
Luka își aminti avertismentul Generalului: „Traficanții de copii cutreieră împrejurimile și fură copii. Apoi îi vând pentru un preț bun“.

Își plecă capul printre lacrimi și spuse:

– Jez. Adu-mi toba.

PARTEA A IV-A

TOAMNA

*Șapte lupi așteaptă în depărtare, ascultând
bătăile slabe ale tobei. Limbile lor atârnă picurând salivă.*

*Își înclină capetele către lupul cu botul negru
și cu ochii de argint, iar cozile lor se mișcă în semn
de supunere deoarece el este conducătorul lor.*

Când va urla și va alerga, haita lui va alerga cu el.

Lupul cu fața neagră îl așteaptă pe Băiatul Șaman.

*Omul cu părul de gheață merge de unul singur,
așa cum o fac mereu șamanii.*

*„Corul unei haite de lupi nu va cânta întotdeauna
despre moarte, Băiatule Șaman, spune el.*

Ia putere de la Pisica Norilor și de la cei care te iubesc!

La sfârșit, întoarce-te la viața ta.“

GOANA A ȘAPTE LUPI

Mirosul copiilor era în tot ce Jez aduse afară pentru lupi.

În mijlocul nopții reci mirosul lor era încă mai pătrunzător. Era așa de puternic, încât Luka în întruparea sa de lup se dădu înapoi din calea lui.

Mirosi blocul de lemn care fusese arma lui Florin. Mirosul era de lemn rășinos și de băiat neliniștit. Din bentița Mariei îi rămase mireasma ei delicată, ca de flori. Luka îl recunoscuse imediat. Un fir din părul ei negru, cârlionțat, era încă prins în bentiță. Maria nu-i auzise pe hoții de copii furișându-se decât în ultimul moment. Cât de înfricoșată trebuie să fi fost! Scurta Lisei purta mirosul ei unic de caramelle în mijlocul lânii aspre.

Jucăriile și hainele păstrau esența copiilor, dar acolo era ceva mai mult, pentru că Luka, lupul cu față neagră, adulmece și un alt miros pe cât de uluitor, pe atât de tentant. Acesta făcu ca limba să i se răsucescă în jurul botului. Era mirosul a ceva viu. Ceva ce trebuia prins și mâncat. Carne.

Haita sa aștepta la oarecare distanță, cu capetele plecate în semn de supunere. Luka își dădu capul pe spate, își îndreptă

botul spre cer și urlă. Unul câte unul, cei șase lupi din haită își înălțară urletul. Fiecare intonă o notă diferită, dar apropiată, buzele lor negre răsfrângându-se peste colți. Luka crezuse întotdeauna că urletul lupilor era un sunet dezolant, singuratic. Acum el învăță că acesta era sunetul sufletelor lupilor tânjind să alerge împreună încrezându-se unii în alții.

Prietenii săi fuseseră răpiți. Cum o vor scoate la capăt? Orfanii deveniseră familia lor, trăind împreună cu Imogen și Eva. Lui Imo și Evei li s-ar frânge inimile și Luka știa că el trebuie să-și aducă prietenii înapoi în sat. Se cutremură când se gândi la ce s-ar putea întâmpla. Copiii riscau să fie separați, abuzați, vânduți în sclavie sau duși într-o țară străină, singuri și pierduți.

Își aminti că mantia șamanului îmbibată de răutăți era încă în pădure așteptându-l pe cel care avea să o poarte. Luka lupul se scutură, își apropie nasul pentru a lua urma mirosului și pași agale să-i găsească pe cei care îl părăsiseră. Haita era cu el.

Lupii alergară prin satul învăluit în noapte, străbătură piața plină de resturi de mâncare, scaune și pahare de la festival, trecură pe lângă o pereche de pantofi roșii zăcând abandonati, pe lângă ruinele bisericii și caselor și de ușa deschisă a brutăriei.

În spatele lor se auzeau pocnituri ca de armă. Era furgoneta lui Dimitri. Uitându-se în urmă, Luka văzu forma estompată a cățelușei care sărea lângă furgoneta, dar nu se opri din goana în josul drumului către ieșirea din sat.

Se opri, cu o labă ridicată. Apăruse un nou miros pe pământ. Haita sa aștepta, tremurând de nerăbdare. Iată, aceasta era haita lui, încordată și îngrijorată; doi lupi tineri de vreun an, femela lui albă, doi pui și masculul încărunțit.

Prin ochii lupului cu bot negru, Luka văzu urme de anvelope mari în țărână și adulfmecă petrol, căldura motorului și mirosul puternic al oamenilor. Răpitorii trebuie să-i fi pus pe copii într-un camion. Luka și-i imaginează înghesuți înăuntru în întuneric, adormiți numai pe jumătate, îngroziți, călătorind în depărtare cu viteză.

Haita de lupi trebuia să călătorească cu iuțeală. Luka lupul își ridică botul spre cerul negru înstelat și scoase un urlet, urmat de urletul haitei sale, vocile lor împletindu-se și exprimând jale. Într-atât de concentrat era el în căutarea copiilor, încât nu observă că lupii poposiseră în vecinătatea casei cu cinci pereți.

2

ȘAPTE FLORI DE OMAG

Simlin stătea ghemuit într-un colț. Nemișcat, ca și cum ar fi fost din lemn. În spatele genunchilor săi era pitit globul de cristal pentru a fi păstrat în siguranță.

Se ghemuise aici imediat ce se întorsese de la festival, scăpând de teroarea mantiei șamanului.

Mama sforăia în patul ei de elefant. Pielea ei era cenușie ca o ciupercă. Simlin îi văzu picioarele ieșind afară de sub rochia roșie. Erau scurte, boante și murdare. El alergase acasă și o găsisese stând bosumflată în pat și înghițind cu lăcomie o băutură purpurie din cana sa. Vaskalia își plânsese singură de milă, până adormise.

Simlin auzi un tropot, zgomot puternic de pași. „Trebuie să fie ceva care vine după mine.“ Își acoperi capul cu brațele și își închise ochii cu putere. „Urlete.“ Aduceau cu sunetele cimpoaielor de la festival, sunând prelung și grav ca de pe altă lume. Acestea erau urletele lupilor. „Chiar lângă ușa mea.“

Simlin se întreba dacă băiatul orb era cu acei lupi, în mintea vreunuia dintre ei.

Mama se cutremură și se trezi tresărind violent. Alunecă din pat cu repeziciune ca un sac de făină pe rampa unei mori. Stătu în picioare și-și puse mâna la ureche.

– Îi auzi acolo afară, Simlin? întrebă ea. Ascultă corul urletelor lupilor.

El nu îndrăzni să-i dea vreo replică. Acea mantie cu oase ciocnindu-se unele de altele era încă acolo afară în noapte, îngreunată de totemuri și blesteme.

Mâna sa cotrobăi după globul de cristal.

Când globul se limpezi, Simlin văzu destul de clar un lup cu botul negru și cu labe lungi osoase. Alerga cu labele ușor arcuite, călcând parcă în vârful degetelor. În jurul umerilor, lupul purta un strat mai gros de blană argintie, menită să-i țină cald.

Lupul se întoarse ca și cum ar fi putut să-i vadă. Simlin suspină. Ochii lui licăreau argintii, limpezi ca apa râului în lumina soarelui. În spatele băiatului-lup Simlin văzu cele șase umbre ale haitei sale. Simlin știa destul despre lupi. Odată ce te puneau jos, nu mai aveai nici o șansă.

– Dă-mi-l mie.

Vaskalia trase bolul din mâinile lui Simlin.

– El este? Este lup acum? scrâșni ea cu nasul lipit de sticlă. Spune-mi!

– Tu nu poți vedea în globul acela, nu-i așa? strigă Simlin. Dintr-odată se simți copleșit de o bucurie subită, nu avu timp să-i evite loviturile de pumn, dar apoi se întoarse cu mânie spre ea și strigă: Da, spiritul băiatului este în lupul cu bot negru, din fruntea haitei. Șase lupi îl urmează. Băiatul este mai deștept decât tine, bătrână ciupercă mirositoare, Mamă ciupercă.

Își feri capul instinctiv însă nu mai veni nici o altă lovitură. Capul ei era într-o parte ascultând la urletul sălbatic, niciodată schimbat al lupilor.

– Urletul lupilor vestește moarte, murmură ea. Dar a cui moarte va fi oare? Se uită în sus la grinzi și strigă: Sfarmă-Oase? Pleacă și adu-mi ceva carne. Repede!

Deschise ușa și bătu din palme chemându-l pe Sfarmă-Oase. Vulturul își dădu drumul adormit de unde stătuse și își întinse aripile înainte de a se îndepărta bălăbănindu-se.

Vaskalia se uită în noapte strigând:

– Grăbește-te cu lumina zilei, tu cel de acolo. Trebuie să gădesc florile galbene de omag. Am nevoie de *șapte*.

ȚINUT ARGINTIU ÎMPIETRIT

Luka își conducea haita cu repeziciune de-a lungul drumului. Un vânt ușor bătea împingând mirosul spre el, până ce acesta se opri cu nasul sus. Ajunseseră la acea răscruce unde Dimitri pusese întrebări acelei familii de pe tractor. Acum, Luka vedea răscrucea de drumuri prin ochii lupului conducător. Calul și căruța se deplasau de-a lungul aceluia drum aspru spre oraș. În dreapta, spre est, văzu o urmă nesigură pe piatră dispărând în noapte. Luka adulmecă aerul și se cutremură. Percepu un loc străin, sărat și știu că undeva, curând, trebuiau să coboare spre mare.

Luka își dădu seama că starea de spirit a haitei sale se schimbase. Schelălăiau, cu urechile date înapoi. Puteau să simtă mirosul apei și erau contrariați de acea necunoscută întindere de argint, dar Luka, în forma sa de lup, simțea imboldul să urmeze dâra de miros în jos spre mare și, încă alergând, se răsuci pe o labă pentru a-l urma.

Haita alerga în salturi ușoare de-a lungul drumului cu hârtoape, marcat de urmele aceluia vehicul greu cu copii și puternic impregnat de iz de om. Alergau cu ușurință pe picioarele

lor lungi, prin iarbă, rogoz sau piatră, până când Luka lupul simți cum lumina îi atinse ochii și se opri.

În față, o fâșie galbenă la orizont se împrăștia cu repeziciune sus în cer și jos în acea mișcătoare apă cenușie de cositor de dinaintea ei. Luka vedea marea pentru prima dată. Dădea impresia că era un tărâm de argint liniștit, dar Luka văzu că se undulează și se mișcă, și știu că este periculoasă. Lupii săi ciuliră urechile la sunetul ei adânc.

Continuară cursa. Lupii săi aveau încredere în el, dar Luka simți totuși o împotrivire din partea lor când începu să se simtă vântul mării. Acesta le răvăși blana în două și le ridică urechile.

Alergară și alergară de-a lungul unui promontoriu, și ajunseră până în vârful acestuia unde camionul întorsese luând-o spre nisip. Vârful stâncii era presărat cu flori roz de limba-peștelui.

Lupii priviră îngrijorați spre Luka. El era conducătorul lor, el putea estima cel mai exact pericolul. Mireasma copiilor se simțea mai departe ademenindu-l, dar el încetini și așteptă în vârful stâncii, pentru că departe, dedesubt, era un loc unde ar fi putut fi oameni. Se aflau acolo case cu acoperișuri din țiglă roșie care se suprapuneau semănând de sus cu o carapace de țestoasă. Existau un port și un debarcader. Pe apă stătea o barcă. Luka văzu camionul după care alergaseră tot drumul din sat și până aici. Nici urmă de copii.

Haita schelălăi și lupii își atinseră nasurile în timp ce așteptau ca liderul lor să facă o mișcare. Natura lui de lup îl făcu să se concentreze imediat asupra sursei izului de om, dar în spatele minții lui de băiat atârna acea mantie teribilă. Era încă acolo, lângă satul său, răspândind nenorocire.

Luka lupul lăsa la o parte imaginea mantiei șamanului. Mai întâi, trebuia să-și găsească prietenii și să salveze inima satului său.

Urma șerpuia în zigzag de pe stânca abruptă spre portul secret și marea sălbatică.

Haita alergă în jos cu Luka în frunte, stârnind nori de nisip, răsucindu-se și întorcându-se până când se opri brusc în locul unde urma dispăru, la debarcader. Acolo lupii se scuturară adunându-se la un loc încât respirația lor se întâlnește într-un nor fantomatic de aburi. Pescăruși uriași care se legănau agale pe dană, speriați, se ridicară în aer și o luară spre mare țipând.

Luka lupul înaintă tăcut cu burta lipită de pământ până la camion. Sări peste oblonul din spate. Camionul era gol. Totuși, mirosul copiilor era peste tot.

Luka lupul sări din camion și se deplasă de-a lungul debarcaderului. Adulmecă frânghia bărcii înfășurată pe cabestan. Barca sălta și cobora pe valurile fluxului la mică distanță. Îndrăzni să se uite în jos. Un grup de stânci arăta când marea cenușie se îndepărta de ei la reflux, apoi le acoperea din nou cu apă. Apa murdară se izbea de zidul portului, joasă și întunecată, diferită de apa puțin adâncă de lângă malul râului care strălucea în lumina soarelui.

Preț de câteva clipe, Luka auzi scâncete ca și cum niște animale ar fi fost rănite.

Copiii erau în acea barcă.

Apa se izbea de zidurile portului. Departele pe mare valurile se spărgeau și se rostogoleau fără încetare. Nisipul dus de vânt umplu nările și gurile lupilor. Mirosul de pește era puternic și îi făcu să saliveze, dar strigătele se auziră din nou și lupii tresăriră. Sunetele se transformară în plânsete. Lupii începură să tremure.

Duduitul unui motor acoperi toate celelalte sunete.

Era deasupra lor. Cobora pe urma de nisip. Din cea mai apropiată casă alergă un bărbat, dezlegă frânghia de pe cabestan cu repeziciune și sări pe puntea bărcii aflate aproape de chei. În timpul saltului scăpă frânghia care alunecă în apă. Fără să o recupereze, traversează mergând cu spatele puntea spre cabina de comandă și strigă:

– Dă-i drumul, dă-i drumul acum!

Iar o femeie strigă:

– Hai pe barcă, Serghei!

Ușa cabinei de comandă se trânti de perete și Luka lupul sări pe puntea bărcii urmat de lupii săi și dintr-un loc adânc din interiorul său izbucni un urlet de chemare la judecată, ca o sentință.

Luka lupul înfruntă omul de după cabina de comandă și, mârâind, îl ținu pe loc. Haita era alături de el. Duduitul motorului se opri într-un nor de praf. Frânele scrâșniră, cauciucurile fumegară, iar ceva auriu lovi apa cu un plescăit. *Cățeaua*. La chemarea din urletul lui Luka, cățeaua înotă cu disperare pentru a-și ține capul la suprafața apei. Avea în gură frânghia de care era legată barca.

– Dă-mi arma, țipă femeia din cabina de comandă, și Luka se temu pentru viețile lupilor din haita sa.

Barca se zgudui în timp ce motorul porni și se opri, porni din nou la accelerație maximă, apoi se opri. Luka și lupii se grupară pentru a se reorganiza și Luka lupul îl văzu pe fratele său alergând de-a lungul cheiului.

Încă o dată motorul tuși și porni. Apoi iarăși se stinse. Într-un vârtej de aer Jez ateriză pe punte. Lupii mârâiră și se uitară la Luka. Îi încurajă strigând: „Stați de pază și țineți-i acolo“, apoi alergă să se uite peste bord la un al doilea, dar mai puternic plescăit în apă.

Jos în apa întunecoasă și murdară plutea o formă rotundă. Brațele și picioarele scurte loveau apa cu furie ca zbaturile unui vapor. *Dimitri*. Picioarele sale erau prea scurte pentru a face aceleași mișcări suple ca zveltul Jez, dar brațele sale erau destul de puternice pentru a apuca frânghia legată de barcă și, ținându-se de ea, să înainteze ajungând pe puntea bărcii.

Stătea acolo, plin de mânie, cu pumnii strânși și apa murdară picurând pe punte.

– Unde sunt copiii? urlă el, iar răspunsul veni de sub punte sub forma unor mici strigăte.

– Dimitri, suntem aici și ne e foame. Ajută-ne! țipară vocile pe care Luka le știa și le iubea. Dar barca începu să se clatine. Motorul porni la turație maximă. Cățeaua renunță la strădania ei inutilă de a se alătura copiilor și lupului pe care-l recunoscuse cu greu ca fiind Luka.

Epuizată, cățeaua dădu drumul frânghiei în timp ce barca întorcea și se îndrepta spre larg, tăind apa la fel de ușor ca un fierar care prelucrează fierul înroșit în forja sa.

Lupii scheunau speriați văzând că pământul de sub picioarele lor se ridica și se cobora, iar mirosul pământului pe care ei îl știau rămânea în urmă.

ÎN BĂTAIA SOARELUI

Luka lupul alergă alăturându-se haitei care stătea lângă cabina de comandă, dezvelindu-și colții. Fețele celor trei traficanți se vedeau prin fereastră schimonosite de furie deoarece planurile lor merseseră rău.

– Noi încercam doar să câștigăm ceva bani, strigă unul dintre traficanți.

Dimitri recunoscuse acea voce. Suna ca răsucitul tălpii pe pietrișul drumului. Știa că îi mai văzuse pe cei trei, la han, iarna trecută, șezând într-un separeu lângă șemineu, doritori să vâneze animale pentru a le vinde pieile. Bărbații purtau glugă, iar femeia avea fața încadrată în blană albă de hermină. Acum părul ei blond era udat de stropii valurilor, iar bărbații aveau pălăriile trase peste fețele ude.

– Întotdeauna sunt unii care profită în urma războiului, pe când ceilalți suferă, mormăi Dimitri. Jez, trebuie să-i luăm pe ăștia.

– Dar copiii? întrebă Jez. Cât de mult vor mai rezista ei acolo jos?

Dar în secret el gândea: „Cât de mult oare voi mai rezista eu până să-mi fie rău? Această barcă urcând și coborând, urcând și coborând pe valuri“.

– Dacă reușim să ajungem în cabina de comandă, putem să-i salvăm, spuse Dimitri.

Lupii se legănau pe picioarele lor subțiri, pe măsură ce barca se ridica și cădea pe valuri, iar Luka știa că toată puterea stătea în mâinile femeii cu gura încleștată care pilota barca.

Ușa cabinei se deschise cu putere și un bărbat ieși pe punte agitând un pistol. Dimitri și Jez ezitară. Nu și Luka lupul. Sări să prindă încheietura mâinii bărbatului în fălcile sale. Arma își descărcă gloanțele în punte, chiar printre labele sale, de trei ori, bubuind precum cea mai rea noapte de război.

Urmă o pauză.

Luka îl văzu pe Dimitri aplecându-se să înhațe pistolul de pe punte, apoi împingând bărbatul în cabina de comandă alături de ceilalți doi traficanți. Era chiar acolo aproape, urlând în fața bărbatului. Omul dădu înapoi împleticindu-se și strigă:

– A fost femeia aceea care vindea descântece. Aceea din casa micuță... Dorea să cumpere o blană de leopard al zăpezii... A tot insistat să fie o blană albă... *Ea* ne-a spus și că erau copii în vechea școală. Ne-a zis: „Luați-i, sunt copiii nimănui, nimeni nu-i dorește“.

– Tu, firule de praf de sub dușumeaua vieții, urlă Dimitri. Iarna trecută vânați animale sălbatice, nu copii.

– E numai o meserie, se tângui bărbatul.

Dimitri îl împinse înapoi în cabină, trânti ușa și se sprijini de ea, cu revolverul pregătit. În timp ce lupii se strecurau să stea de pază, el păși în spate, zâmbind triumfător.

Jez se îngenunche și deschise trapa de la cală zicând în gând: „Nu vă gândiți la mâncare, nu vă gândiți la mâncare“.

Lisa urcă prima, clătinându-se. Ceilalți copii o urmară, zâmbind cu ușurare, toți cu excepția lui Florin. Îngrozit de sunetele armei, se ghemuise în cala bărcii astfel că Jez trebui să coboare și să-l aducă pe punte.

– Lupi! țipă cu uimire Maria, arătând spre haită, deoarece ea nu auzise nici ghearele labelor lor păcănind ușor pe suprafața punții, nici urletul acestora așa cum auziseră ceilalți copii. Erau înspăimântați și în același timp fascinați de formele suple și de ochii lor incredibili.

– Da, dar este în regulă, spuse Dimitri, trecând în fața lor. Haideți să-i închidem pe acești hoți în cală.

Traficanții coborâră în cală sub amenințarea pistolului, furioși, înjurând atât de murdar încât Dimitri le spuse copiilor să-și astupe urechile. Îngenunche, urlând:

– Nu vă bateți voi joc de copii *noștri*! Trânti trapa. Asta-i tot, declară brutarul cu mulțumire în glas.

– Nu, nu este, spuse Jez. Ne îndreptăm spre largul mării. Și sunt puțin neliniștit cu toți lupii ăștia prin preajmă.

Se uită cu atenție la ochii argintii ai lupului elegant care îi conducea. Nu reuși să-i susțină privirea pentru mult timp. Valuri de panică îi străbătură stomacul la gândul transformării micului său frate. Eva cărase trupul fără vlagă al lui Luka înapoi la Katrin cea înaltă, la brutărie, dar spiritul lui era chiar aici, în acest lup, pe această barcă în largul mării.

– Vă rog, lăsați-l să se întoarcă în siguranță înapoi, se rugă Jez lupilor, mării, cerului și oricui l-ar fi putut auzi.

Luka lupul îl privi îndelung pe înaltul Jez. Admirase felul neînfricat în care sărise în barcă și salvase copiii din acea întunecată ascunzătoare. Dimitri era acum în cabina de comandă. Cumva întorsese barca înapoi spre țărm. O amintire răsări în mintea lui Luka, ceva ce acest om îi spusese lui

Aidan cel care trebuie să fie cărat peste tot. Dimitri lucrase ca marinar cu mulți ani în urmă, nu-i așa?

Dar ce făcea Jez acum? Mersese împleticindu-se către balustrada bărcii și acum stătea aplecat peste ea. Fața sa avea culoarea verde a algelor de pe stâncile de pe țărmul mării...

Dimitri conduse barca în port, iar aici, la debarcader. Luka hotărî să nu mai aștepte ca Jez să lege barca de cabestan. Sări pe chei, iar haita îl urmă. Luka alergă în jos pe treptele de piatră pe prundișul umed. Căteaua stătea chircită, tremurând pe o piatră și se holba la ei. Luka lupul știa că aceasta ar fi vrut să alerge alături de ei, dar îi dădu comanda să rămână pe loc.

Se opri. Marea avea așa un miros copleșitor! Își băgă botul în apa rece ca gheața și luă o înghițitură, dar imediat o scuipă. Apa era mult mai sărată decât lacrimile.

Lupii alergară spre vârful falezei, pe urmele de nisip cu vântul mării împingându-i din spate. Săriră pitindu-se în iarba de pe margine în timp ce un jeep duduia în jos către port. Șofer era un soldat din trupele de ocupație. Lângă el stătea Generalul.

„Cred că a sosit prea târziu în sat pentru festival, gândi Luka, dar sunt bucuros că el este acum aici.“

Lupii poposiră în vârful falezei dând din coadă și plecându-și capetele cu supunere, în fața liderului lor. Luka își ridica nările în aer și adulfecă. Petrol. Venea un alt autovehicul. Mirosi fumul de țigară ieșind pe fereastră. Își luă haita din drum în timp ce autobuzul lui Peter înainta urmând jeepul Generalului, pentru a aduce copiii acasă. Haita trebuia să se grăbească spre nord.

Luka observă culoarea cenușie, ca de lup, a cerului. Soarele își trimise razele ascuțite printre nori, pe suprafața apei, astfel încât cerul, de asemenea, părea ca și cum ar fi fost sub

apă. Luka știi că trebuiau să vâneze și apoi să se odihnească. La o oarecare depărtare de drum se afla o mică pădure, plină de miros de iepuri și căprioare. Haita înfometată ucise și măncă, încheind cu poame, viermii găsiți întâmplător și câțiva greieri grași care încă țârâiau în iarbă. Lupii se linseră pentru a-și îndepărta nisipul și mirosul de sare. Apoi săriră, se răsuciră și se rostogoliră lăsând să li se vadă burțile cu blana pufoasă.

Puii de lup se hârjoniră. Când deveniră agresivi și lupta mai mult decât o joacă, Luka le ordonă să înceteze. Lupișorii își plesniră cozile cu supunere și se gudurară.

Ultimele raze ale zilei cădeau într-un unghi care le spunea că vine toamna. În depărtare, vârfurile munților erau tot atât de vagi și singuratice ca aburul unei răsufări impregnat pe sticlă.

Haita se odihnea. Bufnițele se adunau chemându-se unele pe altele prin sunete care aduceau cu niște hohote de râs. Din clarobscurul asfințitului se auzeau purtate de vânt chemările ușoare ale căprioarelor. Lupii adormiră.

Luka lupul se trezi când miresmele nopții deveniră pătrunzătoare în aerul rece. Stând în picioare, se scutură până în vârful cozii, având senzația că fuseseră urmăriți.

Haita se ridică și așteptă tremurând cu nerăbdare, uneori mișcându-și cozile, dar întotdeauna privind-și conducătorul.

Cerul negru era încă încrustat cu stele. Luka și haita se întoarseră cu mișcări agile înapoi în ținuturile lor, fără să șovăie, deoarece aveau hărțile în cap. Noaptea mirosea a toamnă. Alergau fără ezitare, uneori repezindu-se la câte-o pasăre de noapte sau spre un liliac cu chip de porc, dar nicicând abătându-se din drumul lor.

Cerul se luminează. Luka văzu frunzele și firele de iarbă acoperite de chiciură. Soarele se ridică pe cer și topi promoroaca.

Haita înainta fără oprire, urmându-și țelul cu stăruință, trecu de răscruci de drumuri și o luă în sus spre sat. Luka găsea prezența lupilor liniștitoare. Era ca și cum cele șapte creaturi ar fi avut doar o singură gândire.

Apoi Vaskalia schimbă totul.

Simlin știe că era vina lui Sfarmă-Oase. Într-o zi, ar putea avea propria intrare. Zbură înăuntru, cărând până la Vaskalia un animal maro cu blană moale, scurtă. Animalul maroniu tremura. Ochii săi scânteiară, apoi se înnoară.

Mama ridică satârul și lovi, *țac, țac, țac, țac, țac!* Numără șase bucăți din micuța căprioară maro. *Țac!* Șapte bucăți acum.

Mama jupui pielea cu un cuțit ascuțit își luă pisălogul plin cu amestec de omag galben (podbal, arnică...) și începu să-l împrășteie descântând peste bucățile de carne. „Pute, puh“, își zise Simlin. Vaskalia păși afară împrăștiind bucățile de carne pe drum.

– Acesta-i sfârșitul lor, cobi ea. Urăsc aceste urlete. Acum pentru un somn bun și lung.

Își îndesă smocuri de mușchi în urechi și se aruncă pe salteaua ei.

Când sosiră lupii, Simlin ieși tiptil pe ușă.

Cel mai mic pui de lup scoase un sunet de bucurie; întorcea ceva pe drum cu nasul său alb, delicat. Al doilea pui se opri de asemenea și adulmecă o altă bucată găsită alături. *Carne*. Bucăți mari fuseseră aruncate pe drum. Acestea străluceau marmorate cu șuvițe albe de grăsime și acoperite pe deasupra cu o peliculă galbenă ca o piele. Luka se repezi la el, aruncându-l de se rostogoli cât colo. Femela lui albă năvăli peste al doilea puiandru și-l azvârli cât mai departe de bucata de carne. Haita împinse lăpșorii pe drum în sus,

dincolo de casa cu cinci pereți, dar cel mai mic din ei continuă să-și lingă pasta rămasă pe buze și apoi începu să schealăie. Picioarele i se îndoiră. Mama se agita în sus și în jos, împingând, apoi ridicând puiul cel mic, pe care-l apucă de gât și-l cără o bucată de drum. Puiul era prea greu pentru a-l căra departe și curând îl lăsă pe pământ.

Picioarele puiandrului cedară. Se încordă, scormonind cu labele pământul, și se zvârcoli din cauza durerii de burtă, pe când ceilalți lupi așteptau, întorcându-și capul și scheunând.

Lupușorul se ridică împleticindu-se pe labele sale. Înghiți. Stomacul său se strângea și se umfla o dată și încă o dată, ca un burduf, apoi vomă toată acea carne mirositoare și otrăvită de culoare gri-roz împrăștiind-o pe tot drumul.

Simlin se uită la mama sa care stătea întinsă pe saltea. Încă dormea profund. Țopăi de câteva ori de agitație și ieși să urmeze haita spre pădure.

5

PĂMÂNTUL FERTIL

Lupii înaintau într-un ritm ușor oprindu-se adesea pentru odihnă, în așa fel încât cel mai tânăr dintre ei să poată să-și recapete puterile. În afara satului, terenul începu să se încline urcând spre munți. Deplasarea era mai anevoioasă acum că alergau printre copaci, ținându-se atât de aproape unii de alții. Luka lupul putea adulmeca schimbarea anotimpului în vântul care răscolea frunzele căzute și purta mireasma lor ca de lut printre copaci. Toamna sosise pe neașteptate aici, în aceste ținuturi înalte. Deja frunzele deveniseră roșii, de un galben intens și arămii. Coniferele aveau o înfățișare sobră dată de culoarea mai întunecată a acelor.

La trecerea lupilor veverițele se cățărau cu repeziciune pe trunchiurile arborilor dispărând în vârful copacilor. Iepurii intrau cu iuțeală în vizuini, iar bufnițele în scorburile copacilor, dar nu era nevoie să se teamă de vreun pericol deoarece haita era în urmărirea altui vânat.

Cu cât mai adânc pătrundeau în pădure, cu atât mai mult Luka lupul se încredință mai mult că mantia șamanului călătorise

mult mai departe printre copaci, *prin proprie putere*. Dimitri le ordonase soldaților s-o îngroape. Dar unde?

Cum terenul urca în pantă spre munți, acesta era acoperit de un strat subțire de frunze arămii și jir, iar pământul mirosea jilav și pătrunzător. Frunzele foșneau luate de vânt, iar cele călcate de labele lupilor scoteau un sunet asemănător zbuciumului mării de care ei se temuseră atât de mult. Ciuperci dolofane, moi ca alunarii stăteau printre frunzele mucegăite. Erau cercuri de ciuperci uriașe roșii cu puncte albe ca niște umbrele otrăvitoare, dar și rugi zgârietori cu buchețele de mure coapte printre ferigi arămii.

„Este aici, știu că este.“

Luka lupul alerga cu nasul în pământ. Haita continuă să se uite la el, întrebându-se de ce îi conducea în jurul acestor copaci când atât de multă mâncare fugea din drumul lor ascunzându-se de ei. În cele din urmă, înapoia unui uriaș stejar cenușiu, Luka simți pământul de sub picioare schimbat. Era bombat. Fusesse cald și devenise și mai cald. Un miros neplăcut se ridica spre suprafață. Erau mormane de ghindă mare și aurie încă în micile lor cupe. Veverițele nu îndrăznișeră să treacă peste grămada de pământ să le ia.

Trunchiurile mari ale stejarilor erau năpădite de iederă. Toamna îmbrăcase copacii în două culori: verdele-închis al iederei și arămiul frunzelor de stejar. Copacii își lepădaseră deja multe din frunzele lor, iar acum Luka lupul le scurmă cu laba sa.

Aici era.

Luka dezgropă o margine de dinți rânjind, o piele de șarpe și un șirag de oase cu clinchet ca de clopoței. Haita i se alătură, scurmând energic dezgropând întreaga mantie.

Stătea întinsă pe pământ, albă și înaripată ca un calamar uriaș adus de ape în pădure. Din ea se ridica duhoarea care

putea ca o grămadă de ouă stricate de găscă și care făcea ca blana de pe gâtul lupilor să se ridice de frică.

Urechile ciulite ale lui Luka auziră un foșnet sus în stejar, printre frunzele uscate. Auzi ceea ce i se păru a fi un strănut. Să fie posibil? Se uită la haita strânsă-n cerc în jurul său. Lupii ciuliseră urechile la sunetul din stejar, dar nu-l recunoscă. Un strănut uman nu exista printre amintirile lor.

Haita era obosită, dar dacă el acționa imediat ceilalți lupi aveau să fie de partea lui. El era puternic. Toți erau astfel. Forța lor era haita. Singuri, lupii nu ar putea să supraviețuiască.

Așa că Luka făcu mișcarea. Își puse laba cu hotărâre pe mantia din piele, o apucă de o margine cu gura și începu să o sfâșie cu dinții săi mari și puternici. Zgomotul scos de mantie fu copleșitor. Acesta cutremură copacii ca și cum pământul s-ar fi crăpat și deschis. Haita de lupi salivă și se alătură lui Luka, distrugând pielea rea în bucăți, sfâșiind-o și rupând-o. Țineau mantia între ei ca pe un cearșaf care trebuia pliat după ce a fost spălat.

Apoi lupii se dezlănțuiră, sfâșiindu-o în bucățele, zgometos și cu satisfacție.

Luka se opri, adulmecând o nouă apariție printre copaci. O formă estompată, cu limba atârând de extenuare. Era cățeaua aurie. Îi urmărise tot drumul până aici. Coada ei se mișcă, șovăielnic, iar Luka îi răspunse schelălăind a bun venit. Nu era o amenințare pentru haită așa că lupii nu o goniră, ba chiar acceptară să-i ajute, totuși obosită, aceasta se așeză curând să se odihnească.

Lupii înfometați se luptară cu mantia până în amurg. Aruncară resturile de oase și piele de șarpe și dinți peste umerii lor dezmembrând mantia într-o mie de fărâme. Cum lumina soarelui se diminua, siluetele copacilor se estompară părănd uriașe bestii gata să te înhațe. Cioatele cenușii ale

copacilor așteptau amenințătoare în umbră. Luka se strădui să-și mențină lupii concentrați asupra a ceea ce aveau de făcut: să distrugă această mantie astfel încât să nu mai poată fi purtată niciodată.

Lupii se rotiră și se răsuciră printre supărătoarele rămășițe, marcând victoria cu izul lor. Acum, când mantia zăcea într-o mie de bucățele, creaturile scormonitoare, ciorile de leșuri, vulpile, furnicile și gândacii vor căra bucățelele și vor definitiva acțiunea.

Misiunea lor se încheiase.

Luka își azvârli capul pe spate și urlă a victorie, iar lupii săi i se alăturară și, de asemenea, căteaua. Cântecul haitei răsună printre copaci străbătând pădurea și auzindu-se și în sat. Porniră din nou cu căteaua gâfâind în urma lor. Acum în sfârșit haita putea să vâneze, să mânânce și să se odihnească.

Luka gândea: „Mă voi despărți de ei curând. Voi fi orb încă o dată. Așa că mă voi culca și voi spera ca fața mamei mele să privească în jos spre mine, din visele mele“.

În patul ei de elefant, Vaskalia, tresărea și se răsucea în somn la auzul cântecului corului de lupi. Gemea ca și cum ar fi fost în suferință. În visele ei, mantia șamanului zburase departe și, deși gonise după ea cu brațele larg deschise, mantia străbătuse cerul și se pierduse în infernul soarelui.

Înapoi la brutărie, Jez se întoarse pentru a vedea un lup prin fereastra mică. Se grăbi spre ușă. Acel lup mare cu botul negru se strecura pe drum în sus, urmat de o altă umbră în spatele lui.

– Dimitri, șopti el. Cred că Luka s-a întors.

În vârful stejarului, Simlin dorea să urle și să strige deoarece împruțita, zăngănitoare și greaua manta dispăruse pentru totdeauna. Aceasta nu se mai putea reface singură la fel cum

nu s-ar mai putea reface sticla globului de ghicit, nu-i așa? Nu. De-acum, nu-l mai putea stăpâni, nu-l mai putea copleși.

Băiatul orb și lupii săi o învinseseră pe Mama. Asta era bine.

Simlin se scărpină pe semnul din naștere de pe fruntea sa. Îl mânca atât de rău! *Au!* Își duse mâna la spate. Acolo avea o durere surdă chiar la baza noadei. Simți o umflătură ca și cum ceva îi creștea la capătul coloanei vertebrale, ceva precum coada ascuțită a unui scorpion.

6

AIDAN NU SE MAI PLECTISEȘTE

– Unde sunteți cu toții? șopti Luka în timp ce intra în orfelinat.

Strigătele de „Luka, Luka! Surpriză!” aproape că-l dădură jos din picioare. Copiii îl apucară de mâini, Lisa îl sărută și putu să o audă pe Imogen râzând cu afecțiune și delicatețe. Cineva aruncă spre el un buchet de crăițe puternic mirositoare, iar Maria strigă:

– Unde-i lupul?

Peste toți, răsună vocea stridentă a lui Aidan:

– Luka, cum se face că în dimineața asta mergi și vorbești? Când Imo m-a luat să te văd la brutărie, tu erai întins în patul tău ca o păpușă de cârpă cu gura larg deschisă.

Copii chicotiră, iar Florin încercă un urlet de lup.

– Nu, Florin, nu este amuzant, insistă Aidan. Toți ceilalți fuseseră furați. Luka stătea inconștient în brutărie. Am avut o perioadă neplăcută și plectisitoare în care nu am avut pe nimeni cu care să vorbesc, cu excepția lui Imo și Eva, care doar plângeau tot timpul. Katrin cea înaltă venea cu prăjituri

pe care nimeni nu avea chef să le mănânce și *oricum ea* nu spune niciodată nimic.

– Încă îl aveai pe Stefan, spuse Luka cu îndoială.

– Stefan nu vorbește. El nici măcar nu *plânge*, spuse Aidan. Așa că a fost foarte plictisitor pentru mine, Luka, înțepenit aici în timp ce tu alergai cu lupii. Cel puțin așa mi-a spus Jez.

– Luka a fost un mare lup cu botul negru și cu ochi argintii, spuse Lisa. El ne-a salvat. Acum este iarăși Luka.

Bătu din palme și țopăi în jurul lui Luka.

– Aidan, îmi pare rău că ai fost singur, spuse Luka, dar acum toate s-au terminat.

– Deci când ne spui povestea?

– Va trebui să așteptați până după prăjituri, Aidan, spuse Luka, auzindu-și stomacul ghiorăind sonor ca un mecanism de ceasornic. Apoi o să vă spun totul despre lupii gonind spre mare.

Un motor de mașină duduia afară, apoi opri. Imogen zise:

– Mi-e teamă că va trebui să aștepți chiar mai mult decât atât, Aidan. Avem vizitatori.

Se auziră zgomot de bocanci și cizme militare în hol.

– *Vai!* strigă Aidan. Cine sunteți?

– Liniște, băieți. Acesta este Domnul General, comandantul din Castelul Roșu, anunță vocea siropoasă a Căpitanului Lazslo.

– Deci dumneata ești Generalul cu monede de aur?

– Da, eu sunt. Și cred că știu și cine ești tu. În orfelinatul cu tavan înalt vocea profundă a Generalului răsună cu ecou. Numele tău este Aidan.

– Dar cum de știi dumneata asta?

Luka nu-l auzise niciodată pe Aidan atât de contrariat.

– Luka mi-a spus. Ține! Un zgomot puternic pe masă îl făcu pe Luka să tresară. Acest teanc de cărți este pentru toată lumea, dar în special pentru tine Aidan. Fiindcă te plictisești și devii nesuferit.

– Eu, nesuferit? A spus Luka asta? Dar când?

– Când a venit la oraș cu Purtătorul de Cuvânt. El a spus că îți trebuie un scaun cu roțile de asemenea și că Maria are nevoie de un aparat auditiv. Mi-a dat o listă lungă cu lucrurile de care voi *toți* aveți nevoie. Acestea vor fi la voi de îndată ce am să intru în posesia lor. Tocmai am fost să văd cum merg lucrurile cu noua voastră casă. Și lucrurile sunt foarte bune. Soldații au muncit din greu și repede toată vara, iar voi veți fi în curând acolo.

– Domnule General, vă mulțumesc că ați urmat lupii în acea noapte și ați salvat copii noștri, spuse Imogen.

Copiii i se alăturară, strigând:

– Mulțumim, Domnule General. Vă mulțumim.

– A fost o plăcere pentru mine, spuse Generalul și Luka simți un zâmbet în vocea acestuia. Cei trei traficanți își așteaptă procesul. De altfel, nu vor fi mulți care să le ducă dorul pe-aici. Și, desigur, persoana căreia trebuie să-i mulțumiți cu adevărat este acest băiat de aici.

Generalul își așază mâna pe umărul lui Luka. Cumva el a convins o haită de lupi să urmărească camionul în care erați voi până jos într-un port secret. Noi, ceilalți, doar i-am urmărit.

– Nu, Luka *a fost* un lup, anunță Lisa.

– Nu, amândoi greșiți, chițăi Aidan. Luka a rămas nemișcat la brutărie dormitând cu gura deschisă ore în șir. Cu siguranță, el nu a alergat de-a bușilea, urlând.

– Aidan, eu nu înțeleg mai mult decât înțelegi tu, spuse Generalul.

Se făcu liniște. Aidan oftă, un lung și adânc oftat de suferință.

– Luka este, într-adevăr, puțin dintr-un șaman, nu-i așa, Domnule General? Fiind un lup? Iar eu cred că a fost o pasăre.

„Și un leopard al zăpezii“, gândi Jez.

– Da, aduce mai degrabă cu un vechi șaman, Aidan, spuse Generalul. Se întoarse spre Jez și spuse: Am fost impresionat de bravura dumitale pe acea barcă, frate al lui Luka.

– Numele lui este Jez, zise Luka cu mândrie.

– Sunt încântat să te cunosc, Jez. Acum, când Luka a venit să mă vadă, mi-a spus că ai putea să repari ceasul orașului. Acesta s-a oprit la miezul nopții. Luka crede că figurinele înțepenite în afara ceasului fac oamenii să devină supărați și neliniștiți. Și probabil are dreptate. Ai putea să faci ca ceasul să meargă, iar figurinele liniștitoare să apară din nou?

– *Oau!* Cu siguranță că pot, cum nu, spuse Jez. Îl voi aduce și pe Ivan fierarul să mă ajute.

– Trebuie să te cațări... zise Generalul.

Dar Jez răspunse imediat:

– Nu mi-e teamă de înălțimi.

„Nici mie nu mi-e teamă de înălțimi.“ Simlin se ascundea după un colț al verandei. „Îmi place să mă cațăr pe acoperișuri. Oh!“ Bucătarul gras venea cu femeia uriașă. Ea ducea o tavă acoperită cu o muselină care flutura ușor. Simlin își linse buzele cu limba sa ascuțită deoarece el putea mirosi prăjiturile de dedesubtul muselinei. El putea simți mirosul dulce, untos, de făină proaspăt coaptă care-l făcu să saliveze. Ce prăjituri sunt astăzi? „Nici o prăjitură pentru Simlin. Nu e drept, nu e drept...“

– Ei bine, ăsta nu e băiatul Vaskaliei? întrebă Dimitri. De ce nu intri înăuntru cu ceilalți?

Simlin se apăsă mai tare de zidul de piatră.

– Haide. De fapt și tu ești unul dintre copiii satului, spuse Dimitri, sperând să fi sunat mai amabil decât simțea.

Simlin nu putea să ridice privirea și să se uite în ochii brutarului. Nu știa ce să spună, așa că murmură ceva din cuvintele fără sens ale vrăjilor Mamei sale către el însuși și-și scărpină scorpionul iritat.

Katrin cea înaltă se încruntă. Pe fruntea băiatului slăbuț apăruseră dungi roșii din cauza scărpinării.

Katrin dispăru înăuntru. Câteva momente mai târziu, Eva ieși afară, aducând trusa medicală. Țintuindu-l în colț, ea îi așează un pansament peste scorpion și-l fixă bine la ambele capete cu plasture.

– Asta te va opri să te mai scarpini, drăguțule, spuse Eva.

Katrin cea înaltă reapăru și-i întinse o brioșă acoperită cu zmeură. Era caldă încă. Preț de câteva clipe Simlin se află în dulcele și untosul rai în timp ce înfuleca prăjitura. Apoi se uită pe furiș pe după ușă.

– *Hei, hei*, urlă careva și Simlin o luă la sănătoasa, la vale, pe alee.

DINCOLO DE CEASUL DE LA MIEZUL NOPTII

Dimitri se strâmbă când furgoneta sa porni pe drumul îngust fără el. Praful se ridica în aer. Cauciucurile fumegau. De când Jez învățase să conducă, cauciucurile deveniseră la fel de netede precum chelia brutarului. Furgoneta încremeni cu motorul oprit, reporni, sări înainte, se întoarse, reporni, se întoarse și duduî înapoi în jos pe drum cu roțile scârțâind pe caldarâm.

Dimitri stătea cu brațele încrucișate. Fruntea sa îngrijorată arăta ca un câmp arat. Rândunelele sale zburaseră spre sud cu săptămâni în urmă, lăsându-l cu perspectiva unei alte ierni grele. Cineva deja nu se putuse abține de la stivele cu trunchiuri de lângă piață, deși acestea trebuiau împărțite în mod echitabil între toți sătenii. Acum tânărul Jez era gata să meargă la oraș pentru a repara Ceasul din Turn.

– Crezi că sunt un bun șofer? strigă Jez către fratele lui așezat în scaunul pasagerului.

– Da. Ești grozav, țipă Luka, deoarece el nu putea vedea zidurile apărând cu repeziciune înaintea parbrizului și găinile care zburătăceau din calea lor, pe măsură ce fratele mai mare manevra volanul.

Era rapid, zgomotos și emoționant să fii într-o mașină condusă de Jez. Lui Luka îi plăcea la nebunie.

– De ce ai fața asta așa lungă, Dimitri? strigă Jez. Dacă suntem opriți, o să spun că lucrez pentru general.

– Tu să ai grijă de mașina mea, Jez, spuse Dimitri negru, și să ai grijă de Luka, de asemenea. Am avut o vorbă cu Ivan. El va avea grijă de amândoi.

– Am șaptesprezece ani, oftă Jez. Nu am nevoie să fiu dădăcit. Ești sigur că ai tot ce-ți trebuie, Luka?

– Da, spuse Luka, bătându-se peste piept.

Înăuntrul jachetei era o tobă. Niciodată nu pleca fără o tobă, iar în buzunar avea o pungă cu cireșe pentru a le mânca pe drum.

– La revedere, Dimitri, strigă Jez. Ai grijă ca Alfonso să nu-ți șterpească renglotele.

Plecară să-l ia pe Ivan, fierarul. Furgoneta hurducăia printre gropi pe drum în jos către fierărie, iar Luka chicotea hâțânat în scaunul său.

Luka simți mirosul fierului topit înainte de a auzi mocnitul focului și clinchetul ciocanului lui Ivan.

– Dați-mi câteva clipe, Jez, spuse Ivan. Acestea sunt porțile pentru noul orfelinat și mai am doar puțin.

Cele câteva clipe ale lui Ivan se transformară în secole. Luka coborî din furgonetă și rătăci prin curte. Mirosea a cal.

Când fu în sfârșit gata, Luka a trebuit să călătorească în spate împreună cu gențile cu unelte. Dimitri scosese tăvile pentru pâine, dar furgoneta încă mirosea înșelător a pâine proaspătă. Jez încercă să evite o capră și Luka fu aruncat de-a curmezișul furgonetei, așa că rămase lungit jos pe podea, în timp ce mașina se mișca necontrolat și mugea croindu-și calea spre sud, hurducându-se peste gropile din drum. Dorise să doarmă, dar nu avea nici o șansă cu Jez la volan. După

o bună bucată de drum, aerul se schimbă și atunci știu că erau în oraș.

– Sunt soldați care ne așteaptă la ușa turnului, strigă Jez. Vrei să rămâi aicea jos, în furgonetă, Luka?

– Nu, nu vreau, răspunse Luka. Voi merge acolo sus cu tine.

– Tu ai grijă, micuțule, spuse un soldat cu grosolănie. Generalul nu ne-a spus că va fi și-un băiat orb. Cum vei urca și coborî tu o scară în spirală?

– Pe picioarele mele, desigur, spuse Luka.

Luka urcă pe pipăite scările înapoia lui Jez. Era ca și cum te-ai fi tot cățarat în spirala unei cochilii de melc. Urcară tot mai sus pe treptele umede și pline de mușegai. În spatele lui, Ivan se oprea să își tragă sufletul la fiecare câțiva pași, plângându-se de durerea sa de spate. Luka începu să se simtă rău și își dori să fi mâncat înainte de a începe ascensiunea. Se gândea la cripte și morminte ca și cum zidurile ar fi putut să se miște și să-i închidă în interiorul lor, dar Jez îl apucă de mână și îi spuse:

– Ține-te bine, urcând treaptă cu treaptă.

În cele din urmă ieșiră deasupra. Putea să stea în picioare. Simți aerul rece pe față și își întinse brațele ca pe niște aripi, râzând. Încercând să îl apuce pe Jez din nou de mână, nimeri o altă mână, făcută din lemn aspru.

– Cred că nu ți-ai dori acea mână, flăcăule, spuse Ivan. Acea este Doamna Moarte. Mai bine te-ai ține de mână cu acei copii flămânzi.

– Nu vreau să țin pe nici unul din ei, mulțumesc Ivan, spuse Luka.

– Ei bine, trebuie să ne apucăm de treabă sau ne va prinde întunericul înainte de a termina treaba, spuse Jez îngrijorat.

Luka, eu cred că ai fi mai în siguranță stând în interiorul turnului ceasului cu noi.

– Nu, îmi place aici afară, spuse Luka. Își aminti fantasti-
cul său zbor cu rândunica, gândindu-se la toate acele creaturi
ale cerului, păsările și liliecii.

– Este greu, se repezi Jez. Treci în acest colț și stai aici!

Jez îl conduse apucându-l de umeri printr-o ușiță într-un
spațiu care părea strâmt și mirosea a metal umed.

– Deci iată unde sunt ele, strigă Ivan, toate celelalte statue-
te. Îmi pot imagina oameni arătând ca acestea.

– Cum arată? întrebă Luka.

– Par mulțumite. Împăcate cu sine și preocupate, nu ursu-
ze și supărate precum cele de afară.

Luka își ascultă fratele, iar Ivan începu să studieze cu
atenție interiorul ceasului. Ei deșurubară mecanismele care
controlau figurinele. Ambele erau stricate. Luka îi auzi bom-
bănind, suduind și spunând:

– Da, urmat de... hmm... nu.

– Ceasul este blocat cu un minut înainte de miezul nopții,
spuse Jez.

– Nu cred că va mai merge din nou, bombăni Ivan.

Luka strâmbă din nas. Venea un miros de ars în timp ce
Ivan repara și suda metalul. Luka se temu ca acesta să nu dea
foc statuetelor de lemn.

Departe, sub ei, orașul se întindea tăcut. Lui Luka începu
să i se facă foame și gândi că era deja târziu. Cu siguranță, era
timpul pentru culcare. Se întrebă dacă era cineva afară, uitân-
du-se la turnul ceasului și întrebându-se ce se întâmpla acolo
sus. Poate că deja oamenii încetaseră să se mai uite sus la acele
statuete oribile care nu făceau decât să le reamintească ceea
ce devenise viața lor. Cu aceste gânduri în minte adormi.

Se trezi tremurând. Întregul turn se mișca.

CÂT AI BATE DIN PALME

Luka își acoperi urechile cu mâinile. Se simțea ca și cum ar fi fost în interiorul unei mașinării asemănătoare celei cu care Dimitri obișnuia să-și râșnească boabele de cafea. Mai întâi se auzi un ton profund de bas *brum brum*, apoi ca un bâzâit al unei albine uriașe captive într-o sticlă cu miere.

Tonul de bas se stinse. Acum avea sens. Era cunoscutul ticăit al unui ceas. *Tic-tac, tic-tac*.

Luka se sprijini de zid când hurelul crescă și uriașe umbre trecură peste el, apoi se opriră. Preț de o clipă, ceasul își trase răsuflarea, din rărunchi.

Apoi începu să bată. Bătăi voioase, metalice, asurzitoare, care se repetară de douăsprezece ori. Zâmbind neajutorat, Luka își încleștă mâinile pe cap, în caz că i-ar fi fost smuls de pe umeri și rostogolit deasupra orașului. Douăsprezece ori. Miezul nopții. Hurelul se stinse cu un clic.

– Sunt cu toții în siguranță înapoi înăuntru, spuse Jez cu mândrie.

– Și toate figurinele zumzăie în jurul ceasului – copii veseli și oameni muncind pe câmpuri, mama zâmbitoare și

muzicianul. Nu mai sunt numai figurile mizerabile din timpurile rele.

Înainte ca Jez să-l poată opri, Luka își croi drum înainte și dincolo de ușa îngustă până pe platformă. Vântul nopții îi răvăși părul. Își deschise brațele larg și țipă:

– Hei, tuturor! Priviți aici sus. Ceasul din Turn este reparat.

Oamenii începură să se adune mult sub ei. Fețele lor erau întoarse spre ceas astfel că Luka auzi murmurul vocilor lor, dar nici un foc de armă. Răsună mai întâi un râs molcom. Apoi cineva începu să cânte.

Jez își puse mâinile cu fermitate pe umerii lui Luka.

– Se pare că noi acum am declanșat ceva, spuse el și Luka simți zâmbetul din vocea sa.

În holul răsunător al Castelului Roșu, Generalul stătea în picioare și se plimba cu mâinile în buzunare, în fața ferestrei deschise. Se opri. Văzu o mulțime de oameni adunându-se să urmărească rotirea figurinelor în jurul ceasului. Ar fi putut el cere soldaților să tragă asupra mulțimii? Era asta o revoltă?

Nu. Se relaxă, sprijinindu-se de fereastră să urmărească alunecarea ușoară a figurinelor în interiorul ceasului, până ce următoarea oră avea să bată.

Mai rămăsese afară doar o statueta. Era mică și sărea primprejur, cam prea aproape de marginea platformei, apoi își undui brațele și intră în triumf. Apoi una mai înaltă preluă comanda.

Generalul zâmbi și continuă să zâmbească, apoi înțelese. Redeveni sobru. Băiatul Luka avusese dreptate. Oamenii fuseseră afectați de ceea ce văzuseră. Dar cum de știuse Luka faptul că acele figurine furioase și hidoase rămăseseră înțepenite în fața ceasului?

Doar era orb.

Generalul se întoarse și se așază la masă. Nu avea nici un rost să meargă la culcare atât de târziu. Cum stătea acolo, un liliac pătrunse pe fereastră. Zbură pe lângă el să atingă un șirag de chei agățate în perete cu vârful aripii sale, apoi zbură vâjâind înapoi pe fereastră. Cât ai clipi din ochi, acesta se întoarse ca o săgeată și mai atinse o dată acele chei.

Erau cheile de la celulele prizonierilor.

Generalul știuse în adâncul inimii sale ce urma să facă încă de la vizita lui Luka. Acesta din urmă îl întrebasese atunci de ce erau prizonieri care plângeau în celule. Mulți dintre ei erau acolo de ani de zile și nu exista nici o dovadă a vinovăției lor. Întrebarea lui Luka rămăsese în mintea Generalului. Ar fi putut el să ia cheile, să coboare la celulele unde apa intra pe micile ferestre și să scoată prizonierii slăbiți la lumină? Liliacul îi întări convingerea că trebuie să acționeze conform convingerilor sale, înainte de a fi prea târziu.

Trebuia să-i înștiințeze pe șefii lui de peste mări și pe căpeteniile sale, de asemenea.

Le va spune când totul va fi pregătit.

Oboseala se așternu peste cei doi frați și peste Ivan fierarul de parcă le pusese cineva o pătură groasă deasupra.

– Ați putea rămâne aici peste noapte, spuse o santinelă de la baza scărilor.

– Veniți cu noi în locul unde suntem încartiruiți și dormiți pe dușumea. Și în castel sunt camere libere. Mai degrabă mergeți voi acolo decât eu, dacă nu vă este cu supărare.

– Noi trebuie să mergem acasă, vă mulțumim, răspunse Jez. Avem pâine de copt.

– Și cai de potcovit, îngână Ivan.

– Haideți, plecați acasă, strigă santinela către mulțimea de oameni.

Oamenii începură să se îndepărteze, câțiva dintre ei strigând cuvinte de mulțumire.

Chiar dacă erau obosiți, cei trei cântară tot drumul spre casă, murmurând refrenele lui Dimitri și cântecele lui Imogen, pe care Luka le învățase la orfelinat.

– Sunt mai multe stele pe cer decât am văzut până acum, spuse Jez. Asta înseamnă că avem o iarnă grea înaintea noastră.

– Vom ajunge în curând acasă, spuse Ivan. Dar ce este de-a curmezișul drumului? Sunt soldații.

– Este o blocadă pe drum, spuse Jez.

Încetini și coborî geamul camionetei.

– Cine-i acolo? întrebă Luka.

– Nu le cunosc fețele, spuse Jez. Bună seara. Ce s-a întâmplat?

Soldații îl ignorară pe Jez. Unul dintre ei își vârî capul înăuntru și întrebă:

– Cine-i băiatul din spate?

– Este fratele meu.

– Celălalt, țărane! se repezi soldatul.

– Hei, eu sunt Luka, iar acesta este fratele meu mai mare, Jez, protestă Luka, contrariat de aceste voci necunoscut și furioase.

– Un băiat a dispărut din sat, zise soldatul. Nouă ni s-a cerut să-l găsim. Mama sa este foarte agitată și a dat alarma. Ne-a spus că fiul îi furase ceva care îi aparținea. Ar putea fi oriunde.

– Ei bine, nu este *acest* băiat. Acesta este Luka. Noi am fost în oraș cu treburi pentru generalul vostru. Dumneata ești nou în această misiune, nu-i așa? Dar cine lipsește? Nu poate fi cineva de la orfelinat deoarece ei nu au mame care să fi dat alarma.

Ușa furgonetei fu trasă și deschisă.

– Haide. Ieși afară. Afară! strigară ei, înhățându-l de mână pe Luka.

– Lăsați-l în pace! strigă Jez.

– Să știți că faceți o greșeală, zise Ivan.

– Ați luat băiatul? întrebă o voce dulceagă pe care Luka o recunoscuse.

– Cred că da, domnule Căpitan Lazslo. Acea femeie înțeleaptă – cum o cheamă? – Vaskalia, va fi mulțumită că i-am găsit fiul.

– Ce? strigă Jez. Nu-i înțeleaptă deloc și ăsta nu e fiul ei. *Dumneata* știi asta, Căpitane Lazslo. El este fratele meu. Și cred că dumneata îmi datorezi niște bani pentru niște sculpturi.

– Mi-e teamă că are dreptate în legătură cu băiatul, spuse Căpitanul Lazslo către soldați. Acesta nu este Simlin, ci Luka. Lăsați-l să plece!

CU BURTICA PLINĂ

– Într-o zi, curând, voi desena toate figurinele Ceasului din Turn ca să le poți vedea și tu, spuse Imogen.

– Pe toate? întrebă Aidan. Ai să le desenezi chiar și pe cele îngrozitoare cu coase și cu arme, Imogen? Cei mici o să fie îngroziți. Dar ar fi mai bine pentru toți dacă le-am vedea în realitate, nu-i așa?

„Nu-i așa, gândi Luka. Iau drept bun ce văd...”

Poate că era doar prea obosit. Poate că spiritul lui i se furișă în lupul conducător, iar călătoria la oraș îl extenuase și de aceea nu mai putea judeca lucrurile cum trebuie. Nu mai avea nici o viziune. Dar Aidan nu avea picioare. Pentru Luka, toate din jurul său nu erau decât umbre, dar el, cel puțin, putea să alerge prin locurile cunoscute așa cum era brutăria, de exemplu.

Imo și Eva aduseseră copii pentru masa de dimineață, așa că Luka trebui să se scoale pentru a-i saluta, când de fapt el dorea să stea în pat la mansardă și să-l prindă somnul.

Oftă. Își puse jos felia de pâine, deși era unsă cu gemul lui favorit de vișine negre. Nu avea acum chef de mâncare.

– Gândește-te numai, Imogen, noile case sunt aproape gata, spuse Jez. Vor fi toți acei pereți noi și curați. Îți vei putea

agăța desenele și picturile peste tot. Îți voi mai face câteva rame pentru ele și va fi ca o galerie de artă plină de picturi.

„Picturi pentru alți oameni care să le privească, nu pentru mine. Iar Jez va fi cu Imogen cea mai mare parte a timpului...”

– Privește țeștoasa, Lisa, spuse Dimitri. Se îndreaptă către pomul cu renglote. Nu o lăsa în afara ușii deoarece va mânca mica renglotă de pe ramura de jos.

– Trebuie să sară ca s-o ia, spuse Lisa, iar eu nu am văzut niciodată o țeștoasă care să sară.

– Aștept cu nerăbdare ca renglotele să se coacă, să se facă dulci și zemoase, spuse Dimitri, plescăindu-și buzele. Le voi degusta împărțindu-le cu cineva special.

„Cineva special... aceasta nu poate fi decât Katrin cea înaltă.”

Luka era încântat că Dimitri o iubea pe Katrin cea înaltă. Brutarul merita pe cineva așa de deosebit. Era mulțumit că Jez o iubea pe Imogen, de asemenea. Dorea ca ei să fie fericiți. Totuși, se simțea atât de singur! Și-i dorea pe mama și tata înapoi.

Luka era mândru de darul său. Și-l folosisese să salveze copiii din mâinile traficanților și să găsească peștera cu pietre albastre strălucitoare pe care Jez să le poată sculpta, obținând bani pentru noile case. Omul cu părul de gheață și cu mantia în culorile pământului nu-l va mai putea numi acum nesăbuit. Luka devenise Băiatul Șaman.

Își transferase spiritul într-o creatură puternică de patru ori până acum și fusese minunat.

Deci, de ce nu se simțea el fericit? Se simțea atât de singur, atât de departe de fiecare!

Cum stătea el nefericit la masa din brutărie, în timp ce copiii sporovăiau și râdeau împrejurul lui, Pisica Norilor i se strecură în minte. Dintr-odată se simți bine. Dintre

toate creaturile, iluzoriul leopard al zăpezilor îi era cel mai apropiat.

Căteaua își împinse nasul în palma sa. Luka o bătu absent pe spate. Apoi alunecă din scaunul său și se așeză pe dușumea. Căteaua se roti pe spate, iar Luka o scărpină pe burtă. Era puțin mai rotofeie, în special de când venise la brutărie, și, cum mâna îi zăbovi pe burta caldă, Luka știa că acolo înăuntru ei băteau și alte inimi. Acest lucru îi amintea de Pisica Norilor în burta căreia băteau două inimi ca niște tobe.

Luka gândea: „Tată trebuie să fie unul din lupii cei tineri...”

Cum stătea pe dușumea bătând ușor căteaua de lângă el, auzi un smiorcăit. Nu fusese câinele. Era cineva dincolo de ușă. Luka se ridică în picioare. Bâjbâi spre ușă, apoi trase zăvorul în tăcere. Știa cine era acolo afară. Știa cine era înfometat și și-ar fi dorit să fie înăuntru. Hainele lui nespălate miroseau a teamă, a fum de lemn ars, a urină și plante cu miros înțepător. Luka se aștepta ca el să se întoarcă și s-o ia la sănătoasa.

– Vino înăuntru, Simlin, spuse el. Avem destulă pâine aici.

Toată lumea din brutărie amuți. Jez i se adresă:

– Mama ta a pus soldații să te caute noaptea trecută! strigă el.

Luka auzi poarta grădinii închizându-se cu zgomot. Simlin își pierduse stăpânirea și fugise din nou. În felul său trist, gândi: „Simlin este norocos că are o mamă”.

Apoi se înghionti singur. Ce gânduri prostesti! Imaginează-ți având o mamă care să se comporte așa cu tine.

– Băiatul slăbănog s-a învărtit prin jurul orfelinatului tot timpul, Luka, spuse cu o voce stridentă Aidan. El dorește să ni se alăture. Are vechiul său glob de sticlă ascuns în cămașă, dar nu-l va împărți cu nimeni. Tot ce vrea este să se joace cu jucăriile micuților și s-o urmărească pe Imo.

– Câțiva dintre voi nu prea sunteți binevoitori cu el, spuse Imogen.

– A venit o dată înăuntru, strigă Lisa. Am încercat să-i arăt fasolea care crește în cană.

– Nu va sta mult, nu-i așa? protestă Aidan.

– L-ai numit libelulă sau lăcustă, Aidan, spuse Imogen încruntată. Și să-l scuipi nu ajută la nimic, nu-i așa Florin?

– Nu poți să-i învinovățești pe copii dacă nu sunt prietenoși cu el, spuse Dimitri.

– Noi trebuie să-i acordăm șansa de a se schimba, replică ea.

– Presupun că da. Dar acum, că el a fugit de acasă, nu cred că vom auzi prea multe de la Madam Vaskalia. Nu mai are acum un fiu din care să facă un șaman puternic. Stă îmbufnată în casa ei. Nu ne va mai deranja *deloc*. Ai auzit, Luka?

Luka auzise. Nu era însă sigur că și credea acest lucru.

Stătea tăcut, simțindu-se din nou în afara a tot ce se întâmpla în jurul lui. Această cameră plină de oameni părea un loc străin. Un loc căruia nu-i aparținea. Pisica Norilor se ghemui într-un colț al minții sale, așteptându-l pe el. Se decisese că lumea șamanului cu transformările sale era locul potrivit pentru el.

A doua zi, în zori, vremea era rece și plină de umezeală. Jumătate din scările până jos Luka își ținu răsufierea, ascultând. Dimitri trase zăvorul de la ușă și se îndreptă cu pași apăsăți spre magazia de lemne. Luka auzi și păcănitul ghearelor cățelei care străbătea curtea, însoțindu-l. Ușor ca un spiriduș, cărându-și toba cu el, Luka alunecă afară și coti spre dreapta traversând curtea brutăriei și, bâjbâind, se cățără pe gardul de piatră și părăsi curtea.

Simți ceva moale și lipicios agățându-i-se de obraz. Trebuie să fi fost o pânză de păianjen. Și-o îndepărtă. Atmosfera

era încărcată de melancolie. Nu era acel tumult de viață ca în toiu primăverii, dar totul părea că așteaptă venirea iernii.

„Nu am de gând să ajung în vreun loc aproape de Prăpăstiile Lumbului și nici să cad în râu, își spuse el în timp ce urca panta dealului. Cred că știu un loc bun.“

Când alergase cu lupii, mintea și labele sale urmaseră hărți pe care nu le putuse vedea. Acum acele hărți erau încă în mintea sa. Putea să simtă drumul către acele locuri. Își aminti desigur unde Jez culesese albăstrelele pentru Imogen. Acolo în apropiere era o poiană unde ar putea să se așeze să cânte la tobă și să o cheme pe Pisica Norilor.

Acum nu mai erau albăstrele să le poată mirosi, dar simți iarba înaltă cu margarete târzii, încă închise pentru noapte.

„Acesta este locul“, își spuse el și se așază.

Iarba era udă așa că sări iute înapoi în picioare, dar promo-roaca îi umezise deja pantalonii. Luka decise să continue să meargă până ce soarele se va ridica și va topi toată chiciura.

Dar merse prea mult spre sud.

SECRETE ASCUNSE

Vaskalia se trezi din zbuciumul viselor sale. Înjură și scui-pă pe dușumea, apoi constată că Simlin nu se întorsese încă acasă. Ce-o fi făcând? Niciodată nu-i ceruse voie să rămână afară. Bodogăni ca pentru sine ceva nedeslușit, în timp ce răscoli printre păpușile cu ace, împrejur pe dușumea, în pantofii ei, în grămada de lemne chiar și în oala de gătit, dar ceea ce căuta ea nu era de găsit.

Globul de ghicit dispăruse.

Ăsta era unul din lucrurile pe care le-ar fi *putut* face Simlin. El moștenise de la tatăl său puterea de a putea chema întâmplările neobișnuite. În momentul în care Vaskalia permise acestui gând să-i răsară în minte, spectrul înfricoșător al demonului tată al lui Simlin îi apărură și el, cu flăcări sub tălpi și nebunie în ochi. Șerpi negri i se răsuceau în urechi și nări, iar pe obrazul lui ardea un scorpion cu coada ridicată, gata pentru a înțepa.

— Pleacă de aici, pierde-vară al munților, strigă ea. Un scorpion femelă își cară ouăle mai bine de un an. Dar mie mi se pare că eu ți-am cărat fiul scorpion chiar mai mult *de-atât*.

În cele din urmă, bărbatul cu capul în flăcări îi părăsi mintea. Vaskalia își așează capul pe o parte și începu să fredoneze pe măsură ce deveni preocupată de ierburile sale, pregătind un descântec. Un zâmbet îi miji pe buze. Se întoarse și căută printre obiectele de magie ținute sub pernele sale zgrunțuroase. Erau atât de multe – o șuviță de păr galben strălucitor precum ciocul unei păsări de la ologul îndrăzneț, o așchie de piatră albastră strălucitoare, o roșie storcită, bucăți din panglici de păr, o coardă ruptă dintr-o liră, un cocoloș de aluat, o figurină de lut și câteva bucăți de blană gri și albă.

Astăzi obiectul dorinței ei era un cârlionț de păr negru.

Luka merse mai departe încrezându-se în direcția luată de picioarele sale, până când simți razele căldute de soare pe față.

„Vreau să mă opresc acum“, își spuse el, dar picioarele mergeau mai departe, ca și cum erau atrase de un magnet.

Deodată, picioarele îi cedară și atunci se așează pe iarba uscată.

„Bine, nu este locul ales, dar va deveni.“

Își dori să-și fi luat ceva de mâncare, deși știa că nu trebuia să mănânce înainte de a-și schimba forma. Mâncarea l-ar fi putut încetini, l-ar fi făcut somnoros și i-ar fi atenuat simțurile. Își trase toba de sub haină și se concentrează asupra imaginii Pisicii Norilor din mintea sa. Era la mare depărtare. Ar fi trebuit să încerce din răputeri să o cheme de lângă cei doi pui cu ochi albaștri. Dimitri îi spusese lui Luka că leopardul zăpezii tatăl își părăsește puii după naștere și de aceea mama sa trebuie să rămână aproape de ei.

În momentul în care se pregătea să bată toba, simți ceva atingându-i glezna.

– Mi-am pus șosete ca să nu mă roadă pantofii. Așa că orice ai fi nu mă poți înțepa.

Dar, orice ar fi fost, nu încerca să-l înțepe, ci încerca să-l tragă. I se înfășurase în jurul gleznei ca o coardă rezistentă.

Aceasta se strânse și începu să-l tragă cu putere, așa că Luka își îndesă toba înapoi sub haină și se strădui să rămână în picioare, strigând:

– Hei, stai.

Țopăi pe celălalt picior în timp ce coarda îl trăgea înainte. Apoi se trezi în fața unui trunchi uriaș de copac. Își ridică mâinile. Coaja copacului părea aspră ca o piele de țestoasă. Frunzele netede ale copacului aveau formă de inimă. În jurul trunchiului era o încâlceală de ramuri asemănătoare unor șerpi. „Iederă.“

– Nu... dă-mi drumul! strigă el în timp ce, pe furiș, încheietura mâinii îi era legată tot mai strâns, ca într-un cerc, apoi fu tras. Cu cealaltă mână încercă să se apuce de trunchiul copacului pentru a se ține, dar acesta se preschimbă la apăsarea lui într-o ploaie de rumeguș și nu-i mai rămase nimic sub picioare.

Luka se rostogoli departe în josul copacului și ateriză pe pământ uscat.

Pentru un timp rămase întins, fără a fi în stare să respire. Îl durea spatele. Încercă să înțeleagă ce se întâmplase cu el. Se afla într-o cavitate sub pământ. Fusesse târât în jos. Iedera nu ar fi putut să facă asta singură. O altă putere o făcuse să-l prindă. Își trecu cu repeziciune mâna prin păr și simți dedesubt niște tentacule minuscule precum niște picioare de miriapod. Dar cine are putere asupra plantelor? „Vaskalia, ea este cea care...”

Începu să tușească și să scuipe. Tot ce putea mirosi și gusta era pământ... pământ, umed, străvechi, pământ peste

tot care-l imobiliza și acoperea. Scurpă și se scotoci în buzunar după ceva cu care ar fi putut să-și sufle nasul, dar nu găsi nimic, așa că-și șterse nasul cu mâneca și tuși.

Gâtul îl durea de la atâta pământ. În cap îi suna vocea pițigăiată și zeflemitoare a lui Aidan: „Tu niciodată nu cobori în cele mai întunecate locuri, nu-i așa Luka?“ și gândi: „Eu sunt în cel mai întunecat loc, locul care mă îngrozește“. Își aminti ceea ce Imogen le spusese întotdeauna: „Singurul drum este în sus“.

Se ridică și întinse mâinile înainte. Era într-o mică peșteră străjuită de rădăcinile copacilor. Peștera ducea într-o galerie îngustă. Pentru a-și croi drum prin galerie se feri de rădăcinile care ar fi putut să-i zgârâie fața ori să-i apuce picioarele și să-l prindă în capcană. Odată auzi ceva mișcându-se cu zgomot. Simți un miros puternic. Nu știa cărui animal îi putea aparține. Poate că acesta avea o vizuină acolo jos, iar el îl deranjase.

Curând Luka abia se putea menține în picioare deoarece galeria se umpluse de energie. Ceva îl lovi peste genunchi din nou. Forța din subteran era copleșitoare. Rădăcini și vlăstare se avântau în sus pentru a nu fi distruse în adâncuri, unde pământul se mișca și se întorcea, modelându-se singur și hotărând cum se va așeza. Luka știa că acolo departe, departe sub el, pământul era în fierbere. Acolo încep cutremurele și vulcanii, iar masele gigantice de pământ se mișcă și se luptă. Era așa de înghesuit încât nu putea respira adânc, iar aerul era stătut.

„Așa trebuie să fie într-un mormânt.“

În minte îi veni o scenă și rămase acolo. Era o stradă cu multe benzi în satul său, înainte de a fi fost distrus. Auzise focuri de armă. Inamicii se ascundeau pe acoperișuri, în spațele ușilor, după colțuri, trăgând cu arma cu lunetă.

Focurile de armă încetară.

Un bărbat alerga de-a lungul străzii cu capul plecat. Căra un copil. Se opri aproape de zidul unei case, puse copilul jos și se ghemui străduindu-se din greu să respire. Copilul țipă, păși în lături și atunci armele reveniră din nou la viață. Gloanțele loviră peretele casei peste tot în jurul copilului. Bărbatul se aruncă peste el pentru a-l adăposti de ploaia de gloanțe. Bărbatul îl ocroti pe băiat astfel că nici un glonț nu-l lovi pe acesta.

Copilul era un mic băiat cu păr cârlionțat.

Corpul bărbatului oprise fiecare glonț care l-ar fi putut lovi pe fiul său.

Ceva mai încolo pe străduța îngustă, în cadrul unei uși, se pitise fratele lui Luka, Jez, mult mai tânăr decât era acum. Stătea cu brațele strânse în jurul corpului.

Luka auzi din nou urletul teribil al fratelui său care-și dăduse capul pe spate, pentru a-și striga suferința. Urletele deveneau apoi ca o șoaptă, repetată iar și iar.

Acum Luka auzi sunetele de la mormântul mamei sale. Le închisese în afara minții sale până acum. Și, în mijlocul acestei orori, el știa ceva ce-i făcu inima să bată mai repede: Tatăl lui Luka îi salvase viața fiului său. Și-o dăduse pe a sa în schimb. Atât de mult îl iubise pe Luka.

Luka stătea neclintit sub pământ. Șocul îl ținuse nemișcat până când redeveni calm.

Galeria subterană nu-l mai îngrozea cum se întâmplase până acum. Aici nu putea fi nimic mai rău decât ceea ce tocmai își amintise.

– Pot ieși de aici, spuse el. Cel puțin încă mai am toba.

Începu să se gândească la o creatură care ar fi putut trăi aici dedesubt sub pământ. O molie? Un vierme?

Când se ridică, simți că îi este cald. Ridică mâinile către tavanul tunelului. Îl simți cald. Pipăi cu palma puțin către stânga. Tot cald. Pipăi spre dreapta. Și acolo era cald. Începu să lovească tavanul cu pumnii strânși. Lovi iar și iar, dar nimic nu se întâmplă, așa că Luka începu să zgârie și să râcăie cu unghiile și degetele sale. Câteva bucățele de pământ îi căzură pe față, ceea ce-l făcu să-și închidă cu putere ochii și gura. De deasupra se auzeau sunete.

– Cred că este cineva deasupra, știi că este, spuse el.

„Căldura trebuie să fie de la focul cuiva. Cred că a străbătut o distanță mare până aici. S-ar putea să fie brutarul.“

Inima lui Luka tresări și atunci începu să râcăie și să scormonească și mai puternic până când o bucată de pământ îi căzu peste picioare. Rămase pentru câteva momente uimit. Apoi se ridică, căută și găsi gaura din tavan. Dacă ar reuși să-și bage mâinile prin ea și să se apuce de marginea de deasupra, ar putea să se tragă el însuși afară. Asta, dacă ar fi avut mușchii puternici ai lui Jez.

Luka nu mai trebui să iasă singur deoarece îl înșfăcă cineva de mâini și-l trase cu forță. Cu un hârșăit, fu tras afară unde căzu epuizat pe o podea de pământ. Mirosea ca un țarc de animale și era cald. Era și un foc aprins. Pale de foc își rostogoleau lumina peste pleopele lui.

Luka zăcea întins tremurând și răsucindu-se să se încălzească pe podeaua de pământ ars. Atmosfera era sufocantă și plină de funingine. Degetele sale descoperiră ceva lângă el. Era un os mic golit de carne. Deasupra, ceva se mișcă de pe un picior pe altul. Aripă se întinseră, trosnind ca și când ar fi fost prinse în balamale. Fâlfăiră cu forță. Auzi un croncănit și un țipăt de pasăre mare. Mirosuri puternice îi invadară nările: ierburi amare, miros de flori uscate, mucegăite, transpirație,

mirosul de șoarece al pantofilor scâlțiați, o duhoare sumbră de ciuperci lipicioase.

Urmă o explozie de lumină pe pleoapele sale și trosnetele fioroase ale lemnelor aruncate pe foc. Focul se înteeți degajând o căldură atât de intensă, încât Luka se temu că trupul său ar putea să se prăjească. Se târî îndărăt până ce umerii săi se întâlneau cu un perete zgrunțuros. Simți miros de lemn de măsline ars.

– Iată. Un foc strălucitor să-ți țină de cald, fiu al lui Gabriel. Acel nebun Peter a clădit lemnele în piață, dar mie nu mi-a dat nici unul. Și erau lemne dintr-un măsline care făcea parte din zestrea mea. L-au tăiat fără să se gândească la mine.

Vocea ei acută se ridica în spirală devenind tot mai ascuțită și sfârși într-un geamăt. Așa că am trimis măgarul acolo sus să-mi aducă înapoi copacul. Erau atât de multe lemne! Atât de grele, că i-au îndoit picioarele.

Luka se simți ca și cum era paralizat, în casa ei. *A ei*. Dușmanul său. Vaskalia. Tot curajul și toată puterea păreau să-l fi părăsit, totuși strigă:

– Acele lemne trebuiau împărțite între săteni, pentru a le fi de folos în această iarnă.

– Nu ai învățat niciodată când să-ți ții gura, nu-i așa? mârâi ea. Ne va fi cald aici împreună cât e iarna de lungă, cald și bine ca în sânul lui Avraam. Doar tu, Sfarmă-Oase al meu și cu mine. Simlin a plecat. Așa că, în locul lui, poți tu să fii fiul meu.

Luka se ridică în picioare și se împletici în căutarea ușii bâjbâind confuz într-un loc pe care nu îl cunoștea deloc. Își dădu seama de la căldura de la picioarele sale că focul cu fum din belșug era în mijlocul camerei și se trase înapoi. Peretele era de lemn. Își plimbă mâna pe perete, în timp ce dădu

ocol întregii camere. Dădu întâi de un colț, apoi de altul, apoi urmă încă unul, dar Vaskalia îl înhăță de umeri.

– Sunt cinci pereți, spuse Luka.

– Bineînțeles că sunt cinci pereți. Casa mea este construită în cea mai bună formă care a existat vreodată. Pentagonul. Îl conduse îndepărtându-l de ușă și spunându-i: Tu, micuțule, nu ar trebui să te plimbi pîmprejur. Ai putea nimeri în foc. Stai aici. Îl împinse într-un scaun șubred. Ceva îl legă strâns peste brațe și piept, în timp ce Luka se zvârcoli țipând la ea să înceteze. Aceasta însă îi legă gleznelor de picioarele scaunului, apoi Luka simți ceva care-l ciupi între pantaloni și pantofi.

– Sunt cumva furnici? țipă el.

– Nu. Este frînghia din iederă. Iedera este atât de folositoare, nu-i așa? cârâi ea. Rădăcinile astea se lipesc tot atât de strâns ca niște lipitori. Tu nu vei ieși din casa mea atât de repede.

POAME ÎN FLĂCĂRI

Simlin atârna de ramura unui stejar, cu brațele sale lungi. Trăia aici sus de câteva zile. Noaptea trecută fusese foarte frig, de aceea rupsese câteva ramuri și frunze dintr-un alun din apropiere, pe care le împletise într-un cuib între două ramuri mai groase. Ascunsese globul de ghicit într-o scorbură a trunchiului.

Copacul începuse să-și lepede frunzele care se învolburau precum cenușa. Vântul se furișă în cuibul său. Cel puțin Simlin avusese căldură în casa cu cinci pereți. Se gândi îndelung la focul din mijlocul casei.

Se întrebase dacă s-ar fi putut ascunde în depozitul de lemne al brutarului, dar femeia cea înaltă l-ar fi alungat probabil cu sucitorul de aluat. Unde i-ar fi plăcut cu adevărat să fie? În orfelinat, colorând cu creioanele, pictând și ascultând povestirile femeilor.

Singurul necaz era că orfelinatul era plin de copii.

Alaltăieri, fața tristă Eva îl îmbiase:

– Hai înăuntru și ia ceva de mâncare, dragule!

Frumoasa Imogen îl încurajase:

— Nu te îngrijora dacă copiii spun lucruri urâte, Simlin. Ei nu sunt obișnuiți cu tine. Asta-i tot. Va mai trebui să treacă ceva timp.

Simlin *avea* de ce să fie îngrijorat. Aidan îl numea nas de nevăstuică, lăcustă și gălbejit. Florin îi spunea că mirosea ca o veche oală de noapte, *bang bang*. Fetele erau și mai rele. El nu ar fi îndrăznit să le ciupească la rândul lui deoarece l-ar fi văzut femeile. Chiar și Stefan cu fundul său mare împachetat se trăgea înapoi ca un arici dacă Simlin se apropia de el.

Simlin se ridică și căută în scorbura după globul de ghicit. Bufnița încercă să-l ciupească. Apoi Simlin se uită cu atenție în glob.

Luka era acolo. Era și o umbră în spatele lui. Simlin își ținu fața aproape încât respirația lui aburi globul și trebui să îl șteargă cu mâneca pentru a privi din nou. Ce creatură urma să întrupeze băiatul?

Umbra din spatele băiatului nu era o creatură.

Era Mama.

Simlin observă că băiatul era în acel scaun șubred. Lui Simlin nu i se permisesese niciodată să stea în acel scaun pentru că acesta aparținea doar Mamei. Își miji ochii să poată vedea mai bine. Luka nu putea să se ridice din scaun. Pesemne, avea brațele legate. „Servește-l cum trebuie, *ipip, uraa, snorh*.” Asta l-ar învăța minte pe băiatul orb să mai facă șmecherii și să aibă un frate mai mare băgăcios, și prieteni, și femei frumoase în jur, și să trăiască într-o brutărie cu prăjituri, cu o cățea și cu o pisică cu pisoai, în loc de acel nesuferit Sfarmă-Oase. Acum el va trebui să stea cu Mama în casa cu cinci pereți în veci și-n veci.

Aceasta dorea să-l păstreze pe băiatul orb. În locul lui.

Simlin se cutremură. Nu voia să se întoarcă și să trăiască acolo. Nu, dar nici nu dorea ca Mama să-l țină pe acest băiat.

Băiatul era încă pe scaun. Simlin se întrebă dacă acest băiat se simțea tot atât de furios precum fusese el, lovind, țipând și zvârcolindu-se cu mânie când ea îl băga în cutia cu napi și ceapă. Asta era când el era mic cât Stefan. Oamenii de la orfelinat erau drăguți cu Stefan. Ei îl căutasera pe afară atunci când dispăruse.

Dar nimeni nu-l căutase pe Simlin.

Un nod i se ridică în gât, iar nasul începu să-i curgă. Oftă și își șterse nasul cu mâneca, dar cu cât Simlin se gândea mai mult la sentimentele sale, cu atât îi curgea nasul mai tare. „Este vina Mamei.“ Nodul din gât se schimbă ca și cum metal topit îi fusese turnat pe beregată în jos de-a lungul coloanei și în sus într-o curbura la capăt, o curbura care ar putea să lovească și să înțepe. Metalul se transformă în fier dur.

Vântul îl lovi peste față și-i răvăși părul. Venea furtuna. Simlin așează globul de cristal înapoi în scorbură, în timp ce vântul îndepărta și ultimele frunze ale stejarului. Norii explo-dară, iar ploaia îl pătrunse prin haine rece ca niște cuțite. Își balansă picioarele înainte și înapoi sărind pe pământ.

Cum Simlin se grăbea printre copaci sărind peste ghinde și aruncându-le în lături cu picioarele sale lungi, văzu mici flăcări răsărind în colțul ochilor. Flăcări într-o cușcă de ramuri gri-argintii. Simlin se opri. Se uită cu atenție. Nu erau flăcări, nici vorbă. Erau poame de măceș, strălucitoare și translucide ca soarele de iarnă la apus.

Mama se temea de ele. „Puteri magice, spunea ea. Păsări-le nu le mănâncă.“

Simlin se strădui să rupă o rămurică. Era tare ca fierul, iar spinii lungi argintii îi zgâriară mâinile. Poamele căzură chiar în mâinile sale. Îi plăceau lucrurile aprinse ca focul. Poamele erau rotunde și tari ca măregelele. Simlin măncă una și icni, atât de dulce și atât de acră totodată era aceasta, *brr!*

Gura i se strânse pungă. Se simți amețit. Capul i se învârtea, iar gâtul îi ardea, ceea ce-l făcu să nu-și mai dorească și alte poame de măceș.

Ploaia răpăitoare se opri tot așa de rapid precum pornise, dar Simlin nu se întoarse la stejarul său. Păși apăsător mai departe, cu gura strâns închisă, închisă cu motiv.

Va face un blestem, o vrajă. Era doar fiul mamei sale și o urmărise de nenumărate ori, îi auzise incantațiile, ascultase chemările sale pentru vechi magii. Tot ce-i trebuia era un vas pentru leacul său. Curând, găsi o piatră plată și una mai mică cu care să transforme poamele într-o pulbere. Înfășurându-și leacul într-o frunză mare, Simlin alergă înapoi spre casă.

COPILĂRIE SĂLBATICĂ

– Ar fi trebuit să am un copil ca tine, Băiatule Șaman.

Vocea ei turuia încontinuu. Oricum nu era nici un pic de muzică în ea. Scaunul scârțâi când Luka încercă cu disperare să-și îndoiaie mâinile și picioarele pentru a-și acoperi urechile și să nu mai asculte văicărelile ei insistente.

– Dar tu ai deja un fiu, spuse el. Îl ai pe Simlin.

Se încordă, așteptând să fie lovit, o palmă peste cap, o arsură pe braț. Locul ăsta era plin de violență. Luka urmărea fiecare zgomot, așteptând, temându-se de ceea ce ea ar fi putut să-i facă.

Un dop sări din gâtul unei sticle. Urmă un sunet ca un bolborosit, un miros de fructe și fermentație, apoi un gălgâit prelung urmat de un râgâit urât mirositor, care-l făcură pe Luka să vomite.

Vocea ei scăzu.

– Dacă aș avea un fiu ca tine, băiatule orb, aș putea să fiu regina mamă a tuturor magiilor de demult. Numai gândește-te ce ar putea face magia mea avându-te pe tine ca instrument al ei. Aș conduce acest sat. Sătenii nu ar mai râde iarăși de mine.

– Ce ai face tu pentru sat? Darul este pentru toată lumea, nu numai pentru șaman și familia sa.

Ori ea era prea beată, ori pur și simplu îl ignoră.

– Am fost prinsă în capcana maternității de acest cap de scorpion. Gândește-te la asta. O bijuterie de femeie cum sunt eu irosindu-se într-un foc de entuziasm. Exact cum tatăl tău a fost prins în capcană de Evangelina, astfel că a avut fii pe care nu și i-a dorit.

– Astea sunt prostii, strigă Luka. El nu a fost înșelat deloc. *A dorit* să ne aibă. Tatăl meu l-a iubit pe Jez și m-a iubit pe mine. Tatăl meu m-a iubit îndeajuns de mult să-mi salveze viața și să moară pentru mine. Lacrimi fierbinți începură să alunece în jos pe fața lui Luka. Fiul tău *te-a* părăsit, spuse el cu voce tare, surprins el însuși de acest lucru.

– Dar am obținut unul *mult mai bun*, râse ea, înveselindu-se. Te pot ține aici pentru totdeauna. Noi vom readuce la viață mantia de șaman.

Ea așteptă. Luka auzi că nu mai răsuflă. Își ținea respirația, urmărindu-i reacția. „Vicleană.“ El știa ce se întâmplase cu mantia șamanului și acum ea încerca să ghicească.

– Tu vei fi noul meu fiu, spuse ea. Tu îți vei folosi darul pentru a mă face pe mine regina satului. Totul trebuie să se schimbe pentru a mă pune pe mine în locul care mi se cuvine.

– De ce trebuie să se schimbe totul? întrebă Luka.

– Voi conduce satul după vechea magie. *Magia mea*. Le va părea rău celor care mi-au arătat vreodată lipsă de respect și m-au privit de sus, tuturor. Acel brutar gras și chel, acea uriașă mută Katrin cu ochii ei negri, romantica Imogen, nefericita Eva și nerodul de Peter Autobuz, fermieri și pantofari, și toți acei bețivani care-și pierd vremea la han... le va părea rău.

Luka o auzi târându-și picioarele în jurul mesei, trebăluind cu oale, rupând rădăcini de ierburi și mărunțind în mojarul său ceva mirosind a ars, ca focul.

– Darul tău te va transforma într-un șarlatan pentru mine, spuse ea. Tu îmi vei face rost de bani și bijuterii, și medicamente de la oraș. Cu toții vor vedea că eu sunt cea mai puternică femeie din această parte a muntelui.

– Oamenii din sat nu ți-au făcut rău niciodată, spuse Luka. De ce îi urăști atât de mult?

– Pentru că-i *urăsc*. Spune-mi, dacă ești așa deștept, de ce acum ești de unul singur? Nu ai mamă, Luka, și nici tată, nu-i așa?

– Nu, dar este numai din cauza războiului, iar eu am un frate mai mare și un câine, și pe Dimitri, și pe Katrin cea înaltă, și pe toți copiii de la orfelinat.

– Și ce-ți amintești? De când erai mic, ce-ți poți aminti?

– Că ședeam pe genunchii mamei și ascultam povești dintr-o carte mare albastră. De asemenea, că-i spuneam mamei la rândul meu povești. Ea zicea că îi plac și poveștile mele. Îmi amintesc cum călăream pe umerii tatei și priveam pe ferestrele oamenilor. Și că mâncam pâine și gem de cireșe.

– Bine, dar nu ești tu cel mai norocos. Pot să-ți spun amintirile mele?

– În regulă, spuse Luka.

Se gândi că nu l-ar putea răni dacă ar fi de acord cu ea, și era și curios.

– M-am născut chiar în această casă, spuse Vaskalia. M-am luptat pe o saltea cu mulți alți copii, toți lovindu-mă cu picioarele peste față. Frații mei mai mari vindeau medicamente. M-au dus adânc în pădure și m-au *lăsat* acolo, Luka, m-au lăsat cu lupii și mistreții luptându-mă cu rădăcinile copacilor și ciupercile otrăvitoare. Am trăit ca un copil sălbatic. O bătrână ursoaică mîncătoare de molii m-a dus în bîrlogul ei pe timpul iernii. După aceasta a trebuit să mă lupt pentru mine.

– Asta trebuie să fi fost îngrozitor, spuse Luka.

Ceva îi spunea că nu spune tot adevărul. Dacă ar fi putut-o vedea, ar fi observat că ochii ei se plecaseră în timp ce vorbea.

– Astfel am învățat de una singură vechea magie, secretele plantelor, fructelor și ciupercilor. Am devenit o excelentă vrăjitoare. Apoi a venit *acea* zi. Am fost capturată de nemernicii din partea cealaltă a muntelui și forțată să mă alătur ritualurilor lor magice. I-am rugat să mă lase să vin acasă. În cele din urmă m-au adus din nou aici, dar toată lumea plecase din această casă. Am fost singură cu excepția bebelușului din burta mea... și iată în ce s-a transformat *acesta*. Luka încercă să vorbească, dar ea îl lovi peste gură și țipă: Sătenii mă evitau dacă mă întâlneau pe stradă, deși îmi cumpărau leacurile și poțiuni din piață. Voiau ca eu să le vindec petele, furunculii, înțepăturile și luxațiile. Ee, hee! Le-am făcut vrăji să se îmbolnăvească în primul rând.

Luka o auzi turnându-și un lichid pe care-l bău pe nerăsuflăte.

– Deci, asta am fost eu, râgâi ea, o femeie curajoasă și singură. Mama *ta* a fost norocoasă.

„Dar mama mea nu este aici“, gândi Luka.

– Voi face un leac acum, spuse ea. Va fi cel mai bun pe care l-am făcut vreodată. Puterea oribilă a animalelor pe care le iubești atât de mult... rândunica... iată aici o pană de-a ei... *acea* pisică proastă... ceva blană... și lupul cu ochii argintii... Tu nu vei mai avea nevoie de ei când vei lucra pentru mine. Așa... iată aici am totul pregătit, pe masa mea. Toate ingredientele de care am nevoie, se împăună ea. Căscă, trăgând aer în piept. Totul este pregătit... Amestec bine.

Vaskalia bolborosea, turnând băuturi și dându-le pe gât, până când Luka nu-i mai desluși vorbele. Băiatul auzi niște arcuri trosnind. Vaskalia se dusesse în patul ei. Casa cu cinci pereți era neliniștită. Lemnele de pe foc se înnegriseră și arseseră, vulturul de pe grinzi își târî picioarele, apoi își întinse

aripile, undeva în cameră se auziră țipând voci plăpânde. Vaskalia sforăia, trăgând vânturi și plescăindu-și buzele adâncită în visele sale.

Luka simțea o altă prezență constantă. Răutatea. Se răs-pândise peste tot, impregnând totul ca murdăria.

Jez și Dimitri vor veni curând să-l caute, nu-i așa?

Ușa se deschise încetișor. O ușoară pală de aer rece stră-bătu podeaua și-i atinse gleznel. Luka se crispă. Inspiră dorind să prindă mirosul lui Dimitri de făină și condimente, parfumul de levănțică a lui Katrin cea înaltă ori mirosul de transpirație proaspătă a lui Jez.

Nu cunoștea parfumul acestei persoane.

Era unul de murdărie veche și de frunze uscate, și haine care trebuiau spălate de mult. Auzi șuieratul respirației lui și știu instinctiv cine era cel care-i dezlega corzile de iederă care-i legau gleznel de scaun. Îl auzi pe Șoptitor alunecând într-o parte să găsească o lamă. Se încordă la tăierea corzilor de iederă de la gleznel sale; la fel când îi eliberă mâinile. Ușurare. Își roti mâinile în față, apoi și le masă pentru a-și pune sângele în mișcare.

Șoptitorul se strecură pe lângă scaun. Apucă mâna lui Luka și-l conduse de-a curmezișul camerei către nevăzuta ușă și afară unde aerul era așa de plăcut.

– Mulțumesc, spuse Luka. S-a purtat urât cu tine?

Urmă o lungă pauză. Vocea spuse:

– Luka *nu* este un idiot.

– Și nu sunt nici cap sec, nici lunatic. Nici tu nu ești. Știu cine ești *tu* în realitate. Ești Simlin. Tu ești Șoptitorul. Te ascundeai sus pe acoperișul orfelinatului și mă strigai cu toate acele nume. Știu că ai un semn de scorpion pe frunte deoarece ne priveai când am coborât cascada cu vidra și apoi... Luka se întrerupse. Nu voia să-i reamintească bietului Simlin cât de prost îl făcuse mamă-sa să pară în ochii tuturor

la festivalul de vară. Știu că Vaskalia este mama ta, dar cine este tatăl tău?

– Din cealaltă parte a muntelui, cu capul în flăcări.

– Și cine este acolo sus pe grinzi?

– Sfarmă-Oase. Iubește Mama. Pasăre mare. Pleșuv, nu reușește să ducă sus tot ce are sânge. Pene negre ca o barbă în jurul ciocului. Merge să vâneze când îi cere Mama.

– Știu că face asta. A venit după mine la Prăpăstiile Lumbului și m-a doborât în prăpastie. Luka îi caută mâna lui Simlin și spuse: Trebuie să mai aștept puțin înăuntru, Simlin.

Simlin îl apucă din nou de vârful degetelor și-l conduse înapoi la scaun. Luka îl auzi umblând la foc și punând câteva lemne deasupra.

Apoi reveni lângă Luka, murmurând:

– Am pus mai multe lemne pe foc. Pun ceva plăcut deasupra la prăjit. Mama va mai dormi. A băut cam multă poțiune roșie. Face vrăji cu blănița cu pete și cu pene. Eu plec acum. Vii și tu?

– Nu, nu încă.

– Luka, nu trebuie să stai aici prea mult. *Te rog...*

– Nu voi sta, șopti Luka.

Dar trebuia să stea aici, trebuia să-și facă spiritul să se schimbe în Pisica Norilor și s-o înfrunte pe Vaskalia pentru ultima dată. Trebuia să-și înfrunte cea mai sumbră frică indiferent cât de periculos ar putea fi să rămână aici.

Simlin se furișă către ușă. Se opri să scoată un sunet extraordinar, *ipip*, și răsă pe nas.

„Râde ca un purceluș“, gândi Luka și nu se putu abține să nu zâmbească.

Se caută în haină. Acolo era mica lui tobă, îmbiindu-l să cânte la ea. Luka și-o puse în poală și începu s-o bată încetișor cu vârful degetelor sincronizând-o cu bătăile inimii și cu ritmul pulsului său.

– Îți voi arăta eu magie, Vaskalia.

Luka își concentrează mintea asupra Pisicii Norilor.

În sfârșit, ochiul minții lui o găsi sus în munți, cu cei doi pui ai săi dormind întinși în curbura trupului ei. Pisica Norilor tresări. Auzise chemarea mută a lui Luka și bătaia ușoară a tobei sale. Ochii ei scânteiară.

Ochii puilor se deschiseră albaștri, apoi se închiseră la loc adormind.

Pisica Norilor se ridică în picioare și se întinse din tot trupul, până la pata albă din vârful cozii. Începu să-și croiască drum printre pietre coborând muntele. Luka urmărea venirea ei străbătându-și vastul teritoriu, corpul și picioarele ei suple și frumoase în blana pătată și netedă.

Se opri calmă pe o stâncă și scoase un urlet către el anunțându-l că este acolo.

– Sunt aici, te aștept, șopti Luka.

Pisica Norilor sări peste prăpastie și alergă la vale pe pantele munților. Curând Luka avea să alerge cu ea, în acele spații deschise, în lumina cristalină a zilei din munți și putând să vadă prin ochii ei.

În vârful patului ei mirositor, de elefant, Vaskalia se mișcă. Se întoarce, scuipă pe dușumea, alunecă din pat și rămase în picioare.

– Dă-i drumul, vrăjitoareo, strigă Luka. Hai să vedem ce poți să faci.

LUPTA VRĂJILOR

Sunetul care țâșni din gura Vaskaliei nu era uman. Acesta răsuna și amenința atât de teribil, că Luka își puse mâinile pe urechi.

Singurul nume pe care-l desluși printre vorbele descântecului ei fusese numele său, Luka.

Casa cu cinci pereți se scutură scârțâind. Grinzile se mișcă, iar focul aruncă scântei. Luka se luptă să-și mențină mintea concentrată asupra Pisicii Norilor și să o tragă spre el, în timp ce Vaskalia încerca să o țină la distanță distrăgându-i atenția. Neoprindu-se nici o clipă din incantația ei, Vaskalia pune mai multe lemne pe foc. Luka îl auzi devenind mai luminos și aruncând scântei. Flăcările mugiră în fața pleoapelor sale amenințând să-l țină departe pe leopardul zăpezilor cu o barieră de foc.

În timp ce incantațiile ei oribile răsunau tot mai tare și se auzea hârșăitul pisălogului pe piatra mojarului mărunțind ingredientele pentru vrajă, trupul lui Luka începu să se simtă fierbinte, tot mai fierbinte, ca și cum ea aprinsese un foc în interiorul lui.

Inima lui fu cuprinsă de panică. Chiar la timp auzi râs-nând vocea omului cu păr de gheață.

„Luka, ascultă-mă: Ai fugit pe pământ cu Pisica Norilor, ai zburat pe cer cu rândunica și ai înotat în râu cu vidra. Acesta este elementul focului. Ție întotdeauna ți-a mirosit a foc când eram eu prin preajmă, dar de această dată, este folosit împotriva ta. Acum stăpânește-l.“

Luka se gândi la zăpadă, la cerul înalt și la cascada vije-lioasă. Aceste experiențe spirituale răcoroase ar putea să țină dogoarea focului sub control până când el ar fi putut să facă transformarea.

– Unde ești tu, Pisica Norilor? Vino la mine!

Luka invocă toată puterea sa ascunsă și se forță să respire adânc, închizându-și mintea la incantațiile nemelodioase ale Vaskaliei. Degetele sale găsiră toba și începu să cânte, eliberându-și senzația de arsură care amenința să-i prăjească mușchii și tendoanele.

Ușa casei cu cinci pereți sări în lături.

Luka simți acea blană deasă atingându-l și puternicul miros acru de leopard. Nepământescul strigăt răsună împrejurul casei cu cinci pereți și al satului. Preț de o clipă Luka fu pierdut, aruncat afară, în neant.

Apoi, se petrecu transformarea. Spiritul lui Luka era în Pisica Norilor.

Pentru prima dată, Luka o putea vedea pe femeia care îl ura atât de mult.

Când era mic, el se jucase cu un set de păpuși din lemn pictate care se potriveau una în interiorul celeilalte. Capetele lor erau acoperite cu eșarfe care le ascundeau părul. În obraji aveau cercuri de vopsea roz și nu aveau pupile în mijlocul ochilor mari albi. Vaskalia era de aceeași formă scurtă și grasă a acelor păpuși, dar fața ei arăta ca și cum cineva i-ar fi

înșfăcat obrajii răsucindu-i atât de mult încât gura i se arcuise în jos pentru totdeauna exprimând nemulțumire. Ochii ei se rostogoleau fiecare în altă direcție precum dropsurile dungate din magazinele de dulciuri scăpate pe jos.

Sus pe grinzi vulturul bătu din aripi cu groază, plonjă spre podea, apoi țâșni pe ușă afară aruncând în urmă o privire mâhnită.

Vaskalia își flutură satârul deasupra capului. Pisica Norilor traversă camera dintr-un salt. Cu o singură lovitură a labei sale lungi o trimise pe Vaskalia învărtindu-se în patul său, unde se prăbuși grămadă în timp ce satârul ateriză zăngănind pe plita focului. În dogoarea cuptorului lama acestuia începu să se înmoaie și să se îndoie.

Pisica Norilor se întoarse, își deschise labele, apoi ridică trupul lui Luka apucându-l de gât în același fel cum Syrup își cară pisoii. Cu puținele puteri pe care le mai avea, Luka se luptă să se urce pe spinarea ei, apucându-se cu ambele brațe de gâtul Pisicii.

Pisica Norilor sări prin ușa Vaskaliei și porni în josul drumului cu pași ușori și mari, cu omoplații mișcându-se asemenea pistoanelor. Prin ochii ei, Luka privea casele dărâmate ale satului său. Văzu găștele și găinile zburătăcind din calea lor să se adăpostească printre dărâmături, exuberanța florilor din preajma vechiului orfelinat și din micile grădini pline de plante răsădite de copii, cascada de condurul-doamnei și priboi roz.

Pisica Norilor coti pe o străduță îngustă. Luka văzu zidul unde tatăl lui se chircise adăpostind trupul fiului său, înainte de a fi împușcat, și găurile pe care gloanțele le făcuseră în piatră. Văzu și o pată roșie-neagră.

Acela era locul unde murise tatăl său.

Continuară să alerge în susul străzii spre brutărie. Frunzele palmate ale castanului deveniseră aurii. Ramurile îi atârnavă cu acele globuri spinoase verzi precum niște arme medievale.

Pisica Norilor alergă până la ușa albastră a lui Dimitri. Ea se opri și lăasă ușor trupul moale de pe umerii săi pe treptele tocite.

Apoi, cu spiritul exuberant al lui Luka în minte, părăsi în salturi satul către versanții munților.

AUTOBUZ ÎN FLĂCĂRI

Animalele știură primele despre asta.

În brutărie, pisicile alergară în sus pe scări cu burțile atâr-nând pe dușumea.

Cățeaua schelălăi și se înghesui în picioarele lui Dimitri.

Țestoasa stătea pe partea cealaltă a camerei, cu capul tras sub carapace. Katrin cea înaltă coborî scările în fugă. Se uită la Dimitri și trase zgomotos aer pe nas.

Dimitri inspiră la rându-i. Cu siguranță, foc.

Katrin cea înaltă se gândi imediat la orfelinat. Străbătu cu repeziciune drumul spre ușă și o deschise. Luka se prăbu-și înăuntru.

– Dar copiii sunt acum înapoi, strigă Dimitri, iar casele sunt aproape gata. *Acum* pe unde a mai umblat?

Katrin cea înaltă îi aruncă lui Dimitri una din privirile ei triste de ochi căprui care-l făcu să se simtă ca și cum ea ar fi văzut lucruri pe care el nici nu și le-ar fi putut imagina vreodată.

– Îl voi lua sus, spuse el.

Acum că ușa brutăriei era larg deschisă, mirosul de ars deveni puternic și se auzi un hohot. Mici nori de fum denși și

rotunzi ca semințele de caprifoi sălbatic se rostogoleau prin aer deasupra străzii înguste.

Dimitri se rezezi pe scări în jos și afară în stradă.

Norii de fum se făcură de un gri-purpuriu. Aceștia veneau din sud-est răsturnându-se și rostogolindu-se prin aer ca semnalele de fum dintr-un foc de război. Oamenii ieșeau afară din case pentru a afla unde era focul, iar Jez veni în fugă de la orfelinat. După el veneau Eva și câțiva dintre copiii mai mari, care nu ar fi stat acasă.

– Imo stă cu cei mici, țipă Jez, dar unde este Luka?

– Sus în patul meu, spuse Dimitri. Dar unde este Peter? Te rog, nu-l lăsa să adoarmă la han! Avem nevoie de găleți și de autobuzul lui. Dacă Peter nu este aici să conducă autobuzul, o să-l conduc eu.

– Nici o șansă, bucătarule, mormăi vocea lui Peter. Tu poți fi Purtătorul de Cuvânt, dar nu ești conducătorul autobuzului. Tu adu apa, iar eu aduc autobuzul.

Toți erau în putere, aduseră găleți cu apă și le încărcară în autobuz. Eva aduse vechiul clopoțel al școlii și-l sună în timp ce împreună cu ceilalți se grăbea spre ieșirea din sat pentru a descoperi sursa focului.

Casa cu cinci pereți vuia. Din când în când izbucnea o flamă verde tei printre celelalte flăcări portocalii și ciuperci de fum purpuriu ca de la un tren cu aburi. Măgarul era încordat la capătul priponului, sughițând de frică.

– A fost ea cea care a adunat tot lemnul din piață, zbieră Peter, frânând cât de aproape posibil. Las-o să se prăjească, las-o să ardă, las-o să se facă friptură la grătar, vrăjitoare lacomă.

– Încetează, Peter, strigă Eva, dezlegând măgarul.

– Noi trebuie să stingem focul, indiferent cine l-a pornit sau a cui casă este, spuse Dimitri. Jez? Tu ești cel mai puternic. Treci în față, iar noi îți vom pasa gălețile cu apă.

Veni în trombă și un jeep, cu doi soldați și cu Căpitanul Lazslo.

– Avem un furtun, strigă el. Găsește-ne un hidrant, brutarule!

– Găsește-l singur, replică Dimitri, dar curând se înduplecă și îi conduse la un hidrant de pe partea opusă a drumului.

În amurg, flăcările ardeau monoton, cu un fum nociv care nu mirosea nicicum a fum de lemn. Eva începu să vomite, apoi strigă:

– Unde este Simlin? Nu este pe-aici, nu-i așa?

– L-am văzut fugind spre ieșirea din sat chiar acum, spuse Jez. Unde este maică-sa?

– Vaskalia? Ești acolo? strigă Eva. Sst, tăceți cu toții...

Se opriră, cu gălețile în mână, ascultând.

Tot ce puteau auzi erau grinzile trosnind înainte de a se prăbuși într-o ploaie de scânteii roșii și negre și poame explodând precum grenadele.

– Dimitri, ce-ar trebui să facem?

Dimitri își simțea inima ca și cum i-ar fi alunecat în bocanci. Chiar voiau ei ca el să o salveze pe acea femeie?

Se întoarse și se uită în ochii lui Katrin cea înaltă. Știa cu siguranță că ar pierde respectul lui Katrin dacă nu ar încerca să salveze pe cineva dintr-o casă în flăcări, fie chiar și cineva atât de urât și de temut ca vrăjitoarea, deși ea aduce pagube satului, le spusese traficantilor unde să-i găsească pe copii, și voia răul tuturor celor pe care-i iubea el.

Dimitri nu fu însă suficient de iute.

Jez era înaintea lui și-și croia drum în casa cu cinci pereți, acoperindu-și fața cu mâinile. Sărea în ajutor deoarece își amintise ceea ce se întâmplase în seara festivalului, când Luka îi ceruse să aibă milă de Simlin.

Acum în minte îi răsunau cuvintele lui Luka: „Aș fi putut fi eu în locul lui“.

Îngrozit, Dimitri zări silueta înaltă a lui Jez licărind și dispărând în infern. Gândi: „Asta-i ultima dată când îl mai văd pe Jez în viață. Ce-i voi spune eu lui Luka când se va trezi?”

– Aduceți furtunul ăla în casă, strigă Dimitri soldaților și alergă să direcționeze spre flăcări jetul furtunului conectat la hidrant.

Gălețile cu apă continuau să sosească, dar, de fiecare dată când focul stătea să se stingă, urmau o altă explozie portocalie toxică și un zgomot puternic, focul renăscând. În sfârșit, o siluetă apăru în mijlocul flăcărilor.

Dimitri își șterse transpirația și funinginea de pe față, și clipi încercând să înțeleagă ce era acolo. Forma înaintă clătinându-se către jetul de apă și rămase pe loc, cu gura larg deschisă pentru a prinde apa. Nu. *Două* guri erau deschise.

Jez căra pe cineva.

O așeză jos în grădina sa. Plantele se aplecară spre ea, iar una își întinse un cârcel și-i atinse fața pentru scurt timp.

Vaskalia stătea cu umerii aplecați în față adăpostind pisălogul și mojarul. Încă era încărcat cu ceva care arăta ca un amestec de pene și blană albă. Murdăria din cutele feței ei nu-i puteau ascunde încruntarea, chiar dacă Jez o salvase de la o moarte prin foc.

Deși avea răni și arsuri pe față și pe brațe, Jez se întoarse în grămada de lemne în flăcări înainte să-l poată opri cineva.

Când ieși afară din nou, căra o tobă înnegrită. Se așeză pe iarbă și o întoarse pe o parte și pe cealaltă în mâinile sale, holbându-se la ea, și plânse până când Dimitri veni să-l mângâie.

ÎNTR-O LUME NECUNOSCUȚĂ

Simlin se cuibări în stejarul din pădurea de deasupra satului. Frunzele cădeau spre pământ prin fața sa, pe măsură ce copacul voia să scape de ele. Se schimba anul cu repeziciune și copacul își aduna ultimele puteri pentru iarnă. Simlin se înfioră de umezeala care venea odată cu întunericul, dar și de mândrie și bună dispoziție.

Sub el, în satul din depărtare, cerul era pătat în portocaliu. Chiar și aici sus, în acest copac, se simțea mirosul de fum de lemn ars și preparate în flăcări. „Toate, gândi Simlin cu voioșie, toate licorile acelea groase din câni, legăturile de frunze și resturi de animale depozitate prin colțuri, agrafele de păr, unghiile, fâșiile de materiale și urme ale celor cărora ea voia să le facă rău. Chiar și păpușile de împuns ace înfășate cu bandaje arseseră încet și complet. Simlin putea să le audă tipând. Răsuci cu dragoste globul de ghicit în mâinile sale, chicotind deoarece era aici în siguranță, și nu încingându-se și arzând printre păpuși.

Își înălță capul pentru a prinde micile explozii ale poamelor de măceș pe care el le arunca printre lemnele de foc.

Simlin se umflă de mândrie încât crezu că și ultimul nasture rămas la cămașă avea să-i sară. *El* arsesse casa cu cinci pereți. *El* făcuse vraja cu poamele roșii de măceș după toți acei ani în care o auzise pe Mama murmurând vrăji și farmece. Niciodată nu încercase asta înainte, niciodată nu voise să practice vechea magie. Dar în seara asta – da!

Sunetele și vorbele îi veniseră atât de ușor pe buze... Așteptau în capul său să fie chemate, gata pentru incantație. Erau sunetele pe care le auzise toată viața.

Aproape adormit, auzi fâlfâit de aripi și țipete de bufniță în jurul copacului în care se adăpostise. Ciori întunecate roiau în jurul capului său croncănind și cârâind, dar Simlin era acum atât de obosit încât petrecerea lor nu-l mai ținu treaz. Își înfășură genunchii cu mâinile sale lungi ținând globul de cristal în mijloc. Se simțea în siguranță aici sus. Când se trezi, se făcuse lumină și nu se mai auzea nici un cârâit sau croncănit, doar țipete de bufniță răsunând în jurul capului său.

– Plecați de aici, bufnițelor, se răsti el și scui pă spre ele.

Bufnițele clipiră din ochi și dispărură în trunchiul copacului, iar Simlin își dădu seama că afară era deja ziuă.

Cerul era cenușiu ca măgarul Mamei. Simlin privi îndelung pe deasupra vârfului copacilor. „Vâlvătaia portocalie s-a stins.“ Un nor de fum încă plutea dincolo de sat. Lustrui globul cu mânăca.

„Mama.“

Mama stătea în globul de ghicit. Avea fața neagră. Ochii ei erau plini de mânie printre cenușă și funingine. Simlin lustrui din nou globul de sticlă. În burtica lui, doi viermișori se luptau între ei, al dezamăgirii și al ușurării.

Își aduse fața aproape de imaginea Mamei sale din globul de ghicit. Brațele amândouă, picioarele amândouă, ochii ca dropsurile erau încă toate acolo. Părul de pe frunte era ars

încât părea un pic cheală. Cheală și foarte, foarte supărată. Pe el. Dar cum scăpase?

Băiatul orb nu era cu ea. Simlin nu se mai obosi să se uite după el în globul de ghicit. Socotea că Luka era mai în siguranță cu prăjituri cu femei frumoase și cu fete la orfelinat.

Mama se încrunta la Simlin din globul de sticlă. Și hotărî în locul lui. „Acum nu mai poți sta lângă sat. Ia-ți globul de ghicit și pleacă.“

Așa că Simlin plecă într-o lume pe care nu o cunoștea.

PEISAJUL CU LEOPARZI

Leopardul zăpezii se repezi în josul muntelui de pe stâncă pe ghețar. Urmărise o căprioară. Ateriză pe o stâncă ascuțită, se echilibrează și așteaptă momentul perfect, apoi sări să ucidă, apucând-o cu labele de gât. Se opri din nou nemișcată așteptând, ochii ei ca oglinda fiind fără expresie. Când totul se sfârși, cără căprioara înapoi pe munte la puii ei cu ochi albaștri, care scoteau țipete ascuțite ca niște păsări flămânde.

Luka nu știa de cât timp era acolo, în acest ținut al stâncilor și zăpezilor. Era un ținut al leoparzilor. Aducea cu blana Pisicii Norilor astfel că aceasta se confunda cu peisajul din jur. Fiecare zi a acestei tainice vieți retrace urmează un curs regulat, cuprinzând acțiunile de a se ascunde, a vâna, a se hrăni, a dormi și a supraveghea versantul muntelui.

După timpul de hrănire, după sfâșierea și ciopârțirea cărnii cu miros proaspăt de sânge, Pisica Norilor se odihni pe o margine de stâncă. Luka putea privi afară într-o lume albăstruie, o lume de perle de gheață și zăpadă cristalină care strălucea deasupra munților.

Cu stomacul plin, puii adormiră mulțumiți. După iarna care vine nu vor mai fi nevoiți să stea mereu cu mama lor, dar pentru moment ea îi hrănea, îi spăla și se și juca cu ei. Puii se apropiară de ea, scoțând sunete de pui de păsăre și făcând ca aceasta să-și arate fața frumoasă printre labele rotunde, enorme. Cu ochii închiși cu dragoste, o împinseră cu capetele lor mici. Îi trase cu blândețe și-i linse pentru a-i curăța.

„Dragoste de mamă“, gândi Luka.

Când puii vor fi independenți, ea va fi din nou o creatură singuratică. Cu excepția unei scurte perioade de timp petrecute cu leopardul mascul când va procrea, ea va fi de una singură, trăindu-și viața nevăzută. Luka era vrăjit de această singurătate.

Liniștea din vârful munților era copleșitoare.

Aici sus lumea se întindea înaintea lui. O privea cu o bucurie aparte. Iepurii de munte țineau un festival de joacă și urmărire. În înaltul cerului, vulturul cu coroană aurie naviga pe crestele vântului. Râul era rece ca mercurul, tăind panta muntelui în jos către mare. Undeva vidra se afunda în apele ei cristaline.

Luka simțea forța vieții rotindu-se iar și iar în adâncurile liniștite. O simțea ca pe un curent, curgând neconținut, nicio dată oprit de cineva care ar încerca să-l controleze. Lumea ar putea să existe tot atât de bine și fără oameni. Se decise că și el ar putea exista fără oameni, de asemenea. Cu siguranță că și ei ar putea trăi fără el acum. Găsise calea șamanului de a-și ajuta satul, iar acum acesta va continua să-și sporească tăria și puterea, și nu va mai avea nevoie de Luka de acum înainte.

Leoparzii zăpezii leneveau în peștera lor uscată. Începu o furtună de zăpadă. Rapid, o ușă compactă gri-albă se închise peste gura peșterii, separându-i de restul lumii și blocând lumina.

Pisica Norilor va sta aici până când furtuna de zăpadă va scădea în tărie. Această vreme nu era surprinzătoare pentru ea, iar blana perfectă fusese făcută pentru temperaturi de îngheț. Ea îngropase o bucată de capră sub niște tufișuri de ienupăr la mică distanță de gura peșterii, dar asta nu însemna decât încă o masă pentru familia pisicii zăpezii. „Cât de mult ar rezista până să moară de foame?” se întrebă Luka.

Leoparzii își închiseră ochii cu hotărâre și adormiră.

Furtuna se potoli. Pisica Norilor ieși afară către depozitul ei secret și dezgropă carnea de capră, încă proaspătă, din frigiderul muntelui. Își rupse un picior pentru sine, iar restul îl împărțiră puii cu ochi albaștri. Mâncară, se hârjoniră și adormiră.

Luka numără alte două nopți. Erau ținuți prizonieri de zăpadă. Începuse adesea să-și aducă aminte cine fusese în altă viață. Îi lipsea Aidan, Aidan cel fără picioare și cu părul său de care Imogen spunea că era la fel de galben ca un cioc de mierlă. În capul său răsună clar vocea ascuțită a lui Aidan: „Haide odată, tu cel cu ochii goi. Ce se mai aude despre restul poveștii tale? Trebuie să ne spui sfârșitul, știi tu. Noi așteptăm...”

Jos în sat, va avea loc o sărbătoare la mijlocul iernii, curând. În această iarnă vor avea muzică în fiecare noapte, la brutărie, orfelinat și la han mulțumită lui Dimitri, Seth și Peter care-și bătea butoiul la fel cum făcuse și bunicul său. Katrin cea înaltă avea să facă prăjituri toată ziua. În ajunul Anului Nou, sătenii aveau să scrie bilețele cu cele mai dragi secrete și dorințe, care împachetate apoi de nenumărate ori urmau să fie aruncate în foc.

Iarna trecută de Anul Nou Luka scrisese că dorea să-și găsească mama și pe Pisica Norilor. Nu putuse vedea ceea ce scrisese stiloul lui, dar știa ceea ce el sperase ca acesta să fi scris.

Și Jez? Care va fi dorința lui de data asta? Luka ar fi vrut să știe.

Puii miorlăiră. Scrijeliră cu ghearele lăbuțelor peste blana mamei dorind ca aceasta să le dea mâncare din nou. Începuse să li se vadă coastele în ciuda blănii dese și, deși dormiseră tot timpul, scânciră de foame când se sculară.

Luka se simți înstrăinat față de ei, ca și cum ar fi avut halucinații. Odată, când se trezise și privise în gol străpungând cu privirea vârtejul de fulgi de zăpadă, avu un impuls să plece din peșteră. „Afară, se rugă el de Pisica Norilor. Afară, te rog!“ Deși era slăbită, se strecură afară din peșteră și se așeză lângă gura ei. Zăpada se învolbura ca și când s-ar răsu-ci numai în jurul lor. Apoi se opri pentru o perioadă, ca și cum ar fi căzut pe gânduri.

Furtuna de zăpadă se rostogoli traversând versanții ca un mărăcine uriaș.

În est, un soare pal și galben se ridica tremurând pe cer. Panta de pe partea opusă peșterii leopardului era învăluită în ceață. Lumina soarelui pătrunse și fărâmiță ceața.

Cineva strigă:

– Luka!

Strigătul dizolvă norul și prin ochii Pisicii Norilor Luka văzu un om urcând cu energie coasta muntelui. El îl strigă din nou pe Luka și își îndoi brațul dând binețe. Luka crezu că bărbatul înalt purta o mantie, dar lumina soarelui era atât de orbitoare încât nu putu vedea cu claritate.

Acum bărbatul își balansă brațul spre înapoi și arătă spre pământ.

– De ajuns, băiat nesăbuit, strigă el. Întoarce-te la viața ta!

Apoi îi întoarse spatele și se îndepărtă în grabă. Vocea lui răsună în jurul vârfurilor munților și în mintea lui Luka.

„Este omul cu părul de gheață, șamanul din trecut.“

Și, în timp ce privea figura care se întorcea, Luka gândi că fusese tatăl său.

Bărbatul dispăru. Luka contemplă acoperișul lumii. Cerul de deasupra avea nori de gheață, ceea ce făcea să pară că mai era un șir de munți și ghețari în cer. În capul său răsunau cuvintele: „Întoarce-te la viața ta...“

Pisica Norilor se întinse și scrută împrejurimile pentru a pleca la vânătoarea pentru hrană. Își ciuli urechile la un sunet. Se opri, stătu nemișcată cu urechile ascuțite acum netede din cauza concentrării. Își ridică doar imensa labă din față, plănând ușor, gata să pornească atacul. Dedesubtul lor, o capră scormonea zăpada căutând iarbă. Pisica Norilor țâșni orbește spre prada ei. Îi luă întreaga energie să o care spre peșteră. Leoparzii căzură asupra ei înfometați. Adormiră din nou, dar Luka nu putu. El continuă să se gândească la viața sa în sat și la oamenii pe care îi iubea: Jez și Imo, Dimitri, Aidan și orfanii, Katrin cea înaltă... Începuse să îi fie dor de ei, atât de mult încât avea o senzație de durere. Și, la urma urmei, nu era copilul Pisicii Norilor.

Când leoparzii se mișcară, Luka privi puii pentru ultima oară. Cât de frumoși arătau, atât de minunați ca niște jucării, având cozile lungi înfășurate în jurul capetelor mici și rotunde, și cu labelle păroase la fel de mari ca niște perne. Gândi: „Dacă am să-i mai văd vreodată, nu vor mai fi pui, ci leoparzi ai zăpezii maturi. Burticile lor sunt pline. Vor fi în siguranță ascunși aici sus, în timp ce Pisica Norilor mă va duce înapoi“.

Și, la drum cu Pisica Norilor, pe creste de munte, peste tufe de ienupăr, apoi tot drumul în josul muntelui, sărind de pe stâncă pe prag și înapoi, deasupra râului, prăvălindu-se apoi să bea cu sete din apa rece. Alunecă pe grohotiș în jos,

păstrându-și echilibrul pe pietrele și stâncile instabile, traversă pantele joase și pădurile. Nu era nici țiopenie și nu văzură pe nimeni. Între timp Pisica Norilor trecu pe lângă pomii fructiferi acum desfrunziți, prin spărtura din zidul vechii case a lui Jez și Luka. Cerul era presărat cu stele. Pe străzile întunecoase, leopardul zăpezii strălucea alb-argintiu. *Pisică fantomă.*

Trecură prin satul tăcut, dând ocol brutăriei. Cu un salt, Pisica Norilor trecu zidul. Ușa din spate era larg deschisă. Înăuntrul brutăriei calde se auzea un sunet răsunător și ritmic de la Dimitri care sforăia în scaunul său cu cei trei pisoii pe genunchi. Pisoii se sculară zburliți ca niște arici cu ochii verzi larg deschiși plini de groază și neîndrăznind să se miște.

Pisica Norilor nu ezită. Ea continuă să alerge străbătând camera călduroasă cu miros de scorțișoară. Urcă scările ca într-un vis extraordinar, sus, tot mai sus, până la mansardă, și acolo găsi corpul lui Luka, lungit pe pat.

Luka se văzu *pe el însuși*. Așa de alb, cu fața mică în nuanțe mov, încadrată de bucle negre de păr. Așa de *slab*.

Pisica Norilor stătea lângă pat. Își sprijini bărbia de pat un timp odihnindu-se. Își trase respirația adânc, apoi se strecură spre trupul lui Luka. Spiritul lui părăsi corpul ei și pluti între cele două trupuri, al leopardului și al băiatului. În acel moment, Luka aruncă o ultimă privire în ochii ei sălbatici, din altă lume, înainte de a o pierde definitiv.

Acum spiritul său era înapoi în propriul trup. Luka ascultă pașii Pisicii Norilor ieșind din cameră, apoi în jos pe scări și afară în curte să sară zidul. Un moment mai târziu, ea urlă de două ori către el, de lângă pomii fructiferi, urându-i astfel bun-rămas.

O CALE DE IEȘIRE DIN SAT

Corpul lui Luka zăcuse în patul său de la mansardă tot timpul cât spiritul îi fusese plecat cu Pisica Norilor.

Katrin cea înaltă îl hrănise de trei ori pe zi cu supă caldă și gem filtrat, turnându-i picături în gură cu o linguriță și ținându-l de încheietură să simtă dacă pulsul său slab se schimbă.

Dar Jez? El era îngrozit. Când o salvase pe Vaskalia din foc, ea mârâise. „Acea fiară, leopardul zăpezii, a sărit chiar pe deasupra mea, în noapte“, iar inima lui Jez se întristă pentru că era sigur că leopardul îl luase pe Luka cu el.

De atunci, petrecuse fiecare minut liber lângă patul lui Luka.

În dimineața asta, în timp ce stătea în brutărie după ce băgase pâinea în cuptor, îl auzi pe Luka trezindu-se. Acesta căscă, se întinse și spuse:

– Oh, salut, Jez!

– Salut ȚIE! strigă Jez. Și se aruncă spre fratele său strângându-l atât de tare că Luka strigă:

– Hei, mă doare. *Dispari de aici.*

– Am fost aici în ultimele trei săptămâni, mică pacoste ce ești, replică Jez. Știu că ai fost plecat cu leopardul zăpezii. Știam că acolo aveai de gând să mergi. Dar voiam să vii *înapoi*.

– Îmi pare rău dacă ți-am produs îngrijorare, murmură Luka.

– Am străbătut *kilometri* prin zăpadă, căutându-l pe leopardul săritor, strigând și chemându-te. Într-o zi chiar am luat pușca lui Dimitri. Dar știam că, dacă aș fi lovit leopardul, aș fi putut să te rănesc și pe tine.

Se auziră picioare tropăind pe scări și, o secundă mai târziu, Dimitri și Katrin cea înaltă li se alăturară îmbrățișându-l. Katrin cea înaltă îi luă pulsul lui Luka. Era din nou mai iute. Fusesse atât de înspăimântată! Știa că el era Băiatul Șaman dăruit, dar, chiar și așa, era încă mic și tânăr, și-și riscase viața și sănătatea mult prea des. De data asta crezuse că avea să stea pentru totdeauna cu Pisica Norilor.

Dimitri îi înșiră toate noutățile:

– Katrin te-a hrănit de trei ori pe zi cu supă și gem. Le-a strecurat mai întâi printr-un ciur astfel încât să nu te îneci cu vreo cireașă. Jez a fost într-o formă bună, nu i-a spus nici măcar lui Imogen despre tine. Aproape că au terminat casele copiilor; Ribî are o fetiță, iar noi am plănuțit o petrecere de bun venit pentru tine și de sărbătorire a fetei, de asemenea.

Luka auzi ghearele cățelei păcănind pe scândurile dușumelei.

– Oh, și căteaua va avea pui, spuse Dimitri.

– Da. A fost lupul cel tânăr de culoare gri, zise Luka. Dar ce s-a întâmplat cu *ea*?

– Fratele tău a salvat-o. Vocea lui Dimitri fusese aspră, dar Luka simți o notă de mândrie în ea. Este un prost, dar un prost viteaz. Un erou. Casa Vaskaliei a ars din temelii, dar ei

i-au construit un adăpost pentru iarnă. Imogen îi tot duce tăvi cu mâncare pe care i le lasă la ușă. Tipic pentru Imo.

– Dar ce se mai aude despre Simlin?

– Noi nu l-am mai văzut de mult, răspunse Jez. Cred că este pe vreun acoperiș pe undeva.

– Nu știu ce va face Vaskalia fără posibilitatea de a-l chinui, comentă Dimitri. Acum, dragul meu Luka, vei mânca cel mai bun mic dejun pe care l-ai văzut vreodată. Katrin are o nouă linie de produse de patiserie. Le-am numit cuiburi. Unele au caise în mijloc, altele au cireșe negre, unele marți-pan. Vrei tu să le testezi pentru noi?

– Voi încerca doar una cu cireșe astăzi, spuse Luka. Pe celelalte, poate mâine.

Jez spuse:

– Când vei fi mai în putere, te vom duce să vezi copiii. Vin mereu să vadă dacă te-ai întors. Jez se întinse și își puse mâinile peste cap.

Lucrurile erau bune. Nu se mai simțea ca și când ar fi purtat acea centură grea, care-i cuprindea mijlocul și-l doboră la pământ. O avea pe Imogen, avea sculptatul și acum îl avea și pe fratele său înapoi.

Urmară alte trei zile până când Katrin îi permise lui Luka să iasă în afara brutăriei. Această ultimă și lungă schimbare îl slăbise mai mult decât oricare din ultimele întrupări ale spiritului său. Continua să transpire și să tremure. Fuseseră trei zile încețoșate de lenevire, visare și huzur în mijlocul sunetelor și mirosurilor familiare care-l înconjurau. Căteaua lenevea atârânănd cu greutate pe picioarele sale, iar pisoii săreau pe și de pe genunchii săi.

– O mai ai pe Alfonso țestoasa? întrebă el.

– Doarme într-o cutie cu frunze, răspunse Dimitri. A devenit din ce în ce mai înceată și nu va ieși prea curând

din carapacea ei. Într-o seară, am văzut-o privind în sus spre cuptor... așa că acum este într-o cutie, în raftul de lemn, pentru somnul de iarnă. Acum, Luka... Katrin crede că mâine vei fi destul de bine ca să mergi și să-ți vezi prietenii. A fost de acord să ieși.

Luka se trezi devreme, se spală și se îmbracă, apoi îl așteptă cu nerăbdare pe Jez să termine de copt pâinicile.

– Nu-i asta calea, se împotrivi el atunci când Jez o luă la dreapta în loc de stânga, la capătul străzii.

– Este drumul către noua lor casă, spuse Jez. Imogen a mutat copiii în ele chiar la timp înainte de începerea iernii. Dacă iarna o să fie la fel de grea ca iarna trecută, orfelinatul nu ar fi rezistat. Acoperișul s-ar fi prăbușit la prima zăpadă.

Noua casă era un antreu călduros acoperit cu ceramică, și nu cu piatră prin care să bată vântul. Jez îl luă pe Luka într-o cameră din partea stângă. Aici mirosea a lemn proaspăt, vopsea și umezeală.

– Hei, strigă Luka, iar vocea sa răsună într-un spațiu gol.

Auzi o șoaptă:

– Ascunde-te ACUM. Apoi fu înconjurat de vocile copiilor:

– Salut, Luka, salut!

Pașii lor duduiau pe dușumeaua de lemn, în timp ce năvăleau către el. Acolo mai era un sunet pe care nu îl cunoștea. Un amestec de murmur și foșnet mult prea slab pentru a fi auzit.

– Încă nu este prea multă mobilă aici, spuse Lisa, apucându-l de mână, de aceea răsună așa. Dar este un scaun mare aici special pentru tine.

Îl împinse cu blândețe în acesta, iar Luka, emoționat în acest spațiu necunoscut, se bucură că ea procedase așa.

– Mmm! exclamă Luka, lovind brațele de lemn ale scaunului. Este ăsta cumva scaunul de povestit? Este grozav.

– Este. Dar ai venit prea devreme, Luka, răsună cu putere o voce. Noi nu suntem încă pregătiți pentru tine.

– Aidan, dacă Luka dorește să spună povestea acum, atunci lasă-l să o spună, spuse Imogen. Luka, suntem cu toții așa de bucuroși că te-ai întors printre noi!

– Oh, dă-i drumul atunci, spune-o acum, se repezi Aidan, apoi o să te iau afară.

– Povestea, POVESTE, POVESTE, cerură în cor copiii, lovind podeaua.

Și Luka le povesti despre copacul de iederă și cum chemase cu toba Pisica Norilor, călătoria spre munți, puii cu ochi albaștri din peșteră și cum alergase pe scări în timp ce Dimitri dormea. Omise mari părți din povestea sa. Nu le povesti copiilor de căderea în subteran, de pământul mișcător, nici despre șederea în casa Vaskaliei legat de scaun și auzind vrăjile făcute de aceasta. I-ar fi înspăimântat pe copii prea mult.

Nici despre tatăl său nu povesti ceva.

La sfârșitul povestirii, când Luka le relatează că o auzise pe Pisica Norilor luându-și rămas-bun, buzele îi tremurau și izbucni în lacrimi. Puse capul jos, plângând, dar fu luat de mâini și scuturat cu vigoare.

– Nu plânge, Luka, spuse Lisa. Tu vei putea merge să o vezi din nou, nu-i așa?

Luka își înalță capul să se uite la copii, iar ochii săi se făcuseră aurii și străluciră cu sălbăticia ținuturilor Pisicii Norilor.

Apoi ea plecă. Ochii lui Luka erau din nou cei fără de vedere.

Lisa insistă:

– Te rog, rămâi cu noi de-acum înainte!

– Heei, Luuuka! Asta-i pentru tine, mormăi o voce pe care Luka nu o recunoscuse. Cineva îi împinse o jucărie

moale în mâinile sale. Luka pipăi cu mâna un ursuleț cu urechea umedă.

– Tu ești Stefan? Mergi în două picioare de-acum? strigă el.

– DA! Eu acum nu pe dușumea... eu merg, *FOARTE* repede.

– Și iată-mă și pe mine. Vocea lui Aidan vibră cu mândrie. Voi ceilalți, mai bine terminați ce aveți de făcut, în timp ce eu am să-i fac un tur special de prezentare.

– Numai să ai grijă de el acum, Aidan, îl avertiză Jez. N-ar fi mai bine să vin și eu cu voi?

– Nu, Frate mai mare. Încetează să încerci să ne controlezi. Dar... ăă... vrei să-l ridici pe Luka?

– Atunci dă-te mai încolo, purcelule, îl tachină Jez.

Luka se simți luat pe sus și așezat pe un scaun lângă Aidan.

– Luka, bun venit în Ferrariul meu! Pe locuri, fiți gata, zuum, chițai Aidan și porniră înaintând cu repeziciune de-a curmezișul camerei, afară pe rampa special construită și apoi în stradă.

– Este noua mea jucărie, strigă Aidan. Cel mai rapid scaun cu roțile din lume. Imogen este așa de speriată, că nu poate ține pasul cu mine. Stai aproape de mine și ține-te bine, Luka!

Goniră mai departe în timp ce Aidan imită motorul unei mașini, *brrum, brrum!* Aerul vâjâia pe lângă fața lui Luka, iar el râse atât de mult, că-i dădură lacrimile.

– Oprește, Aidan, oprește, îl imploră el, dar tocmai coborau o stradă în pantă.

Mirosul de copt plutea în aer, la fel și enervanta umezeală de toamnă.

– Scaunul cu roțile m-a făcut un om liber, Luka, strigă Aidan. Tu te simți bine?

– Nici pe jumătate, spuse Luka. Suntem în afara satului acum, nu-i așa? Nici o clădire împrejur. Am putea să mergem tot drumul până la mare, Aidan. Tu nu ai fost acolo în ultimul timp, nu-i așa?

– Nu, dar vom merge pentru un picnic.

– Aidan. Luka îi strânse brațul, cu fermitate. Oprește. Pot să aud...

– Ce este? strigă Aidan, frânând.

– Hai să așteptăm... Îmi este rău... Vaskalia este pe aproape, șopti el. Nu mai vreau alte confruntări cu ea. Pot mirosi vechiul foc. Presupun că-i cenușa casei cu cinci pereți. Pot să aud fâșâitul coasei în grădina ei.

– Este în regulă... vom merge prin dosul zidului ăstuia, șopti Aidan. Vaskalia culege plante sau ce a mai rămas din ele, și pune poamele și plantele într-o pungă. Hei... dar aici este și Căpitanul Lazslo. Ține de căpăstru un măgar. Se luptă.

– Haide... vino, spuse Căpitanul Lazslo cu o voce mai tăioasă decât cea mieroasă pe care o avea de obicei.

Urmară îmbrânceli, scui pături și strigăte, „dezleagă-mă, dă-mi drumul“, cu jurăminte și înjurături atât de demonice încât până și Aidan își pierdu râsularea de uimire.

Copitele măgarului tropăiră pe drum. Picioarele Vaskaliei îi lovi coastele atât de tare, încât măgarul scoase un nechezat de protest. Căpitanul Lazslo strigă:

– Trebuie să părăsim acest sat blestemat, Vaskalia. Ne vom face o nouă viață dincolo de mări.

– Nu, nu am mai fost pe acest drum niciodată, se tângui ea. Este ceva pe acest drum care mă ține în acest sat. Dă-mă jos de pe acest animal, acum.

– Haide, Vaskalia, insistă Lazslo. Tu vei deveni noul tip de vindecător, o femeie magică, o femeie a plantelor, o celebritate. Te vei îmbogăți. Crede-mă...

– Da, pleacă, zgripturoaico, noi te urâm, spuse Aidan, dar destul de încet, așa că fu auzit numai de Luka.

Apoi urmă o lovitură spectaculoasă. Măgarul necheză ca un spirit al morților, apoi se repezi în josul drumului la viteza lui maximă cu Vaskalia în spinare săltând zgomotos în sus și în jos cu strigătele ei.

– Auuu!

Strigătul Vaskaliei se întindea înapoia ei ca o eșarfă purpurie în flăcări, prevestind nenorociri.

Luka înghesuit de Aidan în scaunul său cu roțile se străduia să audă acele sunete coborând drumul, departe de ei, lăsând în urmă o liniște plină de neliniște...

– Poate că nu vom merge astăzi la mare, spuse Luka.

– Poate că nu. Acum... lasă-mă să-ți arăt cum întorc înapoi acest obiect.

MANTIA DE ȘAMAN

Când sosiră înapoi, Eva lustruia o masă cu ceară de albine. Luka își plimbă palma peste lemnul răcoros și neted.

– Pun pariu că știu cine a meșterit asta, spuse el. Vei fi la fel de bun ca străbunicul, Jez.

– Ne trebuia o masă cu adevărat mare pentru a ne aduna în jurul ei, spuse Jez. În special când Katrin ne aduce toate aceste bunătăți...

– Așteaptă, comandă Aidan. Trebuie să avem prezentarea înaintea fulgilor aurii. Luka, așază-te din nou în acel scaun. Nu. Dacă mă gândesc mai bine, așezați-l în mijlocul camerei...

– Ai terminat să-i comanzi pe toți pe-aici, Aidan? strigă Lisa.

– Deocamdată, răspunse Aidan.

Luka simți micuța mână cleioasă a lui Stefan strecurându-se în a sa și se lăsă condus în mijlocul camerei. Așteptă. Auzi foșnind și chicotind, apoi după o inspirație adâncă, vocile copiilor: TA-TA-TAA!

Pe umerii săi, copiii îi așezară cea mai moale mantie făcută vreodată. Aceasta cobora până la pământ. Luka pipăi catifeaua, mătasea și lâna mantiei diamantine. Se simțea ca și cum era înfășurat în prietenie.

– Sunt toate culorile la care te-ai fi gândit vreodată, Luka, toate culorile copacilor și păsărilor, ierbii și câmpurilor.

– Și florilor, și fluturilor, și pământului...

– Și a cerului, și a norilor, și a apei de asemenea. Am ales culorile pământului și le-am cusut pe toate la un loc. Ei bine, Eva ne-a ajutat un pic.

– Este mantia perfectă pentru băiatul nostru șaman, spuse Dimitri. Aceasta de aici este acoperită cu negru și alb la fel ca leopardul zăpezii.

– Mulțumesc, spuse Luka Băiatul Șaman.

– Și acum, gata, anunță Aidan, haideți la prăjituri.

Se deplasă spre masă și înșfăcă o prăjiturică de foi plină cu caise glazurate.

Acele nopți de toamnă târzie erau reci. Luka dormi cu mantia de șaman peste velința patului său. Câteodată cățeaua era acolo, uneori vreun pisoai, mai puțin atunci când Katrin îi găsea și îi arunca afară. Uneori Luka se scula brusc, auzind-o pe Vaskalia țipând în mintea sa. Era furie în acel țipăt, dar și durere. Luka tremura până se convingea singur că ea plecase cu adevărat din sat. Apoi se gândea la Pisica Norilor până când aluneca înapoi în somn în timp ce vijeliile toamnei se învolburau în văzduh și băteau în acoperișul casei.

Din culcușul de la jumătatea pinului, privind în depărtarea munților, Simlin murmură către ramurile care se unduiau:

– Încetează, vântule!

Vijelia făcea un sunet care semăna cu cel al apei de culoarea metalului de la celălalt capăt al pământului și lua pe sus micuțele păsărele care zburau în preajmă printre ramuri.

Simlin nu putu dormi nici cu dopurile de mușchi pe care și le puse în urechi, așa că își dădu drumul jos, la baza copacului, rezemându-se de trunchiul lui. Picioarele sale subțiri lăsau să se vadă degetele albastre. „Îmi trebuie pantofi. Vreau bocanci ca Jez.“

Când lumina cenușie a zorilor se strecură în jos către el, Simlin se simți emoționat și îngrijorat. Un păianjen mare alergă de sub frunze pe piciorușe îndoite cu genunchi mici maro. Se uită la Simlin și se cățăără pe trunchiul copacului pe o frânghie de mătase. Simlin îl urmări cum dispare și se întreabă dacă ar fi trebuit să-l mânânce. Nu. Un păianjen este mai degrabă asemănător unui scorpion, cu excepția cozii care înțeapă. „Mai bine caut mai multe mure.“

Oftă. Își consultă globul de ghicit.

Mama era în el.

Dar nu era o imagine de acum. Era o reluare de mai înaintea, Simlin putându-și da seama de acest lucru după marginile tremurânde și estompate ale imaginilor. Bărbatul cu fața de acadea roz era acolo legând-o pe mama sa sus, de măgar. El îi spunea:

– Haide, Vaskalia! Trebuie să prindem acel vapor.

Bărbatul lega mâinile și picioarele Mamei de șa cu funii portocalii de ceapă. Își îndoi brațul spre înapoi și lovi măgarul peste fund. Acesta necheză și-și rânji dinții galbeni, apoi porni într-un galop nesigur, măgăresc, în josul drumului, cu Mama sărind ca un sac de cartofi și cu omul cu fața de

acadea roz alergând după ea, fluturându-și brațele pentru a face măgarul să meargă tot drumul în jos, către marea de culoarea metalului.

Imaginea se estompă.

O alta îi luă locul, mult mai clară. Scena se întâmpla acum.

Fața Mamei se contura uriașă și aproape, apoi departe, aproape și departe cu gaura neagră a gurii în mijloc. Ea urla. Era bolnavă. Și acolo era un zgomot asurzitor. *Apa*. Apă mare. Mama era pe o barcă. Fața Mamei era verde ca mazărea. Și apoi *eee, ura!* Mama era foarte, foarte rău bolnavă.

Simlin văzu ceva fâlfâind neclar sus în văzduh. Era Sfarmă-Oase agățându-se cu picioarele lui uriașe de vârful unui catarg, legănându-se în vânt și bătând din aripi. Deci Sfarmă-Oase pleca și el peste mări.

„*Ip ip uraaa snorh*. Adio. Mama a plecat fără mine.”

Simlin râse și se înveseli. Se uită din nou în globul de ghicit. Erau bubuituri și trosnituri, iar catargul se legăna ca pendulul unui ceas cu Sfarmă-Oase încă agățat de el. Apoi catargul dispăru. La fel dispăru și barca. Simlin clipi. Marea se ridică și făcu un zid înalt și ascuțit, verde jad. Apoi se prăbuși spărgându-se. Valurile deveniră albe. Simlin se uită după barcă. Nu putu să o vadă.

Simlin încercă un mic hohot de râs. Apoi plânse. Plânse până când o rază palidă de soare strălucind printre copaci ajunse chiar în locul plin de frunze unde stătea. Se răsuci până când lumina îi căzu pe față. Fața i se uscă de lacrimi.

Poate că acea doamnă, Eva, l-ar lăsa și pe el să stea într-un colț al noii case dacă nu va mai șopti nume după

oameni și nici nu va alerga după fete. Poate că acum ar putea ajuta la gătit?

Poate că ei l-ar lăsa să stea.

CÂNTECUL LUI LUKA

– Vom avea muzică bună în noaptea asta, anunță Dimitri, rotind o farfurie pe degetul arătător. Avem destule pentru a ne bucura de ele. Ajută-mă să pun masa asta înapoi la perete, Jez. Ah, iată-i pe Sith și Ribi cu frumoasa lor fiică!

Fiecare dori să țină în brațe copilul, în special Katrin cea înaltă și Luka.

– Cum o cheamă? întrebă Luka, adulmecându-i fruntea delicată.

Nu mai mirosise nimic asemănător până atunci.

– Se numește Kyria, spuse Ribi, și este minunata noastră bebelușă. Mă bucur să te văd din nou, Luka. Știu că ai avut nevoie să stai un timp singur, dar toată lumea ți-a simțit atât de mult lipsa. Satul are nevoie de petreceri. Are nevoie de veselie.

Când toată lumea se așeză, Sith și Dimitri începură să cânte. Se auziră bătăi în ușa albastră și Peter apără cu pietrele lui doritor să bată ritmul pentru câteva melodii de dans.

Katrin cea înaltă nu l-ar fi lăsat să bată în masa ei cea mare. În loc de asta, ea îl convinsese să cânte pe un butoi de făină.

– Acum voi cânta ceva doar pentru tine Luka, spuse Dimitri. Acesta este *Cântecul lui Luka*.

Cântecul lui Luka

Când termină de cântat această minunată muzică, Dimitri își puse violina deoparte, se înclină și spuse:

– Nu pot să cioplesc în piatră sau să pictez tablouri, dar știu să fac muzică. Și această muzică exprimă ceea ce reprezintă tu pentru noi toți, Luka.

– Continuă, Dimitri, strigă Jez. Spune tuturor ceea ce mi-ai spus mie în dimineața asta deoarece, dacă nu o faci tu, o voi face eu.

Dimitri își dresă glasul. Chiar și așa vocea sa era gătuită când spuse:

– Întinde-ți mâna, Katrin, te rog, și arată tuturor inelul tău. Sunt cel mai fericit bărbat în viață fiindcă ea a acceptat acest inel de la mine. Nunta va fi în prima zi de primăvară. Katrin dorește să facă deja tortul și să-l țină la gheață.

Iarna se instalează repede. Peste noapte zăpada se așternu și preschimbă lumea într-un loc necunoscut. Dimitri îl convinsese

pe Jez să distribuie pâinea mergând pe jos deoarece se temea că furgoneta sa ar fi putut să rămână înțepenită în nămeți.

Katrin cea înaltă se apucă să facă gem. Își umplu brațele de câni cu gem de mere și mure, vișine negre coapte și zmeură pentru a încerca o nouă aromă. Puse o chisea de gem pe masă pentru a se răci. Luka își plimbă degetul peste aceasta simțind cum se încrețește pe măsură ce gemul se așeza. Îl gustă și strigă:

– Delicios!

El o auzi spălând mai multe fructe, decojindu-le și punându-le în oala de gem, la fiert.

– Uau, încă unul? spuse el. Nu cunosc mirosul acestora.

Katrin puse un fruct în mâna lui. Era mic, lucios, cu un sâmbure în mijloc și avea parfum de prună.

– Este o renglotă. Este albastră-violacee, spuse ea.

Luka stătu un timp până să înțeleagă ceea ce auzise...

Următoarea noapte, după o cină destul de devreme, Luka lenevi prin preajmă, căscând, dar simțindu-se prea somnoros pentru a merge sus la etaj la culcare. Cățeaua zăcea, de asemenea, grea și caldă pe picioarele lui. Dimitri își puse sumanul și bocancii.

– Ajută-mă să aduc mai multe lemne înăuntru, Jez, spuse el.

Luka auzi ușa închizându-se în urma celor doi bărbați. Le luă destul timp pentru a umple roaba cu lemne, a o aduce înapoi și a-și scutura zăpada de pe bocanci. Jez ridică roaba și răsturnă lemnele pe dușumea pentru a se usca lângă cuptor.

Dimitri gâfâi în drumul către ușă pentru a pune zăvorul și avertiză:

– Cerul este senin și plin de stele. Va îngheța puternic la noapte.

Apoi aranjă focul în cuptor.

Luka sări în picioare, complet treaz, convins că auzise pași afară în grădină. Căteaua se clătină pe picioare și se îndreptă spre ușă. Luka simți un curent de aer rece. Căteaua își mișcă vârful cozii.

Fusese și o bătaie ușoară în ușă.

– Așteaptă. Niciodată nu poți ști cine este afară, îl avertiză Dimitri.

– Dar căteaua este veselă oricine ar fi acolo afară, strigă Luka.

Îl auzi pe Dimitri trăgând zăvorul. Pe măsură ce ușa se deschidea încet, o margine de zăpadă căzu pe dușumea.

Lumina din brutărie străluci pe o figură mică, înfășurată în eșarfe. Cum figura își ridică fața să se uite la ei, gluga îi căzu pe spate.

Jez încetă să mai respire. Fața femeii era palidă translucidă, la fel ca a lui Luka, încadrată de șuvițe de păr negru. Ochii ei erau argintii.

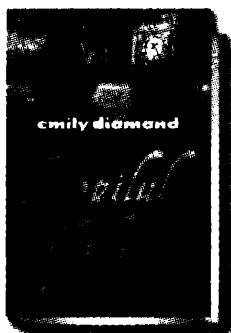
Jez o apucă de mână și ea păși înăuntru în căldura brutăriei, iar Luka alergă cu bucurie spre ea cu brațele larg deschise.

El nu avea nevoie de vedere pentru a ști cine se întorsese la ei.

Sfârșit

Editura RAO
vă oferă

EMILY DIAMAND
Copilul apelor

Copilul apelor este o poveste a cărei acțiune se petrece în secolul al XXII-lea, într-o Anglie parțial inundată. În urma schimbărilor climatice, supraviețuitorii englezi s-au întors la un mod de viață mai simplu, întorcând spatele tehnologiei, în vreme ce Scoția e în ascensiune, încercând să-și extindă teritoriile.

Dar atât englezii, cât și scoțienii trebuie să facă față Tâlharilor, triburi de pirai care bântuie apele.

Lilly Melkun, o fată de pescar din Anglia, a ieșit cu barca și cu pisica sa la pescuit, când Tâlharii o răpesc pe fata prim-ministrului. Satul este răscolit, iar Lilly decide să plece în căutarea fetei. Răscumpărarea o poartă la cingătoare – o bijuterie vorbitoare misterioasă, o rămășiță din epoca computerelor – și va descoperi în cuprinsul aventurilor ei că toată lumea și-o dorește.

Rao pentru copii

- ALAIN BAKER
Crăciunul șoricelului Chiț
- J.M. BARRIE
Peter Pan / Peter Pan în Grădina Kensington
- MICHAEL BOND
Un urs pe nume Paddington / Mai multe despre Paddington / Paddington sare în ajutor / Paddington în străinătate
- M. BOND, R.W. ALLEY
Ursulețul Paddington / Paddington și surpriza de Crăciun / Paddington la Carnaval
- DESPINA CALAVREZO
Winter Time
- KATE DICAMILLO
Povestea lui Despereaux
- ZIZOU CORDER
Bătăiul-Leu / Urmărirea
- SABINA COLLOREDO
- seria „Hotel Olimp”
Zeus / Hera / Poseidon / Afrodita
- ROALD DAHL
Matilda / Vrăjitoarele / Uriașul cel Prietenos / Charlie și Fabrica de Ciocolată / James și Piersica Uriașă / Charlie și Marele Ascensor din Sticlă
- ANNA DALE
Șoptindu-le vrăjitoarelor
- CORNELIA FUNKE
Călătoria dragonilor
- LAURA HUNT
Stuart Little 2
- ERICH KÄSTNER
35 Mai
- GARRY KILWORTH
Attica
- C.S. LEWIS
- seria „Cronicile din Narnia”
Nepotul magicianului / Șifoniul, leul și vrăjitoarea / Calul și băiatul / Jîlful de argint / Prințul Caspian / Călătoria pe mare cu Zori-de-Zi / Ultima bătălie / Cronicile din Narnia (set)
- ASTRID LINDGREN
Pippi Șosepica / Pippi Șosepica se îmbarcă / Pippi Șosepica în Mările Sudului
- MADONNA
Trandafirii Englezești / Merele Domnului Peabody
- HILLARY MCKAY
Îngerul lui Saffy
- TRACY MACK & MICHAEL CITRIN
Cei trei magnifici Zalinda
- BEATRICE MASINI
- seria „Pantofiorii roz”
Ce temperament! / În pași de dans / Prieteni vechi și noi / Pe poante / Școala din Londra / Un tutu în plus
- A.A. MILNE
Ursulețul Winnie Pub / Cartierul Winnie Pub
- P.R. MORRISON
Băiatul care a îmblânzit vântul
- MARÍA ELBA SOTILLO PANTIN
Maeba
- LOUIS PERGAUD
Războiul bumbilor
- TONY DI TERLIZZI & HOLLY BLACK
- seria „Cronicile Spiderwick”
Cartea fantastică / Ochiul magic / În ghearele goblinilor / Copacul de fier / Răzbunarea lui Mulgarath / Carnet pentru observații fantastice
- J.R.R. TOLKIEN
Roverandom / Copiii lui Húrin / Hobbitul / Domnul Bliss / Povești neterminate / Scrisori de la Moș Crăciun / Silmarillion
- LYNNE REID BANKS
Indianul din dulap / Indianul se întoarce / Secretul indianului / Misterul dulapului
- LUC BESSON
Artur și minimoșii / Artur și Ceata Interzisă / Artur și răzbunarea lui Maltazar
- R.L. STINE
- seria „Goosebumps”
Bun venit în Casa Morților! / Nu coborâți în pivniță / Sânge de monstru / Zâmbește și mori / Blestemul mormiei / Să devenim invizibili / Fetița care a strigat: „Monstru!” / Bun venit în tabăra de câmp / Noaptea păpușii / Fantoma din vecini / Plaja bântuită / Răzbunarea piticilor de grădina / O zi în Ținutul Orrorilor / Fantoma de la Teatru / Nu mă puteai speria! / Teribilul om de zăpadă din Pasadena
- J.M. TREWELLARD
Degete răzlețe
- P.L. TRAVERS
Mary Poppins / Mary Poppins se întoarce / Mary Poppins deschide ușa / Mary Poppins în Parc / Mary Poppins pe Alea Cireșilor / Mary Poppins și Casa de Alături
- SEBASTIANO RUIZ MIGNONE
Împotriva tuturor steagurilor / Scufundată corabia / Scufunda Foc / Cei 7 adormiți / Comoara marelui sultan
- KAYE UMANSKY
Pongwiffy / Pongwiffy și răzbunarea Trolilor / Pongwiffy și Vîșia Arădă / Pongwiffy și vacanța de câmp

Carte-jucărie

- MULTIPLAN
Broaște fantastice / Corpul uman / Mumiile egiptene / Sistemul solar
- PRIETENI PUFOȘI
Lănuca / Roibu / Ghiță / Bălțata
- GĂZUȚE CU ANTENUȚE
Nicușor Melcușor / Nuța Albinița / Olgața / Omiuța / Rița Gărgărița
- ANIMĂLUȚE
Cămila Kami / Cius Măgărușul / Cutu Cătelușul / Leul Lester / Paddy Poneiul / Poppy Purcelușă /

- ȘTIU EU CUM!
Capsa / Șiretul / Fermoarul / Nasturele
- ARIPIOARE
Papagalul / Pinguinul / Bufnița
- CRANȚI! CE MAI POVESTE
Lucy își ascute cleștii... / Holly Somnoroasă...
- GÂNGĂNII BÂZDĂGANII
Caut casă / Sunt ocupat / Isprăvile lui Panzel / Parada găzelor / Lui sare-n ajutor / Lica la culcare / Hoții de unelte / Când mă fac mare

Povesti cu lipici

Bucle-Aurii și cei trei ursuleți / Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită Jack și urejul de fasole / Mica sirenă / Motanul-Încălțat / Pinocchio / Scufița-Roșie / Albă-ca-Zăpada / Frumoasa și bestia / Bambi / Aladdin / Alice în Țara Minunilor / Peter Pan

Engleza cu „lipici”

A venit vacanța!

Cărți ilustrate

Cartea mea de jocuri
E.T. Extraterestrul descoperă...
comunicațiile / plantele / sistemul solar
Lumea basmelor (2 volume)
Mega activități / Mega jocuri
Nu știam că...
poți sări mai sus pe Lună / rechinii își schimbă
mereu dinții / unele vase au aripi / unii serpi
scuipă otrăvă
Viața cotidiană în lumea antică
Adevărul despre...
copii / stres / mămici / tătici
Cronicile Spiderwick - Ferește-te de Bogart!
Cronicile Spiderwick - Misiunea lui Thimbletack
Cronicile Spiderwick - Mallory stă de pază
Cronicile Spiderwick - Povestea filmului
Narnia - Prințul Caspian
Lupta pentru tron / Călătoria lui Lucy /
Aceasta e Narnia / Prințul Caspian Povestea
filmului / Carte de activități
Harry și gâtleușa cu dinozauri / Harry și dinozaurii
merg la școală / Harry și dinozaurii se bălăcesc
Harry și dinozaurii salvează animalele
Puiul-de-Măstini
Mica balerină / Prințesa perfectă
Basme clasice repovestite și ilustrate
Domnul Intineric se strecoară
Spiridușii zăpezii găsesc o scrisoare

Basmele copilăriei

Aladdin și lampa fermecată / Cenușăreasa
Cartea junglei / Frumoasa-din-Pădurea-Adormită /
Iepurele și broasca țestoasă / Cei 3 purceluși / Motanul
încălțat / Scufița-Roșie / Hânsel și Gretel / Tom Degețel

Cărți de activități

- LOGICO RONDO - ÎNVĂȚĂM JUCĂNDU-NE
Primăvara, vara, toamna și iarna / Copiii se joacă /
Cum ne înbrăcăm / La grădina zoologică / O zi cu
Ioana și Vlad / Sărbătorile copiilor / La circ / La
circ (set) / Privim și vorbim / Privim și vorbim
(set) / Ne distrăm și cumpărăm / Ne distrăm și
cumpărăm (set) / Animale de casă (set) / În camera
copiilor (set) / La fermă / Jocuri de calcul (1, 2) / Să
gândim logic / Jocuri cu numere / Să circulăm corect
/ Noi jocuri de concentrare / Să gândim logic
Sudoku peste 6 ani / Sudoku peste 8 ani / Ferestre
magice - În ocean / Ferestre magice - În junglă /
Ferestre magice - La drum / Ferestre magice - Gângăanii

○ FIONNA WATT

Artă și imaginație / Artă și îndemânare

○ MOIRA BUTTERFIELD

Leul mănâncă lăptuci / Hipopotamul stă în casă? /
Broasca zboară? / Vaca face miau?

Mă joc și învăț culori / Mă joc și învăț animale /

Mă joc și învăț numere

În 3 dimensiuni - Corpul uman

În 3 dimensiuni - Dinozaurii

Carte cu afbișbilduri

Aeronave / Corpul uman / Creaturi mitice /
Spațiul

Animale de companie / Animale sălbatice

De la A la Z

În culori / Natura / Oameni în mișcare

Scăderea, înmulțirea, împărțirea

Ozmo. Metodă de învățare a limbii engleze, BBC

Cărți interactive

Prima mea carte Snappy

De Crăciun / Numere / Forme / Culori /

Contrarii / În vacanță

Cărți eveniment

Cum să crești și să îngrijești un dragon / Pinguinul
și prietenii lui / Pirații / Ursulețul și prietenii lui /

Rao junior

Alice în Țara Minunilor
Călătorie spre centrul
pământului
Călătoriile lui Gulliver

Colindă de Crăciun
Colț-Alb
Heidi
Insula comorii

Ocolul Pământului în 80 de zile
Robin Hood
Robinson Crusoe
Vrăjitorul din Oz

Rao pentru tineri

- BLUE BALLIETT
Pe urmele lui Vermeer / Codul Wright
- CLIVE BARKER
- seria „Abarat”
Cărțile Abaratului / Zile de magie
- IAN BECK
Tom inimă-curată. Băiatul aventurier
- HOLLY BLACK
Jertfa / Curajul

- JOHN BOYNE
Băiatul cu pijamale în dungă
- ANN BRASHARES
- seria „Frăția Pantaloniilor Călători”
Pantaloniul Călători / A doua vară a Pantaloniilor
Călători / Meren în albastru
- HERBIE BRENNAN
Războaiele împărăției de purpură
Împăratul de purpură

- **EOIN COLFER**
- seria „Artemis Fowl”
Artemis Fowl / Incidentul din Arctica / Codul infinitului / Aventuri cu Opal / Lista cu dorințe Supranaturaliști
- **JAMES FENIMORE COOPER**
Ultimul mohican
- **JIM DAVIS**
Garfield ia proporții / Garfield mai mare decât viața / Garfield pe larg / Garfield se îngrășă / Garfield ia cireșa de pe tort / Garfield supărăre mare / Garfield stă acasă / Garfield păcălește cântărețul / Garfield își pierde picioarele
- **NANCY FARMER**
Casa scorpionului / Marea Trolilor
- **ERIK L'HOMME**
- seria „Cartea Stelelor”
Vrăjitorul Qadehar / Seniorul Sha / Chipul Umbrei
- **ANTHONY HOROWITZ**
- seria „Alex Rider, superspionul adolescent”
Stormbreaker / Academia Point Blanc / Insula rechinilor / Lovitura vulturului / Hotelul spațial Ark Angel / Scorpionul
- **CYNTHIA KATOHATA**
Kira-Kira
- **ADRIENNE KRESS**
Alex și comoara Wigpowder
- **BRUCE LANSKY**
Bătrânețe, băine grele / Bolnav de dragoste / La bine și la rău
- **STEPHENIE MEYER**
Amurg / Lună nouă / Eclipsa / Zori de zi
- **HENRY H. NEFF**
Tapiseria - Dulăul din Rowan
- **CHRISTOPHER PAOLINI**
- Trilogia „Moștenirea”
Eragon / Eragon II: Cartea primului născut / Eragon III: Brisingr
- **GARTH NIX**
- Trilogia Vechiului Regat
Sabriel
- **MICHELLE PAVER**
- seria „Cronici din Ținuturi Îmbrăcate”
Frăția lupilor / Spiritul călător / Devoratorul-de-Suflete / Proscrisul
- **CAROLINE PITCHER**
Prăjitura de la ora 11
- **PHILIP REEVE**
Larklight / Starcross
- **KATHERINE ROBERTS**
- seria „Cele șapte minuni”
Prădarea Marii Piramide / Întâmplări din Babilon / În căutarea Templului Amazonelor / Mausoleul din Halicarnas / Bălestemul din Olympia
- **STATON ROBIN**
Napoleon și Betsy
- **ANTOINE DE SAINT EXUPERY**
Micul prinț
- **MICHAEL SCOTT**
Alchimistul, secretul nemuritorului Nicholas Flamel
- **JONATHAN STROUD**
- Trilogia „Bartimaeus”
Amuleta din Samarkand / Ochiul Golemului / Poarta lui Ptolemeu
- **KATHERINA TAIKON**
Katitzi
- **G.P. TAYLOR**
Stăpânul Umbrelor / Absintos Tersias
- **LICIA TROISI**
- seria „Cronicile Lumii Pământene”
Nihal de Pan / Misiunea lui Se
- **MOONY WHITCHER**
Fetița Celei de a Șasea Luni / Nina și misterul Notei a Opta / Nina și bălestemul Șarpelui cu Pene / Nina și ochiul secret al Atlantidei / Geno și Sigiliul Negru al doamnei Crikken
- **E.B. WHITE**
Pânza lui Charlotte

CLUBUL CĂRȚII

CLUBUL CĂRȚII RAO are un nou regulament de funcționare, mai modern, mai eficient și mai adaptat nevoilor dumneavoastră, pus la dispoziția membrilor odată cu fișa de înscriere. Pentru detalii vă puteți informa din broșurile noastre sau scriindu-ne pe adresa:

CP CE- CP 23,
București;
e-mail: club@raobooks.com

sau accesând site-urile:
www.raobooks.com; www.rao.ro

FEDPRINT
TIPOGRAFIE

*Dintr-un sat
frământat de lupte sosește un
băiat cu un har magic și misterios.*

Luka e orb, dar totul se schimbă
când pornește pe urmele leopardului zăpezii.

*Ia-mă cu tine, Pisică a Norilor. Lasă-mă să fiu
ca tine și să văd lumea prin ochii tăi.*

Luka învață să ia forma
unor animale diferite.

Dar harul său
nu trece neobservat...

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-933-6

9 789731 039336

www.rao.ro
www.raobooks.com